

Eremitisme: en camí cap al desert interior

L'Església reconeix la vigència del moviment eremític en el món contemporani

El cristianisme ha tingut eremites almenys des del segle III, i aquesta tradició de vida austera i radical, amb alts i baixos, ha arribat fins als nostres dies. L'ermità busca la presència de Déu en la soledat, la pregària i la pobresa. Avui, dins de l'Església, aquesta opció de vida coneix una revifada, com a resposta a una societat massa allunyada de la fe i llançada a la immediatesa.

En aquesta tendència lenta però creixent de revitalització de l'eremitisme cal situar la bona notícia de la regulació de la vida eremítica i l'aprovació dels seus estatuts a l'arxidiòcesi de Tarragona. De moment, és l'única que ho ha fet i crea un precedent engrescador per a altres bisbats amb presència eremítica. Les quatre ermitanes que duen una vida retirada al voltant de la serra del Montserrat han vist així reconeguda la seva opció de vida cristiana. El delegat arxidiocesà de noves formes de vida consagrada, el P. Eduard Canals, és l'encarregat de fer de pont entre elles i l'arquebisbat i creu que l'eremitisme té una llarga vida per endavant.

Pàg. 3, 4 i 5

Trobada dels nous moviments

A la Pentecosta, els nous moviments van omplir la plaça de Sant Pere del Vaticà i els carrers laterals durant la primera trobada que van tenir amb Benet XVI. Per al Papa, aquesta cita va ser una prova que «l'Església és un sol moviment», ja que, tot i la diversitat de carismes, es va subratllar la unitat a l'entorn de Jesucrist i la seva Església. El 1998 ja hi havia tingut lloc una trobada semblant amb Joan Pau II. Per a Benet XVI, el fet que tantes persones haguessin acudit a la cita vol dir que l'Esperit Sant «suscita sempre nous dons, veiem com són diversos els òrgans que crea, i com actua sempre de nou».

Multiformitat i unitat són «inseparables», segons el Papa, que va demanar als nous moviments que estiguin «units» amb els successors dels apòstols i amb el successor de sant Pere. Els va demanar una fidelitat que, de fet, els nous moviments ja tenen com a nota distintiva. El Papa va lloar l'«embranzida missionera» dels moviments i va dir als fidels que treballin per construir «un ordre més just en la societat i la convivència pacífica entre les nacions».

Pàg. 7

Ordenat un nou diaca a la diòcesi de Terrassa

El 4 de juny passat, coincidint amb la festivitat de la Pentecosta, Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va presidir a la catedral del Sant Esperit l'ordenació diaconal del jove Marc Aceituno. Com a diaca camí del sacerdoci, el nou ministre és cridat a posar-se al servei de la paraula, la litúrgia i la caritat, especialment dels pobres i malalts. La cerimònia va ser viscuda amb molta intensitat i va comptar amb la presència d'un bon nombre de preveres, diaques, seminaristes, religiosos i laics vinculats a les parròquies on Marc Aceituno ha col·laborat en els últims anys. El nou ministre exercirà a partir d'ara el diaconat a les parròquies de la Garriga i l'Ametlla del Vallès.

Pàg. 20

El bisbe de Sant Feliu critica el tancament de l'empresa Braun

Amb motiu de l'anunci del pròxim tancament del centre de producció de l'empresa Braun d'Esplugues de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu, ha alçat la veu per mostrar la seva solidaritat amb les famílies afectades i per denunciar l'economisme creixent en el sistema econòmic actual. En roda de premsa celebrada el 31 de maig passat, el prelat va criticar amb convicció la prevalença del capital sobre el factor humà del treball.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 10 Entrevista a Pascual Chávez, rector major salesià

Pàg. 18 Urgell: França reconeix la tasca de Mn. Ramon Rossell

Pàg. 22 Lleida: cinquena Gimcana per la Pau

Pàg. 23 Girona: balanç de Càritas Interparroquial

Pàg. 29 Conveni entre Montserrat i la Fundació Reale

Editorial

El silenci de Déu

A la visita que el papa Benet XVI va fer als camps d'extermini nazis d'Auschwitz i Birkenau a Polònia, el Pontífex va llançar a l'aire unes preguntes compromeses: «On era Déu en aquells dies?, per què va callar?, com va poder tolerar aquest excés de destrucció, aquest triomf del mal?»

Són preguntes existencials que la humanitat s'ha fet en molts moments, sobretot quan una desgràcia ocasionada pel pecat de l'home o per l'actuació descontrolada de la naturalesa ha provocat desolació i mort a milers d'éssers humans innocents. Sense anar més lluny, la recent catàstrofe natural a Indonèsia, que ha ocasionat milers de víctimes, tornava a despertar la pregunta en moltes consciències: per què Déu ho permet?, per què els més humils i els més innocents són els quals solen pagar les conseqüències d'aquestes desgràcies?

El silenci de Déu costa d'entendre per qui ha sofert les conseqüències d'uns esdeveniments tràgics. Si Déu és tan bo, si estima tant la humanitat que l'ha creat a imatge i semblança seva, per què permet tanta injustícia, tant sofriment, i tanta mort d'innocents? Els teòlegs i estudiosos del tema han donat moltes explicacions, ens han parlat de la fragilitat i de la limitació del nostre cos físic, també del respecte de Déu cap a la llibertat humana i cap al desenvolupament lliure de les lleis de la naturalesa, però, malgrat això, precisament aquesta contingència humana és la que ens fa en molts moments plantejar-nos aquestes preguntes, sense que la nostra fe quedi necessàriament afectada.

Benet XVI ha tornat a sorprendre reobrint el tema del silenci de Déu. S'havia venut durant molts anys la imatge del teòleg perfecte que té resposta per a tot, de l'alemany meticulós a qui tot li quadra en el seu cap ordenat, però en les paraules del Pontífex ha tornat a aparèixer l'ésser humà, afectat profundament per uns esdeveniments tràgics que ell va viure

de prop i que van ser perpetrats per paisans seus, alemanys cruels i sense escrúpols. Per als milers de ciutadans que van trepitjar aquells camps de concentració, jueus en la seva majoria, però també cristians, aquesta pregunta sobre el silenci de Déu se la devien fer contínuament, i alguns van morir tràgicament sense trobar la resposta. En canvi, d'altres van veure la resposta de Déu en petits detalls com el de sant Maximilià Kolbe, que va decidir sacrificar la seva vida perquè un pare de família pogués salvar la seva. Aquest donar la vida per amor, recorda les paraules del mateix Jesús: «No hi ha amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics.» Crist va morir a la creu per amor a la humanitat. No hi ha una incomprensió més gran en el silenci de Déu: un pare que deixa morir injustament el seu propi fill. Només la resurrecció de Jesús al tercer dia, dóna sentit i esperança a una cosa tan increïble i inacceptable per a la ment humana com és que el Fill de Déu mori en una creu.

Per molta fe que tinguem sempre ens farem preguntes sobre el silenci de Déu. En determinades ocasions, és probable que hi hagi moltes coses que ens sigui impossible comprendre en aquesta vida, però el que sí que podem comprendre perfectament i no ens pot deixar indiferents als cristians és l'escandalós silenci humà davant de tantes desgràcies que afecten la humanitat. Davant les milers de morts ocasionades per la fam o per falta de medicaments no és veritat que no es pugui fer res; davant les desgràcies naturals que colpejen els països més pobres tampoc no és veritat que no puguem evitar-les o pal·liar-ne els efectes. Només cal comparar com afecta una desgràcia de la naturalesa a un país ric i tecnològicament desenvolupat o a un altre pobre i sense mitjans. Hi ha silencis de la humanitat que sí que tenen explicació: l'egoisme, el desig de poder o dominació sobre els altres, la indiferència o la insolidaritat. Explicació sí, però justificació cap.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES -DLB.14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Qui venç la ira, venç el més gran dels enemics»

(Publi Siro. Poeta llatí. Segle I aC)

En el nostre camí de perfecció individual, ens surten a l'encontre molts «obstacles» de signe variat als quals, metafòricament, podem anomenar «enemics» perquè ens desafien, intenten minar la nostra voluntat o robar-nos temps i energies i deixar-nos malparats. Obstacles o enemics com la mandra, la debilitat de caràcter, la manca de formació professional, etc. Però la ira és un enemic temible, perquè si ens venç, com va dir l'historiador portuguès Francisco Manuel de Melo, «el populatxo furios gairebé

sempre acaba ensangonat». És inevitable experimentar, en situacions límit, accessos d'ira, però les persones mestresses d'elles mateixes saben desvirtuar i desarmar aquest enemic plantant-li cara amb el seu discurs, amb paraules enèrgiques i raonables, sense arribar als fets cruentos, a la sang i a la mort. També podem reduir la ira i vèncer-la posant-hi per entremig «temps», que ens ajuda a reflexionar. Per això deia l'il·lustre escriptor hispanoromà Sèneca que «el millor remei contra la ira és la demora».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Viure la fertilitat espiritual del desert

■ L'eremitisme viu una revifalla des de fa pocs anys

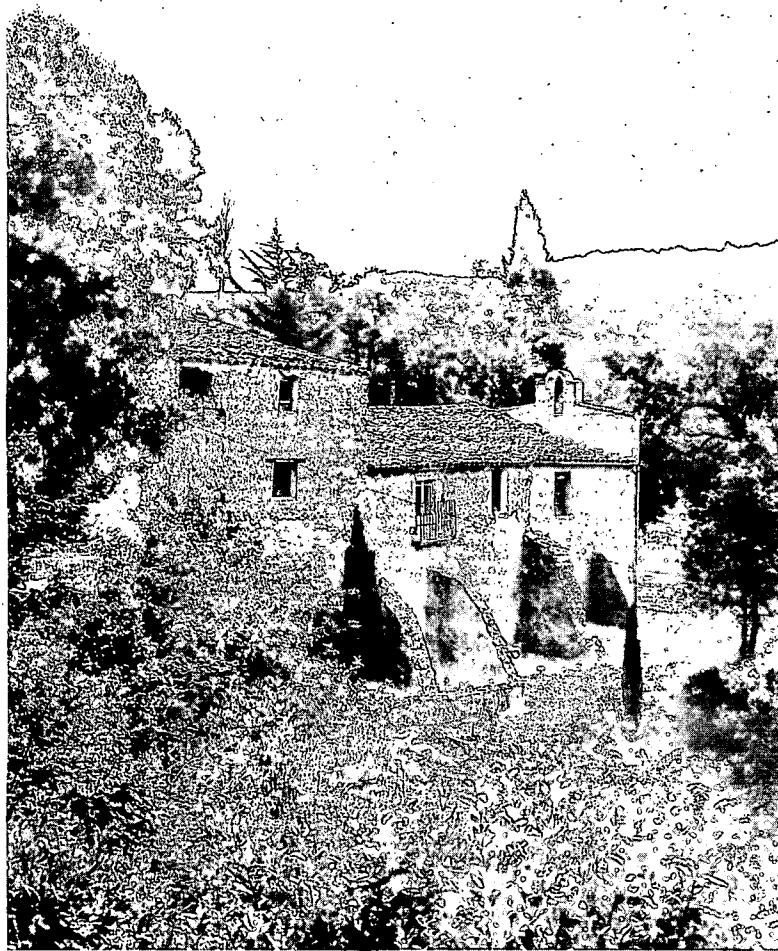
El 20 de gener van ser aprovats amb el títol de *Vida eremítica a l'Església de Tarragona* els estatuts definitius que reconeixen l'eremitisme en aquesta arxidiòcesi. Actualment són quatre les ermitanes que hi viuen, totes instal·lades a la serra del Montsant o als voltants. Tarragona s'ha convertit així en la

primera i fins ara única diòcesi espanyola —i possiblement europea— que reconeix oficialment aquesta forma de vida religiosa tan peculiar. L'eremitisme, però, no és un fenomen recent, sinó que ve d'una rica tradició mil·lenària que es remunta als primers segles del cristianisme.

Totes les grans religions han tingut amb més o menys intensitat moviments eremítics i anacorètics. A grans trets, en aquesta tendència hi han participat tant els laics com les persones consagrades, però totes elles comparteixen l'objectiu de retirar-se en solitud per dur una vida de pobresa i pregària intensa. Tot i que hi hagut moltes variants segons les èpoques i els llocs, en general es caracteritza per una forta voluntat d'ascesi que implica una certa restricció en el contacte amb els altres, dur una vida cèlibe, posseir només allò imprescindible i dedicar-se principalment a la pregària. Aquestes característiques han fet que sempre hagi estat un moviment minoritari, però que al mateix temps hagi estat molt ben considerat pel poble fidel, si bé no sempre ha estat comprès per les instàncies superiors.

La vida al desert

Tot sembla indicar que l'eremitisme va néixer a l'Índia fa uns quants milers d'anys i que d'allà es va anar escampant a poc a poc fins a arribar a altres àrees i religions. En el cas del cristianisme, tradicionalment s'ha volgut veure en la figura de sant Pau ermità (segles III-IV) el primer anacoreta cristià. En tot cas va ser

L'ermita de Sant Pau, a Arbolí.

en aquesta època quan es va començar a desenvolupar a Egipte, sota l'impuls de sant Antoni abat, un moviment eremític fort que es va anar propagant per altres regions cristianes, sobretot del Mediterrani oriental. Aquests primers eremites d'Egipte i del Pròxim Orient, tot i que no seguien tots ells unes mateixes normes, tenien en comú el fet d'abandonar la vida a les ciutats per retirar-se al desert. Aquest costum d'apartar-se a indrets àrids i inhòspits va arribar a ser tan habitual que encara avui parlem de retirar-se al «desert» o de viure al «desert» per referir-nos a la vida eremítica.

Els antics eremites, a causa de la seva ascesi, en alguns casos extrema, es van guanyar l'admiració del poble, però sovint també el recel de l'autoritat religiosa. Els excessos i comportaments extravagants d'alguns anacoretas, i el fet que en alguns casos no mantinguessin cap lligam real amb l'Església, va comportar alguns canvis en l'eremitisme medieval de l'Europa occidental. A poc a poc, doncs, el monaquisme (és a dir, la vida religiosa en comunitat, estructurada

«Des de la dècada dels noranta s'ha notat un increment d'aquest estil de vida»

amb unes regles molt clares i dirigida per un abat o abadessa) es va anar imposant com a opció preferent per davant de l'eremitisme. Al mateix temps també van anar sorgint nous ordes religiosos que s'impregnaven de l'espiritualitat eremítica, com ara els camaldulencs, els cartoixans i els carmelites.

Tots ells, però, no practicaven exactament la solitud de l'eremitisme clàssic, sinó que s'organitzaven en grups, laures o convents, en els quals duïen una vida a cavall de l'eremitisme i el monaquisme.

La vida anacorètica al món catòlic, però, va patir un cop fort al segle XVI, quan el Concili de Trento en va prohibir taxativament la pràctica. La por de possibles desviacions doctrinals i la dificultat de tenir un control fiable dels ermitans en un temps que es lluitava contra les idees de la Reforma, van provocar aquesta decisió dràstica de Roma. El moviment, però, d'alguna manera va estar sempre latent en el cor de l'Església, i al segle XX, amb unes circumstàncies històriques ja molt diferents, es va tornar a aprovar. Va ser el Concili Vaticà II que, amb la seva voluntat d'obertura i *aggiornamento* va rehabilitar l'eremitisme com una forma plenament vàlida de vida cristiana.

Les diòcesis catalanes no han estat mai alienes al moviment eremític. Hi ha indicis que ja abans de l'any 1000 n'hi havia en alguns indrets com ara a Brufaganya, amb sant Magí, o a Núria, amb sant Gil. Però és a partir del segle XI quan aquest estil de vida pren més força, sobretot a les muntanyes de Prades i les serres del Montsant i de la Llena, que es van convertir des de llavors en la zona del Principat amb més nombre d'ermitans. En al-

Estatuts de la vida eremítica

Els estatuts recentment aprovats a l'arxidiòcesi de Tarragona reconeixen, defineixen i regulen la pràctica de la vida eremítica. Es tracta d'un document únic en la seva naturalesa, i que probablement serà font d'inspiració per a altres bisbats amb una presència significativa d'ermitans. Vetaquí alguns fragments destacats dels estatuts:

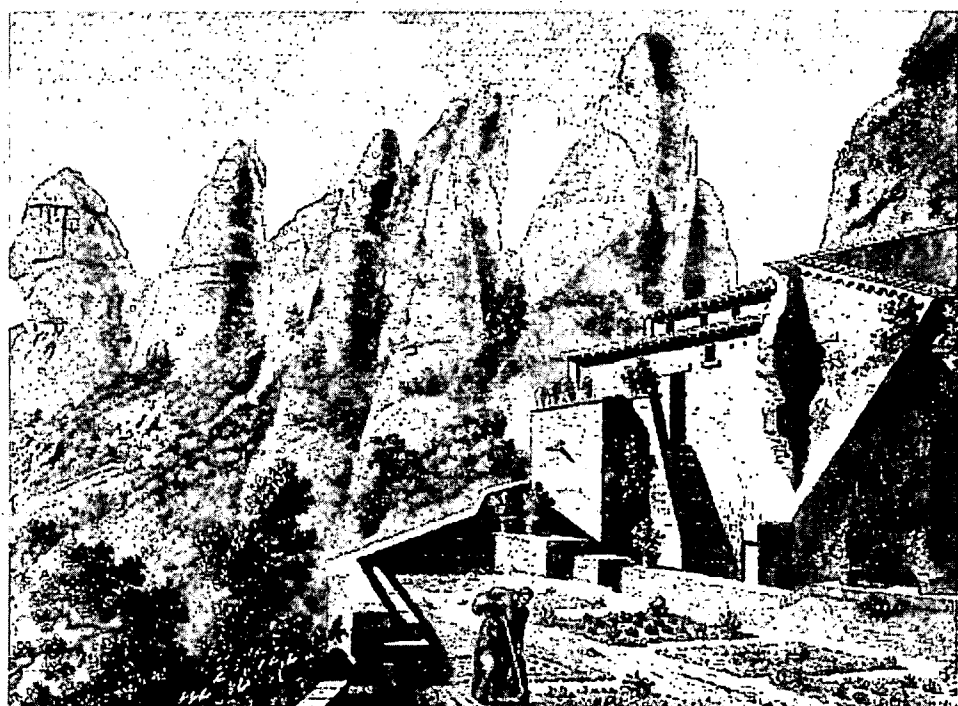
- La nostra Església metropolitana i primada (...) vol reconfirmar oficialment i a perpetuïtat aquest estil de vida consagrada i evangèlica, és a dir, el camí personal del monjo o monja eremita que, en silenci contemplatiu, cerca la joia d'estimar, adorar, lloar i beneir el Pare de nostre Senyor Jesucrist tot pregant pels seus germans i germanes del món. (I. 5)
- Aquest carisma propi del monjo o monja eremita és, en el món d'avui, una interpel·lació a la nostra societat del benestar per la reforma radical de viure els valors de l'evangeli de les benaurances. Tot això, que és obra i gràcia del Pare del cel, fa que l'eremita anticipi i acceleri la vinguda del Regne en el nostre món, sense ser del món. (II. 7)

• Les relacions humanes, familiars i socials de l'eremita seran sempre fraternes, cordials, amades de senzillesa i de caritat evangèlica. (III. 18)

• (...) un estil de vida pobre en tot, sense seguretats temporals, sense comoditats, sense companyia, una vida necessàriament obligada a la llei del treball, fidel a la consigna monàstica *ora et labora* per guanyar-se el pa de cada dia. (III. 25)

• La formació inicial, que, amb el guiatge de l'arquebisbe o del seu delegat, durarà almenys tres anys, comprendrà, en primer lloc, una ascètica ferma i constant de fidelitat a la pregària, a la soledat, al silenci, a l'escolta de Déu, defugint possibles evasions pietoses, com poden ser excessives lectures espirituals... (IV. 33)

• L'eremita té el compromís, també, de ser una persona plena i encomanadissa de joia pasqual, del goig evangèlic del Regne, semblant al d'aquell home que troba un tresor amagat en un camp, i «ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp» (Mt 13,44). L'eremita ha trobat aquest tresor amagat. (IV. 44)

L'ermita de Sant Benet, a Montserrat, en un gravat d'Alexandre Laborde (1806).

tres llocs l'eremitisme inicial va deixar pas amb els anys a grans monestirs, com va passar a Vallbona de les Monges o a Montserrat. En aquest darrer cas, a més, la vida ermitana no va arribar a desaparèixer mai, i fins fa pocs anys alguns monjos encara passaven temporades llargues a les ermites situades per sobre del gran cenobi benedictí.

L'eremitisme, avui

Actualment els cristians que opten per viure com a ermitans són pocs, però des de la dècada passada dels noranta s'ha notat un increment d'aquest estil de vida. Per la mateixa naturalesa de l'eremitisme es fa difícil dir amb exactitud el nombre de persones que fan aquesta opció de vida. A Itàlia el moviment ha adquirit una certa dimensió i sembla que repartits per tot el territori hi podria haver un centenar d'ermitans. De les diòcesis espanyoles només Tarragona ha aprovat oficialment l'eremitisme, però

se sap que hi ha ermitans a Burgos i al Pirineu. També cal destacar l'existència d'eremitoris, és a dir, de petits grups d'ermitans, a l'illa de Mallorca, concretament a l'ermita de Betlem, prop d'Artà, i a l'ermita de la Santíssima Trinitat, a Valldemossa.

Tots els ermitans actuals es caracteritzen per dur una vida ascètica sincera i profunda, però al mateix temps equilibrada. A diferència de segles passats, no viuen tampoc en un aïllament total sinó que estan vinculats d'una manera o altra a l'autoritat eclesiàstica, normal-

ment al bisbe, i encara que prescindien de noves tecnologies mantenen contacte amb visitants i altres ermitans. Troben aquest model de vida en l'Evangeli, en la figura de Jesús, quan es va retirar «quaranta dies» al desert, en sant Joan Baptista i en l'exemple dels Pares del desert. El Catecisme de l'Església catòlica també especifica com ha de ser l'espiritualitat dels ermitans: «La vida de l'ermità és predicació silenciosa d'aquell a qui ha donat la seva vida, perquè, per a ell, ho és tot. Es tracta d'una crida particular a trobar en el desert i en el combat espiritual la glòria del Crucificat.» (n. 921)

L'eremitisme ha demostrat tenir sentit al segle XXI, i la revifalla que viu actualment així ho demostra. Diversos factors hi podrien haver influït, però sembla evident que les característiques de la societat actual: superficialitat, consum excessiu, allunyament de la religió, ritme frenètic i continu bombardeig d'informació, no satisfan les necessitats profundes de l'home. Curiosament la solitud humanitzadora de la vida ermitana en alguns casos pot ser una resposta eficient a la soledat destructora i al tancament que es viu en la nostra societat. Els ermitans i les ermitanes d'avui troben en l'isolament sa i equilibrat davant de Déu l'autenticitat de la fe. En la senzillesa i l'austeritat dels ermitans d'alguna manera la resta de creients retrobem no només l'esperit dels pares del desert, sinó també la vida autèntica de les primeres comunitats cristianes. (E.B.)

EL P. EDUARD CANALS ÉS DELEGAT D'EREMITISME DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

«El tracte amb les persones del desert contemplatiu m'ha fet molt de bé»

El redactor dels estatuts definitius de la vida eremítica a l'arxidiòcesi de Tarragona és el pare Eduard Canals. Aquest claretià va ser durant 32 anys delegat episcopal de Vida Consagrada i actualment és l'encarregat de noves formes de vida religiosa, és a dir, de l'eremitisme. Coneix bé les quatre ermitanes que viuen a diferents indrets de l'Església de Tarragona, a les quals visita regularment per celebrar missa amb elles, i és el pont directe entre elles i l'arquebisbat.

—L'Església de Tarragona és una de les poques que té vida eremítica...

—L'explicació potser l'hauríem de buscar en l'Esperit Sant... Ell sabrà per què a la nostra Església de sant Pau i sant Fructuós ha arrelat aquest estil de vida evangèlica, tan diferent de les tradicionals formes de vida religiosa consagrada.

Però sí que ja de temps antic la nostra Església va ser una de les avantguardes de la vida eremítica, sobretot al Montsant i a Samuntà. Fins i tot després del pronunciament del Concili de Trento, quan aquest estil de vida al desert era malvist pels responsables de l'Església. Potser hi ajuda el paisatge contemplatiu d'aquests indrets de la nostra geografia, tot i que no podem negar que també és possible un eremitisme urbà, és a dir, viure el desert contemplatiu a la ciutat.

—Com va començar la idea d'elaborar uns estatuts per a aquesta opció de vida?

—La idea va començar al caliu d'una experiència que feia uns anys era ja vida per a algunes persones a la nostra Església de Tarragona. Celebrat ja el Concili Vaticà II, que restaurava aquest estil de vida consagrada, hi havia una porta oberta al reconeixement eclesial i jurídic de la vida eremítica entre nosaltres. L'esperit obert i evangèlic de l'arquebisbe Pont i Gol va fer viable el reconeixement oficial d'aquest estil de vida en el desert del silenci, el treball, la pregària i la contemplació. Em va encomanar la redacció d'uns estatuts adients, perquè llavors jo era el delegat per a aquesta àrea de vida consagrada.

Al cap de poc, hi havia el relleu d'arquebisbe i el seu successor, Ramon Torrella, em va animar a acabar la feina en aquest camp jurídic sense antecedents. En visita informal a Roma va presentar a la Santa Seu el text constitucional acabat. I així arribàvem a l'aprovació *ad experimentum* dels nostres estatuts. Era el 29 d'abril del 1986. Immediatament es feren les primeres professions públiques monàstico-eremites. El nou arquebisbe, Jaume Pujol, interessat a posar el punt final a aquest llarg procés temporal d'experimentació, a petició de les ermitanes, i amb les seves observacions i experiències, em confià la redacció dels estatuts definitius.

—Quin preveu que serà el futur de l'eremitisme en els propers anys?

—No sóc profeta per poder-ho endevinar. L'Esperit Sant sap quins són els seus camins. Però, per la relació amb persones de diferents continents, que m'han preguntat interessant-se per aquest estil de vida i demanant els nostres estatuts, crec que un eremitisme autèntic, i no una mera evasió, anirà arrelant en altres Esglésies que escoltin el que els suggereix l'Esperit. De fet, tenim en altres Esglésies persones que menen aquest estil de vida sota el guiatge del seu bisbe, i que han estat entre nosaltres fent la seva primera experiència. En alguns llocs potser, en el futur, serà més testimoniant l'opció pel desert urbà. No ho sé... L'actual recerca d'espiritualitats orientals és, em sembla, una manifestació clara d'un intent d'acostament al desert, tal com el va viure Jesús de Natzaret, més enllà de tècniques modernes d'interiorització. No puc dir-hi més, però vull afegir que el tracte amb aquestes persones del desert contemplatiu m'ha fet molt de bé i en dono gràcies a Déu.

RESIDÈNCIA UNIVERSITÀRIA FEMENINA ISABEL LARRAÑAGA

- Habitacions individuals amb bany complet, telèfon i accés a Internet.
- Sala de televisió, vídeo i DVD, amb aire condicionat.
- Biblioteca, sala de treball i lectura.
- Bugaderia, gimnàs i cuina pròpia de qualitat.
- Capella.
- Jardi i terrasses enjardinades.

Situada al costat de l'estació de Tres Torres dels Ferrocarrils de la Generalitat i a prop de la zona universitària de Diagonal, IQS, Esade, Abat Oliba, UIC, etc.

Via Augusta, 289 - 08017 Barcelona

Tel. 932 032 362

www.residenciamadreisabel.org

L'ENTREVISTA

La Gna. Amparo Escrivà és ermitana a Arbolí

—Com es va fer ermitana?

—La il·lusió de la meua vida era ser missionera i treballar amb gent necessitada. La congregació de Mares dels Desemparats i Sant Josep de la Muntanya ho oferí i hi vaig entrar quan tenia vint anys.

A la vida tothom té un moment en què t'ho qüestionen tot, i a mi també em va passar. Cada cop tenia més clar que Déu per a mi era molt important, i cada cop més. Pot sonar una mica «cursi», però es pot dir que em vaig enamorar de Déu. Ell em feia sentir viva, i quan arribava la nit, el moment de fer examen interior, m'agradava quedar-me sola a l'habitació parlant amb Ell, explicant-li com m'havia anat el dia, contant-li tant allò bo com allò que no m'havia anat tan bé. Aquest moment personal per a mi es va convertir en molt important.

—I arran d'aquesta experiència, es va decantar per la vida eremítica?

—No encara, perquè pensava que la vida eremítica no existia, que era una cosa del passat. Fins que un dia vaig obrir el nou Dret Canònic a l'atzar, i casualment el vaig obrir per la pàgina on hi ha l'article que parla de la vida eremítica. I en llegir-lo se'm va remoure tot altra volta. Però vaig deixar el tema aparcat, perquè em deien que jo era molt activa, molt comunicativa —i era veritat—, o sigui que vaig intentar llevar-m'ho del cap... durant onze anys. Per intentar-ho oblidar el que feia era buscar-me força activitats, dins del carisma de la congregació, que està basat sobretot en les obres socials.

—I mentrestrant, la flama eremítica...

—No se'm va apagar, al contrari, cada cop era més forta que jo, i vaig veure que era absurd oposar-s'hi. Llavors vaig pensar de provar-ho, i que si allò que sentia no era idea de Déu sinó meua, ho notaria i sempre podia tornar a la comunitat, i que si Déu realment ho volia, sortiria bé. Ho vaig començar, va funcionar... i d'allò ja fa setze anys. I en tot aquest temps no recordo ni un minut avorrida.

—Potser no tothom entén aquesta crida a viure sol.

—És una de les formes en què Déu crida, i no t'hi pots oposar. No es tracta d'una actitud egoista, perquè quan vas amb Déu, te'n vas amb tothom. La soledat eremítica cristiana no és una soledat tancada als altres. Al contrari, avui la gent m'enamora, tota la gent. Miro algú als ulls i noto que no hi ha cap obstacle entremig. Hi ha un text molt bonic a la Bíblia, a Jeremies: «Jo us llevaré aquest cor de pedra i us en donaré un de carn.»

Per tant, és important tenir clar que anar-se'n d'ermitana no és abandonar el món, perquè aquest ni és el llenguatge de l'Evangeli ni el nostre. I no estem aïllades del tot, perquè sovint ve gent a veure't i coneixes gent nova.

—I què hi ha dit la seva congregació?

—A la meua congregació no hi havia tradició eremítica, però les meves companyes em van ajudar molt. El primer any em passaven una part econòmica fins que els vaig dir que no, perquè volia viure de la meua feina. Em van acompanyar en tot moment, i cada any vénen aquí monges meues, en temps de vacances. I sempre que vaig a València passo pel convent on vaig estar tants anys. Encara que a nivell jurídic si fas vots com a ermitana depens de l'arque-

Aturonadà sobre el modest poble d'Arbolí, al Baix Camp, hi ha l'ermita de Sant Pau. Aquesta antiga construcció fa onze anys que està habitada per la Gna. Amparo Escrivà, que hi viu com a ermitana i que s'ha guanyat l'estimació dels veïns. A l'ermita hi té instal·lat un forn, on cou les figures de fang que ella mateixa elabora i que s'han convertit en el seu mitjà de vida.

És una de les quatre ermitanes de l'arquebisbat de Tarragona, que recentment han vist aprovat definitivament aquest estil de vida. La Gna. Amparo, filla de la comarca valenciana de la Safor, va triar fa setze anys de deixar la congregació de què formava part per viure la crida del desert. La soledat no és una cosa fàcil, però en tot aquest temps la Gna. Amparo no recorda un sol minut avorrida.

bisbat i no de la congregació, afectivament sempre estaré vinculada a les meues monges.

—Què ha estat el més bonic d'aquests anys?

—El més bonic ha estat la unitat, la unitat amb els germans, perquè experimentes que el germà és germà, i qualsevol persona que et trobes la veus com un do. I també notes una relació diferent amb l'entorn: t'enamores del planeta, et tornes més ecològica i més respectuosa amb la natura. I estic convençuda que tot això ho fa l'esperit de Déu.

Aquí ets genuïnament tu. Amb els anys perds els mecanismes de defensa que et fan desconfiar —sense adonar-te'n— dels altres. I aquí dalt perds aquesta desconfiança, no amagues res. Déu et fa més tu mateixa, més autèntica, et fa més humana, més fraterna. I jo n'estic molt contenta.

—Però la soledat bé que deu ser difícil.

—Certament que és difícil, perquè la soledat mossega. Saps que hi ha persones concretes que si els enviessis una carta vindrien... Però cal ser coherent. Per això quan vaig començar la vida d'ermitana vaig dir a les meues amigues i als meus amics que

«Com a ermitana, Déu em fa més humana, més fraterna»

no vinguessin fins que no els digués «em podeu escriure»... i vaig trigar dos anys.

Perquè és veritat que Déu omple l'ànima, i l'omple tota, però som de carn i os i no és fàcil. Aquí tot, començant per l'horari, ha de tenir per objectiu mantenir-te atenta a la presència de l'Esperit en tu. I quan el descobreixes en tu et tornes molt respectuosa amb tothom, perquè saps que hi és en totes les persones.

—Té necessitat el món d'avui de la vida eremítica?

—Crec que avui més que mai, i n'és una prova que en els darrers anys l'eremitisme ha viscut una revifada. I és comprensible, perquè la dimensió espiritual la tenim, per molt que la vulguem tapar. I avui, precisament, és tabú parlar de l'espiritualitat, però és una realitat que existeix, no la podem ofegar perquè és importantíssima.

Al nostre món occidental l'espiritualitat no interessa, perquè si la vius autèntica-

—Mira, recordo que alguns cops en la meua vida el primer que feia en despertar-me era esbufegar només de pensar en tots els maldecaps que m'esperaven aquell dia. I sé que això passa a molta gent. Ara, en canvi, quan em desperto veig la llum del sagrari i sé que Ell hi és, com si Ell es despertés en mi abans que jo. I llavors em trobo contenta i el primer que faig és obrir la finestra, i inspirar l'aire del matí. M'agradaria que la gent es despertés contenta, m'encantaria comunicar la pau que sento per dins a tota la gent.

—I en què consisteix aquesta pregària matinal?

—Intento fer el silenci, buidar el cap de tot allò innecessari, ser conscient que Déu hi és. I això ho faig amb l'ajut de la pregària de Jesús, que existeix des del principi de la vida monàstica i que consisteix a repetir el seu nom. Tenim tendència a dispersar-nos i una manera de focalitzar l'atenció en Ell és dir-ne el nom moltes vegades.

Acabada l'estona de pregària prenc un bon entrepà per esmorzar i començo a treballar en les meves obres de fang fins cap allà les dotze, que és quan faig una horeta de *lectio divina*: llegir la paraula, la Bíblia. Llegeixo una pàgina, més no, per veure què em diu la paraula. Després dino, descanso un quart d'hora i torno a treballar, fins a les sis. Llavors torno a fer lectura, sovint de místics com Teresa de Jesús o Joan de la Creu, i torno a fer la pregària de dues hores. Sopo i me'n vaig a dormir. Aquest és l'horari que faig, llevat de quan ve algú, que llavors no hi ha horari, perquè estàs per aquella persona.

—Però deu caldre força de voluntat per seguir aquest horari estant sola...

—Sí, sobretot al principi. Quan vaig començar la vida eremítica em va ajudar molt pensar que si no m'estrenyia el cinturó al principi, no ho faria mai. Vivint amb altra gent potser és més fàcil complir, però aquí no hi ha ningú, i ets tu sola que t'has d'obligar a complir. Per tant, s'ha de tenir un control sobre una mateixa, en tot. També en l'economia, perquè no ens podem permetre capricis.

El nostre vot de pobresa vol dir que mentre hi hagi gent al món que li faltin coses imprescindibles per viure, no podem tenir coses prescindibles. Així a nivell econòmic he anat fent, justeta, però no m'ha faltat mai res.

—L'elaboració de ceràmica hi ha tingut un paper important...

—Sí, és clar, és la meua modesta font d'ingressos. Acostumo a treballar per encàrrecs molt diversos. Els monjos de Silos, especialment, em demanen creus i figures, però també treballa per a parròquies, comunitats i grups. Si al cap de l'any de la meua feina em sobra alguna cosa la dono a Mans Unides o on faci més falta.

Les altres ermitanes de l'arquebisbat també es guanyen la vida amb feines artesanals: fent icones, punts de llibre amb flors seques... Totes vivim del nostre treball i mantenim una bona relació. Ens reunim tres o quatre cops l'any i també ens visitem quan una de nosaltres està malalta.

—Quin horari segueix al llarg del dia?

—Normalment m'alço cap a dos quarts de sis o les sis, que tampoc és tan d'hora, perquè me'n vaig a dormir a dos quarts de nou, de manera que dormo les vuit hores cada dia. I després d'alçar-me i prendre un poc de cafè faig dues hores de pregària.

—Es fa difícil començar així el dia?

Reportatge: Eduard Brufau

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 13 al 20 de setembre

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudi dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

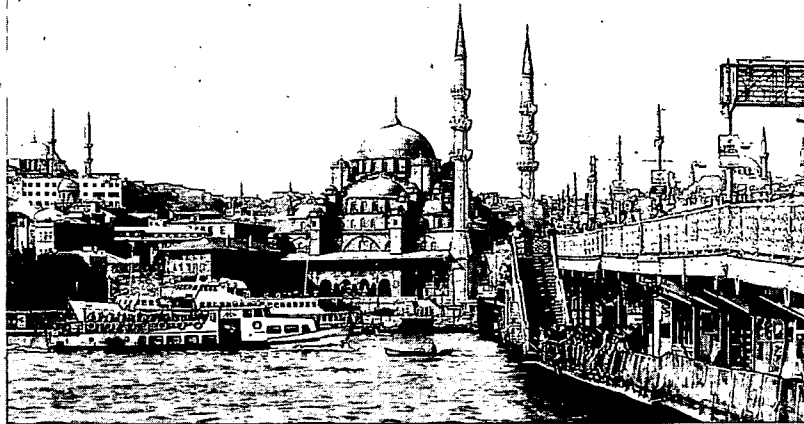
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

L'Església és un sol moviment

■ El Papa es troba amb 400.000 persones dels nous moviments

CIUTAT DEL VATICÀ.— Els nous moviments —les realitats eclesials nascudes sobretot a partir del Concili Vaticà II— van omplir literalment la plaça de Sant Pere del Vaticà i els carrers laterals durant la primera trobada que van tenir amb Benet XVI. El dia triat era

la vigília de la Pentecosta. Banderes i gorres de grups com els Focolars, la Comunitat de Sant Egidi, la Renovació Carismàtica, els Neocatecumenals, Regnum Christi, la Comunitat de l'Arca, Schönstatt o altres comunitats van convertir la plaça en una festa.

Per al Papa, aquesta cita va ser una prova que «l'Església és un sol moviment», ja que, tot i la diversitat de carismes, es va subratllar la unitat a l'entorn de Jesucrist i la seva Església. El 1998 ja hi havia hagut una trobada semblant amb Joan Pau II. Per a Benet XVI, el fet que tantes persones haguessin acudit a la cita vol dir que l'Esperit Sant «suscita sempre nous dons, veiem com són diversos els òrgans que crea, i com actua sempre de nou». «Però en ell la multiplicitat i la unitat van juntes. Ell bufa on vol. Ho fa de manera inesperada, en llocs inesperats, i de formes que abans no s'havien imaginat», va dir mentre grups eufòrics i intergeneracionals l'aplaudien.

Multiformitat i unitat són «inseparables», segons el Papa, que va demanar als nous moviments que estiguin «units» amb els successors dels apòstols i amb el successor de sant Pere. Els va demanar una fidelitat que, de fet, els nous moviments ja tenen com a nota distintiva, perquè són tots ells marcadament fidels al Magisteri. El Papa va lloar l'«embranzida missionera» dels moviments. «Qui ha trobat el que és veritable, bell i bo en la seva pròpia vida —l'únic tresor, la perla preciosa!—, corre a compartir-lo arreu, a la família, a la feina, en tots els ambients de la seva pròpia existència», va establir el Papa. El Sant Pare va dir als fidels que treballin per construir «un ordre més just en la societat i la convivència pacífica entre les nacions» i, sobretot, que «trobin en Crist la "pedra angular" sobre la qual construir l'autèntica civilització, la civilització de l'amor». Aquestes persones vingudes d'arreu del món havien estat reunides el dia abans en un congrés a Rocca di Papa dedicat a *La bellesa de ser cristians* i

Els diferents moviments van omplir Roma de color.

l'alegria de comunicar-ho.

Mentre esperaven el Papa, els fidels van poder veure imatges de la trobada del 1998. Quan Benet XVI va arribar a la plaça es va resar el Rosari i, després, una representant de Chiara Lubich, la fundadora de l'Obra de Maria (Focolars) va llegir un missatge unitari de tots els moviments adreçat al Papa: «Les nostres comunitats i els nostres moviments podem veure'ls com moltes xarxes d'amor que Déu està teixint a Europa i al món, continuant l'obra admirable dels ordes i congregacions religioses, gairebé com per anticipar —a nivell de laboratori— la unitat de la família humana.» Chiara Lubich, per motius de salut, no va poder ser-hi present. També va parlar Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi; el sacerdot espanyol Julián Carrón, president de la fraternitat de Comunió i Alliberament, i el també espanyol Kiko Argüello, iniciador

del Camí Neocatecumenal. La majoria dels moviments va assistir també a la missa presidida pel Papa a Sant Pere el dia de Pentecosta. A l'homilia el Papa va remarcar com «la solemnitat de Pentecosta ens convida a tornar als orígens de l'Església, que, com afirma el Concili Vaticà II, es va manifestar per l'efusió de l'Esperit Sant». «A la Pentecosta l'Església es va manifestar una, santa, catòlica i apostòlica; es va manifestar missionera, amb el do de parlar totes les llengües del món, perquè a tots els pobles els ve destinada la Bona Nova de l'amor de Déu.» «Tota l'Església, com li agradava dir al papa Joan Pau II, és un únic i gran moviment, animat per l'Esperit Sant, un riu que travessa la història per regar-la amb la gràcia de Déu i fer que sigui fecunda de vida, de bonat, de bellesa, de justícia i de pau.»

Miriam Díez i Bosch

Benet XVI rep en audiència l'abat de Montserrat

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 31 de maig el Papa va rebre en audiència el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler. L'abat va lliurar al Pontífex una medalla commemorativa del 125è aniversari de la proclamació del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, realitzada en exclusiva per l'orfebre Capdevila. Benet XVI va acceptar complagut diferents exemplars de les revistes que edita el monestir i un exemplar del número de la col·lecció L'Espiga de Publicacions de l'Abadia de Montserrat amb la traducció catalana de l'encíclica *Déu és amor*. El P. abat de Montserrat i el Papa van parlar de l'escolania de Montserrat, que el mateix Benet XVI coneix, de l'Any Jubilar i de la vida del monestir i del santuari. D'altra banda, l'abat Soler va ser convidat per l'Església Nacional Espanyola de Sant Jaume i Montserrat a Roma per impartir una xerrada sobre *La difusió de la veneració a la Mare de Déu de Montserrat a Europa i al món*. (C.C.)

El Papa parla en català

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha tornat a parlar en català. Aquesta vegada al final de l'audiència pública dels dimecres a la plaça de Sant Pere del dia 7 de juny. Concretament va dir: «Saludo l'equip del programa religiós *Signes dels Temps* de Televisió de Catalunya amb motiu del seu vintè aniversari. Us animo a continuar el vostre servei a l'Església, que ajuda a l'evangelització a través dels mitjans de comunicació social.» Si Benet XVI no parla més en llengua catalana és perquè no es demana, perquè si la Prefectura de la Casa Pontifícia sap que a la plaça de Sant Pere hi haurà grups de fidels catalans és possible que el Pontífex els saludi. Fax de la Prefectura: 00 39 06 698 85 863. (M.D.B.)

Document vaticà sobre «Família i procreació humana»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Pontifici Consell per a la Família, presidit pel cardenal colombià Alfonso López Trujillo, ha publicat un nou document titulat *Família i procreació humana*, on s'insisteix en el sentit que la procreació sigui fruit de la unió física entre un home i una dona casats. El text consta de quatre capítols en què s'explicita què implica la procreació; per què la família és l'únic lloc apropiat per a aquesta; què s'entén per procreació integral en la família; quins aspectes socials, jurídics, polítics, econòmics i culturals comporta el servei a la família, i, finalment, veu la família com a imatge de la Trinitat i lloc d'evangelització. El nou text aclareix que l'home i la dona són animals «familiars»: «La famí-

lia és connatural a l'home i ha estat instituída per Déu. Però avui l'home s'ha tornat un gran enigma per a si mateix i viu la crisi més aguda de tota la història en la seva dimensió familiar: la família és objecte d'atacs com mai en el passat; els nous models de família la destrueixen; les tècniques de procreació llancen per la finestra l'amor humà; les polítiques del control de natalitat condueixen a l'actual "hivern demogràfic"». Així, es constata com «ens desviem cap a un món posthumà».

«La procreació és el mitjà de transmissió de la vida per la unió amorosa de l'home i la dona i ha de ser en veritat humana.» És a dir, «fruit dels actes de l'home» i «a més, fruit de l'acte humà,

lliure, racional, responsable de la transmissió de la vida. Això vol dir que l'acte unitiu de l'home i la dona no pot separar-se de la seva dimensió connatural, que és la procreació, i fa possible la paternitat i maternitat responsable. Només des d'aquesta base personal es comprèn la moralitat conjugal». «Sense una metaantropologia que arriba a l'ésser, a la substància, a l'esperit, no hi ha comprensió integral de l'humà, perquè els conceptes de persona i d'ésser estan buidats de contingut. La moral i la religió, que són valors fonamentals i decisius, es redueixen a àmbit privat. El retorn de la metafísica és urgent per recuperar el sentit humà en l'home», conclou. El document remet a l'encíclica *Deus caritas est*. (M.D.B.)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098
E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

Índia

«Llibre blanc» sobre la violència contra les minories religioses

■ Els laics catòlics es mobilitzen davant de l'augment dels atacs

NOVA DELHI.— Un «llibre blanc» sobre les conversions i les violències contra les minories religioses és la petició enviada al govern per uns quants laics catòlics indis, que mantenen les posicions dels bisbes. Segons les associacions laicals catòliques, cal més que mai elaborar un document que reculli els testimonis sobre les conversions religioses esdevingudes en els darrers anys, i també els episodis d'intolerància patits per les minories religioses per part de grups extremistes hindús.

El «Llibre blanc» serviria de punt de partida per a una reflexió seriosa i atenta sobre la llibertat de consciència i sobre les lleis anticonversió ja aprovades en uns quants estats de l'Índia, que s'estan difonent també en altres estats. «Els atacs contra les minories religioses són més que coneguts i documentats. No passa un dia sense que tingui lloc un episodi de violència contra les comunitats cristianes a diferents parts del país», assenyala un comunicat dels laics catòlics. «Demaneu que el govern publiqui un «llibre blanc» que reculli les atrocitats patides per les minories en el darrer decenni, que descriu quines

mesures han estat adoptades contra els autors d'aquests crims contra la humanitat, que digui amb claredat si han estat castigats i quants.»

El text recorda les falses acusacions de proselitisme realitzades pels moviments integristes hindús en perjudici dels cristians: «Les xifres mostren que en els últims anys hi ha hagut una davallada numèrica dels creients en Crist a l'Índia i també una davallada de les noves conversions», s'afirma alhora que es denuncien les mentides difoses per la propaganda anticristiana. La qüestió de les con-

En els darrers anys ha davallat el nombre de cristians.

versions és un punt discutit avui a l'Església índia, sobretot després del discurs del Papa al nou ambaixador de l'Índia davant de la Santa Seu, Amitiva Tripathi, i la intervenció del cardenal Ivan Dias, en aquell moment arquebisbe de Bombai, recentment nomenat prefecte de la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles. (Fides)

BRASIL

Trobada eclesial entre l'Argentina, el Brasil, el Paraguai i l'Uruguai

URUGUAYANA.— Unes 80 persones entre bisbes, sacerdots, religiosos, religioses, agents de Pastoral Social i experts es van aplegar a la XXI Trobada de diòcesis de frontera de l'Argentina, el Brasil, el Paraguai i l'Uruguai, que va tenir lloc a Uruguayana (Brasil), entre el 29 i el 31 de maig, per tractar la temàtica *Els veïns es troben per escoltar, compartir i reflexionar sobre camins de diàleg en els conflictes socioambientals*. En els treballs en grup van sorgir diferents punts importants necessaris per solucionar conflictes com són la recerca de la veritat, en el respecte; el diàleg sincer per arribar a un consens; la percepció que tot conflicte és una oportunitat d'aprenentatge i un moment favorable per viure l'Evangeli; la cura i la defensa de la vida del medi ambient; visió humanista sobre visió economicista; buscar i crear gestos de germanor en moments de conflicte, i la presència i acció de l'Església en aquestes qüestions socials, especialment de la formació i l'organització del poble com a dimensió integrant de l'evangelització alliberadora. (Fides)

PAKISTAN

Conversions forçades a l'islam

LAHORE.— El fenomen de les conversions forçades a l'islam amoïna la comunitat cristiana i altres minories religioses del Pakistan. Recentment un fòrum de líders religiosos va escriure un document titulat *Conversions forçades de dones i drets de les minories al Pakistan*, que va llançar l'alarma davant d'una pràctica que es difon al país, sobretot en detriment de dones i infants. Entre els signants del document, Mons. Joseph Cutts, bisbe de Faisalabad, assenyala: «És trist constatar que les minories religioses, en particular cristians i hindús, no poden gaudir de la igualtat de drets, un principi sancionat per la Constitució del Pakistan.»

Especialment afectades pel fenomen de les conversions forçades són les províncies de Punjab, a la frontera nord-oest i la de Sind, on s'ha difós un islam integrista

que veu la presència de comunitats religioses diferents com a «cossos estranys» a la societat paquistanesa. Sovint la baixa condició social de les comunitats cristianes, hindús i *sikh*, és un element desfavorable: els propietaris de terreny, tots musulmans, exigeixen als camperols que es converteixin abans de donar-los feina, o bé, fent-se forts pel seu poder econòmic i polític, segresten dones joves, les obliguen a convertir-se a l'islam i les prenen com a mullers.

L'Església al Pakistan, a través de la Comissió Justícia i Pau i Càritas, es troba en primera línia en aquesta lluita i des de fa anys dirigeix una campanya en defensa de les minories religioses. Entre les propostes hi ha l'abolició de la «Llei de la blasfèmia», considerada injusta, iniqua i discriminatòria. (Fides)

ESPAÑA

Les Missioneres Dominiques del Roser trien superiora general

MADRID.— De l'1 al 24 de maig es va desenvolupar a Madrid el XVIII Capítol General de les Missioneres Dominiques del Roser, sota el lema «Mística i profecia; revitalitzant la nostra passió pel regne». Per a les religioses, aquesta trobada ha suposat «un repte permanent a renovar-nos en tota la nostra dimensió misticoprofètica i missionera, a la recerca de noves alternatives que ens permetin treballar per la recuperació dels drets humans i la dignitat de tants milions de persones víctimes de l'exclusió del sistema». Durant la celebració del Capítol va tenir lloc l'elecció de la coordinadora general, que ha recaigut en la religiosa peruana Dominga Esther Garro Pérez, que esdevé la primera llatinoamericana a ocupar aquest càrrec. La Gna. Dominga compta amb una rica experiència missionera al Perú i Angola. La congregació de les Missioneres Dominiques del Roser està present a 141 comunitats, 21 països dels cinc continents. Compta amb 759 germanes de 22 nacionalitats. (Ivicon)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

Espanya

Col·laboració fraterna entre les Càritas de Mauritània i Espanya

■ El bisbe de Nouakchott, Mons. Martin Happe, visita les Canàries

MADRID.— Del 22 al 25 de maig, el bisbe de Nouakchott (Mauritània), Mons. Martin Happe, va recórrer Les Palmes i Tenerife. Aquesta és la segona visita d'una delegació de l'Església i de Càritas Mauritània, i continua la que va tenir lloc l'any passat, amb un objectiu molt concret: estrènyer els llaços d'amistat i germanor de l'Església i Càritas de tots dos països.

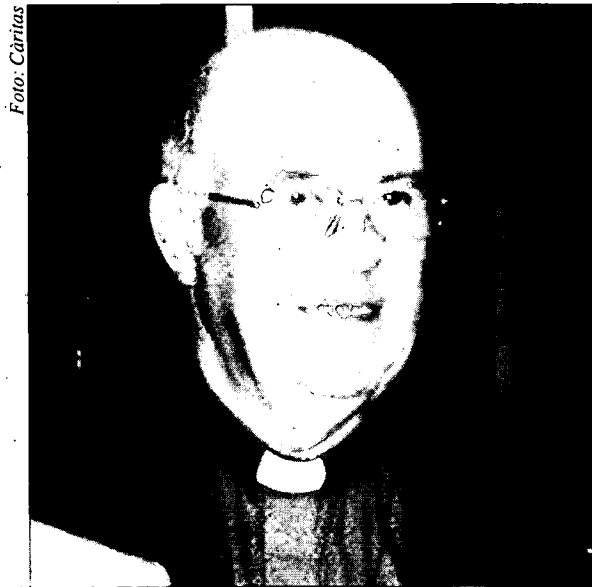
La delegació mauritana estava encapçalada pel bisbe de Nouakchott, Mons. Martin Happe, acompanyat pel president de Càritas Mauritània, Gabriel Hatti, i el seu sotsdirector, François Sorta. També hi va ser present Juan Morello, responsable de la regió OMNA (Orient Mitjà i Nord d'Àfrica) de Càritas espanyola. Segons explica Morello a *Catalunya Cristiana*, «no es tracta d'oferir únicament ajuda, sinó d'aprofundir en les relacions entre tantes dues comunitats cristianes, la mauritana i l'espanyola, entre totes dues Esglésies, especialment amb Canàries».

Per al responsable de la regió OMNA, aquesta visita ha estat altament positiva. Durant la seva estada, Mons. Happe es va trobar amb els bisbes de Tenerife i Canàries, amb els equips de Càritas, amb representants del govern canari en temes de cooperació internacional i amb ONG que treballen amb Càritas. El bisbe maurità va rebre una acollida calorosa i oberta. De fet, Mons. Happe tenia molt d'interès a trobar-se amb els prelatos de les illes Canàries, ja que recentment les dues seues canàries han canviat de pastor. Així, Juan Morello comenta que «enguany hi ha dos bisbes nous: Mons. Bernardo Álvarez, a Tenerife, i Mons. Francisco Cases, a Canàries. Tots dos han expressat la mateixa voluntat i disposició a col·laborar que els seus antecessors».

«Gràcies a aquesta visita s'ha avançat en la comunió eclesial», comenta el representant de Càritas espanyola, «i s'ha aconseguit el compromís verbal d'alguna iniciativa d'intercanvi entre els bisbes per afavorir la visita a Mauritània i conèixer més bé les comunitats per veure com ajudar-les».

Immigració

Aquesta visita de la delegació mauritana no tenia com a objecte el tema de la immigració i les seves dramàtiques conseqüències, tot i que naturalment ha estat un aspecte que també s'ha tractat en la trobada. «La visita», afirma Juan More-

El bisbe Happe aposta per un coneixement mutu.

llo, «tenia com a objectiu estrènyer llaços de germanor. L'Església, però, no és aliena a aquest drama humà de la immigració. Per això, el bisbe Happe ha explicat la feina que fan les parròquies a Mauritània: d'una banda, acullen i ajuden tothom que s'hi acosta, i, de l'altra, intenten dissuadir la gent perquè no emprengui la travessia en pasteres o cayucos perquè saben que Europa no és un paradís. Intenten conscienciar-los, però reconeixen que no tenen gaire èxit. L'Església fa el que pot, que és poca cosa, davant del flux enorme de persones que es juguen la vida a la recerca d'un futur millor».

El bisbe de Nouakchott va insistir molt en el respecte als drets humans i en la necessitat que més enllà dels temes d'actualitat i de la conjuntura, «cal arribar a les arrels, als països d'origen», assenyala el responsable de la regió OMNA, «i veure per què la gent ha perdut l'esperança, per què viu en condicions tan dures». Càritas Mauritània es mou, i manté contacte amb les Esglésies i Càritas del Sahel per conèixer com està la situació. «No es poden oblidar les arrels del problema», assegura Morello, «les parròquies mauritanes viuen molt de prop aquest drama humà que hi ha rere de cada persona que embarca. Molts cayucos, tot just partir, s'enfonsen a la costa africana. Els rectors han incrementat el nombre d'enterraments que celebren».

En la seva visita, el bisbe Happe va posar en relleu que és primordial establir llaços d'unió i d'amistat entre Canàries i Mauritània. Així, Juan Morello assegura que «és molt dur, molt fort, sentir com el bisbe de Mauritània diu que mireu cap a un altre cantó, i això que Canàries gairebé es troba enfront de Mauritània. Però Mons. Happe també sap i reconeix que hi ha persones que intenten canviar les coses i

que treballen, com Càritas, pels altres».

Mauritània és un país musulmà, amb una comunitat cristiana formada majoritàriament per estrangers. La convivència entre musulmans i cristians és bona, basada en el respecte mutu. La comunitat cristiana és una comunitat petita, minoritària, però molt dinàmica, «la qual cosa fa que necessiti de la nostra comunitat, suport i presència», sosté el responsable de la regió OMNA. Per això, subratlla que «el bisbe Happe ens convida, a les comunitats cristianes, a l'Església, a Càritas... a adonar-nos que l'Església de Mauritània ens necessita».

Per això hem d'estar atents, conèixer-nos, conscienciar-nos, acostar-nos...».

Rosa María Jané Chueca

TMF crea un portal multimèdia a Internet

VALÈNCIA.— La fundació organitzadora de la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF), convocada pel Papa a València el proper mes de juliol, ha creat en col·laboració amb un equip d'experts en publicitat, disseny gràfic, Internet i producció audiovisual, un portal multimèdia a Internet (www.contenidosemf.com) per difondre els seus continguts i promoure els valors de la família a través de missatges a telèfons mòbils.

La web conté uns 80 productes multimèdia de fàcil descàrrega que es renovaran cada dia, i presenta recursos visuals amb animació sobre l'educació dels fills, l'amor conjugal, la cura de la gent gran o l'avortament. Igualment, el portal inclou testimonis de famílies de diferents països en format audiovisual, així com reflexions i experiències personals de professors d'universitat. Els internautes poden, a més, enviar a través del portal targetes electròniques amb reflexions sobre la família i imatges del Papa. Des de la web es poden descarregar documents del Magisteri de l'Església i fons d'escriptori i estalvis de pantalla per a ordinadors. (AVAN)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PASCUAL CHÁVEZ, RECTOR MAJOR DELS SALESIANS

«Els joves demanen algú que els acompanyi en el camí de la vida»

La Família Salesiana de Catalunya i Aragó va rebre el mes d'abril la visita del successor de Don Bosco, el P. Pascual Chávez. El P. Chávez té la missió de mantenir la fidelitat al fundador i pare de la congregació salesiana, i ha d'impulsar també la fidelitat als joves d'avui, en els diferents contextos en què viuen, a fi de no

defraudar-ne les necessitats, expectatives i ideals. Durant la seva visita, el P. Chávez va convidar la Família Salesiana a somiar: «Aquests temps no són per contemplar amb nostàlgia el passat ni per sobreviure en el present, sinó per somiar i dissenyar el nostre futur i viure per realitzar-lo.»

—Què se sent quan se li demana encarnar la figura de Don Bosco?

—Personalment, em sento motivat pel fet que, al marge de la persona, allò que més importa als Salesians, als membres de la Família Salesiana, als laics i als joves és el símbol que representa el rector major, cosa que expressen quasi sempre amb les paraules «Don Bosco viu enmig de nosaltres». Això és quelcom que em motiva seriosament i m'ajuda a encarnar Don Bosco amb espontaneïtat, amb naturalitat, amb alegria i amb la màxima generositat possible. No sé en quina mesura ho aconsegueixo.

—Quines són les necessitats i urgències que es detecten en el nostre món?

—No cal dubtar gens que, tractant-se d'una congregació present a 130 països del món, el rector major té el privilegi d'arribar a adquirir una visió molt àmplia i global del món en general i del «planeta jove», en particular. Les necessitats i urgències del nostre món queden sintetitzades, segons la meua manera de veure les coses, en les quatre paraules amb les quals Joan Pau II es va adreçar per darrera vegada al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu: pau, pa, vida i llibertat. Es tracta de drets fonamentals de la persona humana i dels pobles, que han de ser acceptats per tot govern. Pau no és simplement l'absència de guerres i conflictes sinó la creació d'aquelles condicions socials que permeten el desenvolupament harmònic sostingut de les nacions. Cal convèncer-se que la guerra no fa res més que provocar destrucció i mort, endarrerir les economies dels països i l'establiment de la democràcia. La guerra sols interessa als traficants d'armes.

Pa és el dret de tota persona a la nutrició indispensable per poder assegurar el seu creixement i el desenvolupament de tot el seu potencial humà, que queda fortament compromès quan la fam condueix al subdesenvolupament de les facultats i, sovint, a la mort. És inacceptable que amb capacitat per produir aliments per a tota la humanitat hi hagi milions de persones que moren cada any de fam i set. Vida significa la defensa de la vida humana des del moment de la seva concepció fins a la mort, però també la mateixa qualitat de vida que depèn dels satisfactors bàsics i, sobretot, el sentit de l'existència. A ningú no se li

escapa que la vida avui està amenaçada des del primer moment fins al darrer, i que se n'enfosqueix cada vegada més el sentit que pugui tenir.

Llibertat, una de les dimensions essencials de la persona humana, és la que assegura més bé la possibilitat de l'home o de la dona per autodeterminar-se i viure amb responsabilitat la seva història personal i social. Parlar de llibertat és parlar de totes les seves expressions: social, psicològica, religiosa. En relació amb el *planeta jove*, el primer que diria és que només existeixen joves concrets, en la realitat de les seves condicions i contextos socials, polítics, econòmics, culturals i religiosos. Per això resulta difícil, per no dir impossible, parlar de les seves necessitats i urgències. Per a uns, serà allò indispensable per sobreviure, per a d'altres serà la família, l'educació, la feina, el sentit de l'existència. De qualsevol forma, amb Don Bosco, dic que tots els joves tenen una necessitat immensa de ser feliços i que demanen —a voltes sense saber com— algú que els acompanyi en el camí de la vida i els ensenyi la fórmula per ser feliços per sempre, aquí i en l'eternitat.

—Quina aportació fan la congregació i la família salesiana a aquestes necessitats i urgències?

—La congregació i tota la família salesiana realitzen la seva missió en tres grans àrees d'activitat: la promoció humana, l'educació i l'evangelització. A través d'aquesta presència diversificada nosaltres cerquem estar atents i respondre, en la mesura de les nostres possibilitats, a les necessitats de la humanitat. La *promoció humana* s'expressa en totes les obres i activitats que van des d'hospitals, hospicis, menjadors, cooperatives, recuperació de drogoaddictes, atenció als nois del carrer i als que han estat víctimes del turisme sexual...

L'educació ocupa la major part de les nostres presències a través dels milers d'escoles, centres de formació professional, escoles agrícoles, centres universitaris, esplanis, centres juvenils... L'evangelització i la catequesi són sempre l'horitzó i la raó de tota la nostra activitat pastoral, de manera que es fa present no només en les parròquies, santuaris, temples, capellanies, centres d'espiritualitat, missions sinó també en les activitats i obres de promoció i d'educació.

P. Pascual Chávez.

—Detecta en els joves la necessitat de descobrir el sentit de la vida i d'una obertura a la transcendència?

—En una societat que privilegia la matèria sobre l'esperit, la física sobre la metafísica, la tècnica sobre la religió, l'economia sobre la política, l'èxit sobre l'esforç, el plaer sobre la felicitat, el soroll sobre la música, la imatge sobre la paraula és natural que els homes i dones i, per tant, també els joves, tinguin més atrofiada l'oïda espiritual i la dimensió humana. Com diu Chesterton, quan l'home deixa de creure en Déu no és que deixi de creure en res. Al contrari, comença a creure en tot. És quan més urgent resulta la recerca de la veritat. Per això, en diverses parts d'Europa, els salesians estem portant endavant centres orientats a promoure la dimensió religiosa i el sorgiment de les preguntes fonamentals, les que donen lloc a la recerca profunda. Tanmateix, enmig d'aquesta proliferació de nous moviments religiosos de tot tipus, amb un fort sentit sincretista com la *new age*, en el fons el que bateja és la dimensió religiosa, que no és un residu cultural primitiu sinó una nota essencial de l'ésser humà, la recerca del sentit de la vida i l'obertura a la transcendència.

—Quina resposta dona la congregació salesiana als reptes de les noves pobreses i a les diverses formes d'exclusió social en el nostre context europeu?

—L'opció per als joves més pobres ha estat sempre una característica des de Don Bosco fins als nostres dies. La diferència avui és que, d'una banda, la pobresa ja no és únicament la material, sinó l'afectiva, la cultural, la religiosa i, de l'altra, que la resposta és igualment variada, més orgànica i més institucional. En concret, ha anat creixent no tan sols el compromís dels salesians i de les inspeccions a favor dels emigrants, dels marginats, dels exclosos, sinó sobretot s'ha convertit aquesta opció en un tipus d'hermenèutica que fa que, en qualsevol tipus d'obra que estiguem, analitzem quina és la cultura que estem promouent, o bé una que sigui solidària i altruista o bé una altra que sigui individualista i egoista. Aquí podríem enumerar les obres de caràcter marcadament social com ara les cases de dia, les obres per als gitanos, el treball amb els emigrants, els centres per a joves en necessitat que funcionen les 24 hores del dia...

—La presència dels laics i laiques en les obres salesianes és fruit de la necessitat o de la convicció?

—La presència dels laics i laiques a les obres salesianes ha estat vista sempre, i més a partir del CG24 que tingué com a tema precisament aquest: «Salesians-Laics, compartint missió i esperit», com un element carismàtic, atès que Don Bosco va voler per a la seva obra un moviment de persones, preveres, religiosos, laics, que compartissin a fons la seva passió per la salvació dels joves a través de l'educació. De fet, en les seves primeres constitucions tenia un capítol que parlava dels «Salesians en el món», referit als laics, que no li fou aprovat per la Santa Seu. Des d'aquest punt de vista, Don

Bosco havia estat profètic i s'havia anticipat al Concili Vaticà II.

—Què els diu a la inspecció de Barcelona?

—En primer lloc, els agraeixo el do de la seva vida i de la seva vocació, perquè representen el millor tresor de la congregació. Més importants que les estructures són les persones i, per això, cal estimar tothom i fer que se sentin estimats. En segon lloc, els convido a valorar el regal tan gran que han rebut amb la vocació salesiana, ja que significa tenir un somni a realitzar en la vida, objectius a assolir, una missió a portar a terme. En una paraula, estar plens d'energia interior i impulsats decididament cap endavant.

En tercer lloc, els felicito per la missió que estan realitzant. Amb humilitat i senzillesa col·laborem en la humanització d'aquest món a través de l'educació i l'evangelització dels joves, per això el que fem és realment quelcom valuós i significatiu. En quart lloc, els animo a renovar les seves conviccions, que no poden ser altres que les de Don Bosco: els joves no a la missió, l'educació com el millor do que podem fer-los a ells, a la societat i a l'Església, i l'evangelització com a horitzó de tota la nostra presència orientada a portar els joves a Crist i Crist als joves. Finalment, els convido a somiar, com a bons fills d'un gran somniador, Don Bosco, que precisament a Sarrià, a Barcelona, va tenir el més important dels seus somnis missioners. Aquests són temps no per contemplar amb nostàlgia el passat ni per sobreviure en el present sinó per somiar i dissenyar el nostre futur i viure per realitzar-lo.

Sergi Rodríguez

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Corpus, icona de l'amor de Déu

L'eucaristia fou instituïda en el Sant Sopar del Dijous Sant, i la seva continuïtat en el temps i en l'espai respon a la voluntat categòrica de Jesucrist: «Feu això que és el meu memorial», com ens recorda l'evangelista Lluc. La festa de Corpus Christi és una festa eminentment eucarística i ha estat molt popular durant molts segles. És la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist.

L'eucaristia sempre ha estat objecte d'una gran veneració a l'Església, sobretot en el moment de la comunió. Sant Agustí deia que «ningú no menja aquesta carn sense abans adorar-la». L'eucaristia és el «misteri de la nostra fe». Crist, en la seva presència eucarística, roman enmig nostre —ell que ens estimà i es va lliurar fins a la mort per nosaltres—, quedant-se sota els signes que expressen i comuniquen el seu amor. El cos de Crist lliurat i la sang de Crist vessada continuen feint present fins a la fi dels temps, per mitjà del sagrament de l'eucaristia, l'eficàcia redemptora d'aquest amor extrem.

Corpus Christi és la festa que expressa palesament l'amor etern i infinit de Déu per tota la humanitat. Per això és també el Dia de la Caritat. L'eucaristia és el sagrament de l'amor. L'amor de Déu demana una resposta d'amor a

Déu i d'amor als germans. L'eucaristia compromet a favor dels pobres. A fi de rebre veritablement el cos i la sang de Crist, hem de reconèixer el Crist en els més pobres, germans seus. En aquest sentit, el Concili Provincial Tarraconense demana revifar la tradició viscuda intensament en els primers segles de l'Església de vincular visiblement la celebració de l'eucaristia amb la caritat fraterna. Hi ha una relació ben particular entre la fracció del pa i la comunió cristiana de béns. Per això, des dels inicis de l'Església, juntament amb el pa i el vi de l'eucaristia els cristians presenten també els seus béns materials per compartir-los amb els qui passen necessitat.

El nostre món comença un nou mil·lenni carregat de les contradiccions d'un creixement econòmic, cultural i tecnològic que ofereix a pocs afortunats grans possibilitats i deixa milions i milions de persones al marge del progrés, obligant-les a mantenir unes condicions de vida ben per sota del mínim requerit per la dignitat humana.

El cristià té motivacions més fortes per estimar i ajudar els germans necessitats, perquè descobreix Crist en el rostre d'aquells amb els quals ell mateix ha volgut identificar-se: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar.» Joan

Pau II diu que «en la persona dels pobres hi ha una presència especial de Jesucrist, que imposa a l'Església una opció preferencial per ells».

Corpus Christi, festa de l'eucaristia i de la caritat, és esplendorosa realitat de la vida cristiana. Per això Càritas ocupa aquest dia un paper important. Benet XVI, en la segona part de la seva encíclica *Déu és amor*, parla de l'exercici de l'amor per part de l'Església com a «comunitat d'amor». El Papa diu que «la caritat cristiana és primer que res i simplement la resposta a una necessitat immediata en una determinada situació: els famolencs han de ser sadollats, els nus vestits, els malalts atesos perquè es recuperin, els presoners visitats, etc.» I afegeix que les organitzacions caritatives de l'Església, començant per Càritas, han de fer tot el que es pugui per posar a disposició els mitjans necessaris i, sobretot, els homes i les dones que exerceixen aquestes comeses.

Fou, certament, un jove, en l'evangelí de sant Joan, que va oferir cinc pans i dos peixos a Jesús. Tot el que tenia. I amb aquella petita ofrena del jove generós Jesús va alimentar més de cinc mil persones. I encara en sobrà. Déu beneeix i fecunda la nostra generositat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Gestos d'adoració

La processó del Corpus Christi és de molt antiga tradició a Catalunya: es remunta gairebé al temps de la institució d'aquesta solemnitat, al segle XIII. És un costum popular que té, des del seu origen, un fonament teològic ferm. No és difícil que, qui hi participa amb fe actual, se senti internament commogut. Estic desitjant revivre-la enguany, i acompanyar Jesús eucaristia, que beneirà amb la seva presència la gent i la ciutat de Tarragona.

L'any passat, mentre desfilàvem pels carrers vora la catedral, em va alegrar veure tants pares i mares amb els seus fills, que miraven embadalits el pas del Santíssim Sagrament. I no em va passar inadvertit que, des d'alguns balcons, deixaven caure pètals de flors sobre el Senyor exposat a la custòdia. És del tot raonable i molt humà que manifestem amb els gestos els nostres sentiments i la nostra fe a més de fer-ho amb les paraules.

De fet, aquest és el sentit de la festa del Cos i la Sang

de Crist: meravellar-nos davant el misteri eucarístic i mostrar-li amor i reverència. En la renovació del sacrifici de la missa, Jesucrist es fa realment present en les espècies sacramentals. Amb els sentits corporals continuem veient les aparences de pa i de vi, però per la fe sabem que ja no són realment pa i vi, sinó el cos i la sang de Jesús ressuscitat.

«Déu és aquí, veniu, adoradors», cantem. Als pares, als ancians, a les autoritats de la terra els mostrem honor i respecte; però només adorem Déu. La genuflectió o, si aquesta no és possible, la inclinació del cap, són senyals externs d'adoració.

Però els gestos han de ser sincers, manifestació del que tenim dins el cor. Per això és tan important que, si ens acostem a combregar, ho fem amb l'ànima neta, havent rebut sempre que calgui el sagrament de la reconciliació.

La fe precedeix la comunió eucarística. Quan el ministre distribueix l'eucaristia, mostra a cadascun dels qui

combreguen el pa consagrat, tot dient: «El cos de Crist», i el fidel que combrega contesta: «Amén», és a dir, «Així és», actualitzant amb aquesta paraula la seva fe. Fa pena pensar que algú pugui acostar-se a rebre el Senyor amb rutina, sense saber ben bé per què ho fa. Per això sovint demano a Déu que ens ajudi a ser planers en la catequesi de preparació per a la Primera Comunió, per tal que tots, des de petits, sapiguem distingir la diferència infinita que hi ha entre el pa eucarístic i el pa corrent.

Ara fa un any Benet XVI ensenyava: «No es pot menjar el Ressuscitat, present en la figura del pa, com un simple tros de pa. Menjar aquest pa és entrar en comunió amb la persona del Senyor viu. Aquesta comunió, aquest acte de menjar, és realment un encontre entre dues persones, és deixar-se penetrar per la vida d'aquell que és el meu creador i redemptor. Per això, aquesta comunió implica l'adoració, implica la voluntat de seguir el Crist.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Mn. Jordi Castellet i Sala
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

Ens han ben enganyat!

Amb aquesta expressió acabaven la seva conclusió algunes o moltes bones persones que, amb l'aveniment de l'estrena de la pel·lícula sobre la novel·la de Dan Brown, han seguit el fenomen d'aquest autèntic *best-seller* dels nostres temps.

Primer. Diguem i recordem que es tracta d'una novel·la, és a dir, d'un relat de ficció on, com es diu en altres llocs, qualsevol semblança amb fets reals és una pura coincidència.

Segon. Si bé, fins a cert punt, és legítim utilitzar dades pretesament històriques per construir un relat, sigui de ficció o no, és molt desafortunada la utilització de l'organització de l'Opus Dei. És normal que els actuals dirigents estiguin molestos amb la idea que es transmet d'algú que conspira i fa servir els mitjans més nefastos per aconseguir els seus objectius.

Tercer. És un fet que aquest mateix escrit que ara llegiu, com tots els comentaris que s'han desenvolupat a partir de l'estrena, tant del llibre com del film, només fan més publicitat sobre el tema i passen a engruixir el públic que visionarà la història. Jo m'hi compto, des d'una fila u del cinema, ja que aquest diumenge ja no quedaven més localitats.

Quart. Les persones de fe no s'haurien d'escandalitzar, ni desenganyar per res del que s'hi explica. És pura ficció, repetim-ho, i no hem de confondre els plans de la ficció i de la realitat. Per exemple, la interpretació de les pintures de Da Vinci o bé que sota les piràmides del Louvre hi ha la tomba de Maria Magdalena és, senzillament, increïble.

Ens cal remarcar, però, quina és la tendència dels últims

temps en la nostra cultura occidental per canviar d'una religió basada en la fe a passar a un mer gnosticisme. Recordem que, encara no ha passat un mes des de la divulgació de l'Evangeli gnòstic de Judes, o bé les històries de *Matrix*, *Stars Wars* o, sense anar més lluny, *El Senyor dels Anells*.

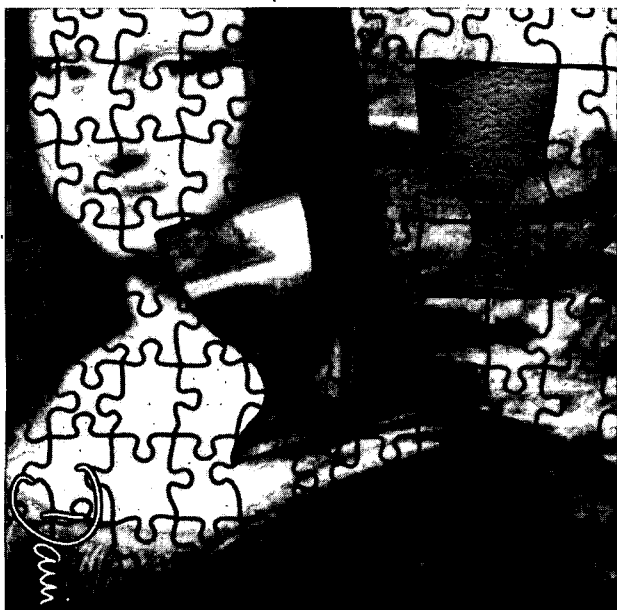
Tots ells, i salvant les distàncies, pretendrien donar a entendre que la veritable fe o la veritable religió donen uns poders especials pel simple fet del coneixement, o gnòsi, sobre el que significa veritablement la salvació.

Aquesta idea, que necessitaria una llarga explicació, pot

trobar diversos rebrots tot al llarg i ample de la producció cultural, literària i fílmica dels darrers anys. Cal dir que, d'altra banda, resulta si més no més atractiva per a la persona no ja gnòstica, sinó agnòstica, és a dir, la que no acaba de fer el pas de la fe i el vol substituir pel pas del coneixement. Entès aquest com una saviesa sobre una manera de veure la realitat que ens estalviaria raonament o compromís personal i que només estaria a l'abast d'uns pocs, deixant de banda l'aspecte universal de la salvació cristiana.

Per últim, sí que potser podem recordar que la religió cristiana no és una religió

del coneixement, que sí que hi està contingut, sinó del seguiment. Seguiment d'una persona, Jesús de Natzaret, posada en pràctica de la seva predicació, en l'Evangeli, i en la pràctica sacramental de la seva Església. Aquest és el camí cristià de salvació. Només la fe veritable pot haver sobreviscut durant dos mil anys. Que cadascú en tregui les seves conclusions.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Educar els infants o les declaracions d'un rabí

El 13 de març d'enguany Riccardo Shmuel di Segni, el rabí en cap de Roma, va visitar la mesquita més gran d'Europa, a la mateixa Roma. Un esdeveniment que no havia passat mai i, per tant, enormement significatiu, creador d'una dinàmica que durà els caps de l'islam italià a la gran sinagoga. També hi anirà Benet XVI a qui Di Segni visità anteriorment.

He llegit l'entrevista d'un periodista al gran rabí de Roma. L'he trobat interessant en totes les dimensions i en les perspectives que ofereixen les raons del fet. Tanmateix, m'ha cridat l'atenció una pregunta sobre la festa jueva del Purim. Cal notar que la visita a la mesquita tingué lloc la vigília d'aquesta solemnitat.

La festa del Purim recorda com el rei persa Xerxes va salvar el poble jueu per intercessió de la reina Ester, jueva. Di Segni diu al periodista que «un dels missatges fonamentals del Purim és que no hi ha res que passi per casualitat. Indica que els homes teixeixen les seves trames, però la providència divina ho desbarata tot». La vigília d'aquesta festa és dia de dejuni... El llibre d'Ester és per als jueus un

llibre «en codi», ben entès. S'ha de llegir i estudiar segons les al·lusions que conté, és una sàvia composició de citacions i esdeveniments bíblics precedents. El Purim és per a nosaltres molt important perquè, per damunt de tot, recorda al poble jueu el risc de l'anihilació.

Quasi al final de l'entrevista el periodista demana al rabí que li acabi d'explicar un xic més el significat del Purim que duu a fer caritat als pobres i els nens a disfressar-se. Di Segni respon: «En això hi ha una idea salvífica. Els infants són el nostre futur i la nostra esperança. Nosaltres estem en moviment perenne, som portadors d'un discurs que parteix de totes les generacions, que és la continuïtat. En el judaisme és fonamental la família com a nucli on es transmet i viu la religió, i hi ha una atenció permanent a l'educació de l'infant, que és el centre de la família. El judaisme tendeix a perpetuar-se i només pot fer-ho en les noves generacions.»

El rabí conclou: «Existeix una dita cassida [composició poètica] que ens recorda que cal ser com els nens en les tres qualitats que tenen: estan contents, estan sempre en moviment i quan volen alguna cosa no paren fins a aconseguir-la.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La Magdalena (final, de moment)

N'hi ha que pensaran que sóc reiteratiu. L' enamorat o l'amic parlen sovint de la persona per la qual senten afecte. Per ella, la de Magdala, jo sento admiració, afecte i respecte. Apropar-nos-hi, amb la imaginació o la pregària, és també apropar-nos a la interioritat de Jesús. I això, cal fer-ho sempre en actitud d'adoració. De manera idèntica passa quan preguem a Maria, quan llegim el quart evangeli o invoquem l'apòstol Pere. Concretar el personatge amb dades certes és difícil. Les úniques que en tenim són que acompanyava i servia Jesús amb altres amigues. El detall que d'ella havien sortit set dimonis, fa suposar que havia estat perdonada de grans culpes. I quin pecat greu podria fer una dona d'aquell país en aquell temps, si no era el de la prostitució? Creure-ho, doncs, són conjetures.

Els evangelistes repeteixen que era una de les que acompanyava Santa Maria durant la crucifixió i l'enterrament de Jesús. La descripció de la seva trobada amb el Senyor, a qui va confondre amb un pagès, quin error!, està plena de tendresa. Ella, sens dubte, en coneixia més la veu que el cos. Escoltar-lo atentament l'havia convertit en deixeble, per això li diu *Rabbuní*, mestre meu. Un privilegi estrany. Però, la grandesa plena la va aconseguir quan la va fer apòstol dels apòstols. Hem de suposar que es trobava al Cenacle amb les seves companyes en el moment de la Pentecosta, com afirma Lluc, implícitament.

Tant se val on estiguin les seves relíquies. No he sabut mai, en realitat, què és un cos humà. Potser algunes molècules d'aigua que un dia van formar part de la seva biologia ara circulen per les meves venes. El dia de la resurrecció seran meves o d'una persona anterior?, em pregunto de vegades. No oblidó sant Pau: «És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual» (1Co 15,44). Quan he visitat restes llegendàries, Saint Maximin, Vézelay, o fins i tot Magdala, m'han commogut els indicis. Acabo amb una invocació:

«Com tu, d'una altra manera, jo el vaig estimar.
Com tu, d'una altra manera, vaig ser alliberat del [pecat.

Com tu, d'una altra manera, el vaig seguir.
Com tu, d'una altra manera, el vaig perdre.
Com tu, d'una altra manera, el continuo buscant.
Com tu, d'una altra manera, el seu dolor em fa [llàstima.

Com tu, d'una altra manera, penso que no tot [està perdut.

Com tu, d'una altra manera, tot i plorant, no perdo [mai l'esperança.

Compto, doncs, Magdalena, amb el teu afecte i la teva ajuda. No m'oblidis ni em deixis mai.»

Aquesta és la meua súplica sincera, per això, quan algú n'ultratja la memòria, em dol l'ànima. I encara que al text evangèlic no es diu que sigui ella, aquella dona que a Betània, a casa de Simó el leprós, va ungir els peus de Jesús, i va sentir la profecia que això que acabava de fer, mal fet, segons criteri de Judes, però ben fet, segons va dir el Mestre, seria recordat allà on es proclamés l'Evangeli, doncs, quan en trobo tantes esglésies i ermites dedicades a la Magdalena, em commoc, i repeteixo aquesta invocació.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Només són somnis

Com em vas emocionar, Toni, amb la teva actuació de l'altre dia! Aquesta barreja teva d'home dur que es baralla amb qualsevol que li fa nosa i, al mateix temps, aquesta tendresa per qui saps que t'estima i et respecta, no saps com m'encisa.

Et trobo moltes vegades en un dels teus llocs predilectes quan et fan fora d'una pensió, d'un centre, d'un pis... I és que, realment, quan no estàs gaire bé, perquè has begut un xic més del compte, ets com un terratrèmol. El que la gent no sap és que, quan dorms amb el *Don Simón*, ets un bon home, respectuós i gairebé un *gentleman*... També hi ha en tu aquell nen que tots tenim dins nostre. I molt més quan la teva infantesa va desaparèixer tan aviat. Per això em vaig emocionar quan et vaig veure fer el que ara recordo tan bé.

Em vaig alegrar de veure't, perquè feia temps que no sabia res de tu, i em vas respondre amb el millor dels teus somriures. Després em vas explicar com t'havien fet fora de la pensió. M'ho deies amb un sentit d'injustícia pel fet de no haver entès com es posava així la mestressa per un mica d'aldarull que hi havia hagut a la nit... Jo et mirava pensant en tu, des de la teva manera de veure les coses, amb prou feina per despullar-me de la meua manera —tan diferent— de fer-ho. Imaginava els teus crits a mitja nit, quan arribaves amb una mica massa d'alcohol a les venes i no t'adonaves del que feies o deies. I pensava en el teu passat, la teva herència paterna, la teua manera d'oblidar la soledat, el desencís, la pobresa i la marginació...

El cas és que tornaves a estar al carrer i a dormir en aquell esglaió del Banc que és la «teua llar» tan sovint.

Tu no m'ho vas demanar, però jo sabia que ho estaves esperant i et vaig convidar a un cafè amb llet. De sobte, em vas sorprendre amb una acció que no hauria pogut ni imaginar: «Espera —em vas dir— que vull treure diners del Banc.» I m'ho vas dir amb una mica de rialla mig entremaliada. Et vas acostar al caixer automàtic i vas començar a picar números i, davant dels meus ulls admirats, vas fer veure que agafaves uns quants bitllets imaginaris que «sortien» de la màquina. Després em vas mirar tot rialler i em vas dir: «Ja està. Ja en tinc per a tota la setmana.» Sense saber què dir vaig riure i et vaig donar un copet a l'espatlla. Després em vas explicar que t'agrada fer-ho com si fossis un «gran senyor»...

Però, vas fer una altra cosa, un altre gest teu que em va emocionar. Vam arribar a un bar del voltant. Ens vam asseure en dos tamborets de la barra i et vaig preguntar què volies. Em vas dir que cafè amb llet i un croissant, però que ja ho demanaries tu i que et digués què volia jo. Et vaig fer la meua demanda i em vas sorprendre amb aquestes paraules: «Em posarà un cafè amb llet i un croissant i per a «la meua mare» un tallat.»

La teua mirada i el teu somriure de complicitat ho deien tot. No et va fer res que el cambrer ens mirés a tots dos una mica estranyat, ni a mi tampoc no em va fer res que pensés el que fos, em vaig sentir molt cofoia de ser en aquell moment «la teua mare», la que no has conegut mai. Ni els diners del caixer automàtic eren de veritat, ni jo no era la teua mare. Però tu vas viure un somni bonic durant una estona. Un d'aquells somnis que et permeten continuar vivint en un món en el qual sempre ets un exclòs.

Zoom

Eduard Brufau

El mes d'abril passat es va celebrar la III Marató per la Pau entre les ciutats de Jerusalem i Betlem, que enguany va estar dedicada a la memòria de Joan Pau II. Hi van participar atletes israelians i palestins, i va tenir el suport de la Conferència Episcopal Italiana. La Marató per la Pau vol ser un testimoni de concòrdia entre els pobles d'Israel i Palestina, un esperit d'unitat que condemna tota mena de violència i que va més enllà dels interessos polítics.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Referèndum sobre l'Estatut

Quan els ciutadans i les ciutadanes estem convocats a les urnes, sempre recordo la frase que Rousseau va escriure a l'inici d'*El contracte social*: «El dret de votar m'imposa el deure d'instruir-me.» No es tracta de votar per votar, sinó de conèixer les raons que motiven el meu vot en un sentit o un altre. Aquesta tasca implica una reflexió desapassionada i llibertat interior. Les campanyes mouen tots els ressorts possibles per obtenir uns resultats concrets. Moltes vegades no ofereixen arguments sinó que manipulen les emocions o remouen les entranyes per fer més previsible l'orientació del vot, tal com algun lema de partit ha posat en evidència. El tema del referèndum s'ha barrejat amb molts elements estranys al mateix Estatut (confirmació de la presidència de la Generalitat, futurs comicis amb possible reedició o no del tripartit, tomb electoral, etc.).

Catalunya està polaritzada pel vot. Els dos grans eixos polítics que la configuren estan fragmentats, fet que condueix a la confusió. El primer eix esquerra-dreta presenta dos pols dividits i contraposats: a) dins dels partits d'esquerra i de centreesquerra: PSC-PSOE i IC estan pel sí i ERC defensa el no; i b) dins dels partits de dreta i centredreta, CIU propugna el sí i PPC manté el no. El segon eix nacionalisme català-nacionalisme de vinculació estatal presenta postures enfrontades: a) dins dels partits nacionalistes catalans, CIU està pel sí i ERC, pel no; i b) dins dels partits amb vinculacions estatals, el PSC-PSOE defensa el sí i el PPC, el no. Els interessos que s'hi constaten són molt variats.

Bernard Häring parla del canvi paradigmàtic de l'ètica de l'obediència a l'ètica de la responsabilitat. Els partits propugnen que els seus afiliats, votants i simpatitzants actuïn d'acord amb les seves consignes, és a dir, les cúpules volen que les bases els obeeixin. A ERC, al contrari, les bases han orientat el sentit de la campanya. En un sentit o en un altre, és més còmode obeir que discernir. En canvi, els catòlics, segons la nota dels bisbes de Catalunya escrita el 27 d'abril, no tenen una indicació concreta a favor o en contra: «Com per a d'altres decisions de tipus polític, serà cada persona la qui haurà de fer un discerniment just i equitatiu per decidir responsablement la seva posició davant el referèndum que s'anuncia per d'aquí a uns mesos, sabent que en depèn el futur del nostre poble.» Es tracta d'una crida a la responsabilitat, basada en un discerniment pel que fa a una decisió que afectarà les generacions futures. Com en tota decisió, hi ha llums i ombres, aspectes favorables i reticències.

N'hi ha que volen un sí majoritari per emprendre una etapa nova. Altres prefereixen un sí justet per deixar veure ben clarament que no és aquesta la pretensió del poble català i que a la primera oportunitat es tornarà al tema. Altres opten pel no per mostrar la seva disconformitat però estan delerosos que surti el sí per no tornar al passat. N'hi ha que desitgen que el seu no condueixi al caos per arreglar (o no) la situació d'una vegada amb la convicció que cal caure en l'abisme per poder sortir-ne.

El resultat, sigui quin sigui, tindrà una gran repercussió per al futur de Catalunya, fins i tot, per a la resta d'Espanya. Les autonomies, que han criticat de forma immisericordiosa l'Estatut català, s'apuntaran a les fites aconseguides amb una desmemòria i un cinisme totals. Si surt el sí, la seva regulació i aplicació serà una carrera d'obstacles nova. Si surt el no, hi haurà fortes turbulències socials i polítiques d'efectes imprevisibles. Tots els partits trobaran motius per penjar-se medalles.

Tant de bo arribem al resultat final amb responsabilitat i l'administrem amb sensatesa!

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail:
publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

□ Cristians a Auschwitz

Ens ha impressionat, per televisió i en les imatges de la premsa escrita, el camp polonès d'Auschwitz, al qual ha anat per resar i fer memòria un Papa alemany senzill, humil, caritatiu i amic de la veritat.

Segons Ariel Sharon, «tant se val que els jueus fossin assassinats». Això és fals: molts van callar per ignorància del que passava i altres, tenallats per la por, però hi va haver cristians en els quals l'amor va ser més fort que la por.

A Itàlia, per exemple, més de 170 sacerdots i seminaristes van ser assassinats per ajudar jueus.

A Dacha (Polònia) 1.794 sacerdots i religiosos van ser internats; entre aquests, 1.734 polonesos, i van morir 1.034 eclesiàstics, la majoria polonesos. L'Església va salvar la vida de més de cent mil jueus i a sor Ewa Noiszewska i a sor Marta Wolowska les van matar per oferir protecció a nens hebreus. Sor Klemensa Staszewska va ser assassinada a Auschwitz per amagar al seu convent moltes noies jueves.

Allà també va patir el martiri la carmelita procedent del judaisme sor Beneta de la Creu (santa Edith Stein) i el franciscà sant Maximilià Kolbe, que va oferir la seva vida ple d'amor al proïsme a canvi de la d'un pare de família. Auschwitz és també una terra regada amb sang de màrtirs, terra sagrada.

Jo els demano a tots ells que ens ajudin a ser el que hem de ser: humans. No és una hipocresia rebutjar l'horror d'Auschwitz i, al mateix temps, acceptar la massacre inhumana de tants avortaments que es fan cada dia a tantes ciutats d'Europa?

JOSEFA ROMO GARLITO
Barcelona

□ Després de l'estada d'un Papa alemany

Després de l'estada d'un Papa alemany a Polònia, penso que cal prendre bona nota de les paraules de Benet XVI en el sentit que l'Església és catòlica i, per això, universal; de manera que les nacions estan «incloses, relativitzades i ben col·locades en el gran conjunt de la comunitat catòlica». Sens dubte, són

paraules que demostren una visió oberta al món i que suposen una crítica implícita de qualsevol localisme de via estreta que danya la imatge d'un missatge dirigit per igual envers tota la gent de bona fe.

Benet XVI aconsegueix transmetre aquest missatge evangèlic en un marc de plena compatibilitat entre la raó i la fe, com reclamen des de fa segles els millors filòsofs i teòlegs. Però, ningú no pot retreure a aquest Papa la llunya- nia afectiva que, de vegades, s'atribueix als pensadors abocats en la seva reflexió interna. Ha sorprès molta gent que Ratzinger s'hagi després en pocs mesos de la imatge de rigidesa i dogmatisme que alguns associaven a la seva figura.

Davant del tòpic interessat, ens trobem davant d'un Papa que busca i troba l'equilibri entre l'expressió docta i rigorosa i el gest amable i afectuós envers la gent senzilla. Els que pensaven (o potser volien) que l'Església iniciaria una etapa marcada per una personalitat autoritària, s'han equivocat de totes totes. Això sí, la moderació en les formes i la fermesa en el missatge les acompanya d'una argumentació doctrinal sòlida. El poble polonès bé que mereix aquest acte de reconeixement i de confiança que li ofereix el Papa, a qui és previsible que s'aboqui amb el mateix entusiasme mostrat envers el seu predecessor.

JESÚS D. MEZ MADRID
Girona

□ Parlem del pecat?

Encara recordo una oració que vaig aprendre dels mallorquins fa 50 anys. Diu així: «El pecat fereix el cor de Crist, priva l'home de la vida divina, li pren el millor dels dons, ofèn la justícia de Déu.»

M'adono que parlant del pecat, avui, guanyes fama de «carca» segons es deia temps enrere. Ara els progressistes en diuen «conservador». El nom no fa la cosa; ningú no pot negar que el pecat abunda com mai. Gràcies als mitjans de comunicació, fa la impressió que n'hi ha més, i així veus els estralls que es fan a la societat.

No es pot estar d'acord amb la qualificació que es dona sovint al pecat. Tampoc no és normal que d'una cosa que abunda tant, se'n parli tan poc. Crec que si en una cosa podem donar testimoni els creients és que sabem per Jesucrist que tots som pecadors; com a tals ho hem de recordar sovint.

Com a Església que sóc, tinc la meua responsabilitat. Intentaré donar el meu criteri en un aspecte molt important. Sovint sent: «Déu és tan bo que no hi envia ningú a l'infern.» És cert. Déu no hi envia ningú; ens autocondemnem nosaltres mateixos. Ell ja ens ha donat els mitjans amb la seva doctrina i, per si fos poc, se'ns dona amb la Passió i la mort. Ens ho recorda sant Mateu al capítol 13, verset del 10 al 17: «Escoltareu, però no comprendreu; mireu bé, però ni hi veureu. S'ha fet insensible el cor d'aquest poble! S'han tapat les orelles, han tancat els ulls...»

Això sí, d'arranjaments que reforcen el pecat n'hi ha per a tots els gustos. En el terreny particular, «jo canto i ballo sol»; «la meua dona no em fa el pes, la deixo al preu que sigui; ja en tinc una altra». Com que Déu és tan bo, ja ho entén. Sí que ho entendrà el dia que reconeguem que pequem i, pel penediment, demanem perdó. Per això ens ha redimit amb la seva Passió i mort. Quan manca la fe, ja no cal donar explicacions; els resultats els tenim a la vista, massa abundants. Ja quasi no conec cap família que no se'n senti perjudicada.

Sovint penso: «Com és possible dir: "Això del pecat s'ha acabat"?» Quan sento a parlar amb tanta lleugeresa, no puc més i pregunto: «Ja hi has posat prou atenció en això que dius?» No seria més encertat dir: «El pecat s'ha desbordat.» És igual el respecte als pares quan inquietava el quart manament. És el mateix no desitjaràs la muller de l'altre quan teníem el temor i la consciència de quelcom tan greu com perdre l'amor o prendre'l d'un altre. Així podem dir-ho manament per manament.

Una altra pregunta: «És pecat o no desitjar per tots els mitjans ser l'amo del món? És pecat fabricar armes a uns preus desorbitats per matar? I matar amb la gran hipocresia?» Si salvem la democràcia, salvem la llibertat. No és pecat presumir de caritat quan, a priori, ho has robat? Podem posar un etcètera inesgotable.

Solucions? Reconèixer el pecat i recuperar el remordiment. Si tenim fe en Jesucrist les tindrem totes. Hi ha una cosa, sols una, que Jesucrist no pot fer: demanar perdó. Ell es fa amb tots els pecats de la humanitat de tots els temps, i no pot demanar perdó perquè no pot tenir remordiment. Som fets a imatge i semblança seva; serem a poc a poc més iguals a Ell com més farem allò que Ell no pot fer. Alèshores, la formosor del món arribarà al complet. Gràcies, Senyor!

PIUS PUJOL
Centelles

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

La «senyora» Església

—A vostè no li sembla que l'Església ha perdut el tren de la història? No creu que s'hauria de posar al dia? Com pot l'Església connectar amb l'home modern? Per què l'Església permet la fam al món?...

—Avui recullo una sèrie de preguntes tòpiques, reiteratives, que m'arriben sovint. Són preguntes sorprenents. No pel seu contingut, ja que tot pot ser preguntat, sinó per qui les formula. Són preguntes plantejades per persones que formen part de l'Església i, que jo sàpiga, no l'han abandonada formalment. Aquestes preguntes em semblarien molt més comprensibles si fossin formulades per persones alienes a l'Església, però em desconcerta quan les formulen creients i membres de l'Església. En aquestes qüestions manifesten una distància estranya entre ells i «l'Església». Quan em fan aquests raonaments sobre què fa o què hauria de fer l'Església, acostumo a preguntar a la vegada amb certa ironia: «L'Església? Qui és aquesta senyora? Jo no la conec...» Els que formem part de l'Església quan en parlem ens hi hem d'incloure necessàriament: nosaltres som Església. No podem parlar de la nostra família sense incloure'ns-hi. Potser en el fons d'aquestes preguntes hi ha una gran dosi de comoditat i d'irresponsabilitat davant de moltes situacions en les quals tots ens hi hauríem d'implicar molt més. Sempre és més fàcil carregar les responsabilitats als altres. Evitem aquesta manera de parlar i siguem més protagonistes en la vida de l'Església.

D'altra banda, moltes d'aquestes preguntes són tòpics molt inconsistents que es desmunten fàcilment amb una anàlisi seriosa. Per exemple, què volem dir amb això del «tren de la història»? Per a un cristià, la història és conduïda misteriosament per la mà de Déu i en aquest projecte tots estem cridats a ser-ne constructors autèntics segons el disseny diví que se'ns ha revelat perfectament en Crist. Per això, si la història és un tren no tinguem cap dubte que la locomotora autèntica n'és l'Església... «Posar-se al dia» és un altre tòpic sovint deformat. Jo em pregunto si hi ha cap altra institució que faci més esforços de renovació que l'Església per anunciar eficaçment l'Evangeli als homes i dones de tantes cultures de cap a cap del món i de la història. I dic això perquè això de l'«home modern», com deia Von Hildebrand, és una de les grans entelèquies que s'han construït. No hi ha cap «home modern» paradigmàtic. Hi ha molts «homes moderns», tants com pobles i cultures coexisteixen avui al nostre planeta que, per cert, viuen en condicions de vida molt desiguals. No creieu que al rerefons de tants tòpics subjau la pretensió d'exclusivitat de la cultura d'un occident ric, decadent, hedonista, desorientat i força insolidari?

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ El (mal) llenguatge de la televisió

El llenguatge de les sèries i pel·lícules a la televisió cada dia empitjora més. Podem parlar amb ciutadans de diferents cercles i classes socials i, rarament, a excepció de cercles minoritaris, sentim tants renecs i paraules grolleres. Diuen que és una realitat social. No deu ser que s'utilitza aquest llenguatge perquè es converteixi de veritat en una realitat social?

M. TERESA DELÁS
Barcelona

El noi de Tròada

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Era «avorrida» la predicació de sant Pau?

Els Fets dels Apòstols expliquen un fet que sempre deixa encuriolit: la celebració dominical de sant Pau a Tròada, camí de Jerusalem. És una narració feta per un que hi era present (parla en primera persona del plural; vegeu Fets 20,7-12). Substancialment es tracta d'una celebració dominical —el primer dia de la setmana— en la qual Pau «va allargar la predicació fins a mitjanit». El cas és que un noi de la comunitat, Èutic, «seia a la finestra mort de son». Tot d'una, «la son el va vèncer i va caure daltabaix des del tercer pis, i l'aixecaren ja mort». Quin esglai, i quin dol! Però «Pau va baixar, es va estirar al damunt del noi i, tot abraçant-lo, digué: "Assereneu-vos, que el noi viu"». Tot seguit «Pau se'n tornà a dalt, partí el pa i en menjà... Al noi, se l'endugueren viu amb gran consol de tots». Tanmateix, Pau continuà parlant llarga estona...

No es pot negar que Èutic, el noi de Tròada, suscita una certa simpatia. El

problema d'Èutic era estar assegut en un lloc perillós, a la finestra. Però, qui no s'ha sentit mort de son alguna vegada quan la predicació s'allarga? Potser la predicació de Pau era monòtona, i la seva presència no massa fascinant? Quelcom d'això pot insinuar l'Apòstol fent referència al que diuen alguns: «Algú diu que les meves cartes són fortes i dures, però que cara a cara sóc dèbil i les meves paraules no valen res» (2 Corintis 10,10). Si realment fos així, quin bany de realisme per a tants cristians que valoren la celebració dominical segons les qualitats del predicador celebrant!

Tanmateix, el comentari precedent no es pot extrapol·lar a la lleugera. No tothom que s'allarga en la predicació és capaç de ressuscitar un mort... I cap dels qui prediquem ens podem comparar a l'apòstol en la força de l'Esperit, la sol·licitud per totes les Esglésies, l'ardor de la fe en la predicació de l'Evangeli, etc.

I, encara que això fos possible, sempre és cert que, quan alguns s'adormen durant la predicació, el qui parla ha de prendre'n nota, i, en el moment oportú,

fer un discerniment objectiu, sense concessions autocomplaents.

Per què Èutic seia a la finestra

És una pregunta legítima, aquesta. Havia arribat tard, quan ja els seients estaven ocupats, o potser havia cedit gentilmente el seu lloc a una persona de la comunitat que ho necessitava? Se sentia insegur per la son i volia que l'aire el refresqués? Havia escollit aquell lloc expressament, per distanciar-se del grup, o perquè no se sentia massa interessat per la predicació? O, al contrari, la finestra era el lloc més proper possible per poder escoltar l'Apòstol? La narració no explica aquestes coses, com és natural. En qualsevol cas, però, cal estar d'acord que seure a la finestra d'un tercer pis quan hom no està segur de romandre ben despert, és un risc. Èutic potser no se n'havia adonat, però seia a la finestra.

Em fa pensar en el lloc que acostumen a ocupar els joves en les assemblees dominicals. No es tracta de les finestres de l'església, però sí, gairebé sempre,

dels darrers bancs de la nau. Poques vegades es veuen joves en els primers bancs, i, en canvi, en el moment de la comunió apareixen a rebre el Cos de Crist amb devoció. Potser han arribat amb un xic de retard, esperant altres amics; o potser creuen que seure més endavant «és massa»... Sovint, però, hi ha joves que estan a la finestra; són els qui sofreixen el risc d'abandonar l'assemblea: la seva fe s'ha debilitat, el grup dels amics ja no va a missa, una colla d'idees recollides una mica a tot arreu els dificulta acceptar la predicació, les hores són curtes per fer tantes coses divertides i interessants que els atrauen... Fins que, un dia, cauen del tercer pis!

No tots els celebrants podem pensar a ressuscitar-los... O sí? El sagrament de la penitència és per a aquests casos. El que cal fer és procurar de totes totes que cap jove no vulgui ni hagi de seure a la finestra, sobretot si té son, sinó en un lloc adient, prou apte per poder escoltar la predicació i participar en la fracció del pa. Els joves no són pas una altra comunitat.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut l'any 355 a Bordeus
- ☐ Patrici romà convertit al cristianisme
- ☐ Asceta, sacerdot i bisbe de Nola
- ☐ Va morir l'any 431

El nostre sant d'avui era un noble romà, de religió pàgana, culte i aficionat a la literatura. Per la seva bona posició social va fer carrera en la vida política i va ser nomenat governador de la Campània, al sud d'Itàlia. Allà va tenir l'ocasió de conèixer dos grans sants de l'època, sant Ambrós de Milà i sant Agustí d'Hipona, la influència dels quals va ser decisiva per a la seva conversió, per a la qual ja faltava poc temps.

Va tornar a la seva Bordeus natal per una temporada, però després va iniciar un viatge per Hispània. Al seu pas per Barcelona va conèixer Tèràsia, jove cristiana, que el va saber convèncer perquè es convertís al cristianisme, i amb la qual es va acabar casant. Paulí de Nola es va quedar, doncs, a viure a Barcelona amb la seva dona, duent una vida normal i corrent. Però la desgràcia els va arribar

Sant Paulí de Nola

aviat, amb la mort del seu únic fill, Cels, quan tenia pocs anys. Aquest fet els va marcar profundament i a partir de llavors van viure retirats practicant l'ascetisme fora de la ciutat. Més tard, Paulí va ser ordenat sacerdot, i la parella va anar agafant fama de santedat entre els fidels.

Però defugint la popularitat, l'any 394 la parella decideix traslladar-se a la Campània —d'on Paulí havia estat governador de jove— i s'instal·la vora la població de Nola, on es queda a viure en un petit monestir amb uns quants companys. Aquesta, però, no va ser la seva darrera etapa, perquè l'any 409 Paulí va ser nomenat bisbe de Nola. D'ell es conserven alguns documents, sobretot de la seva última etapa al sud d'Itàlia, entre els quals destaquen una cinquantena de cartes i fins i tot algunes composicions poètiques.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 3)

18. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S), Blanc. Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus 9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc i Marcel·lià, mr.; Ciríac i Paula, vg. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.

Festa Major: a Cornellà de Llobregat, Llívia, la Pobra de Segur i Vilademuls.

19. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 21,1-16 / Salm 5 / Mateu 5,38-42. Si es vol: *Sant Romuald* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gervasi i Protasi, mr.; Santes, Aurora, vg. i mr.; Juliana Falconieri, rel.

20. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 21,17-29 / Salm 50 / Mateu 5,43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silveri, p. i mr.; Santes, Florentina, vg.

21. Dimecres

Sant Lluís Gonçaga (MO), Blanc. Lectures: 2 Reis 2,1.6-14 / Salm 30 / Mateu 6,1-6.16-18.

LLEIDA: *Sant Ramon de Roda* (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adolf, b.; Santes, Demètria, vg. i mr.

Festa Major: a Camprodon.

22. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiàstic 48,1-15 / Salm 96 / Mateu 6,7-15. Si es vol: *Sant Joan Fisher i Sant Tomàs More* (MLI), Vermell.

BARCELONA: *Sant Paulí de Nola* (MO), Blanc.

LLEIDA: *Sant Lluís Gonçaga* (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Beat Innocenci V, p.

23. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús (S), Blanc. Lectures: Osees 11,1.3-4.8c-9 / Isaïes 12,2-6 / Efesis 3,8-12.14-19 / Joan 19,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Josep Cafasso, prev.; Santes, Agripina, vg. i mr.

24. Dissabte

El Naixement de Sant Joan Baptista (S), Blanc. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluc 1,57-66.80

Festa Major: al Ampolla, Foixà, Les, Montgat, Olesa de Montserrat, Palamós, la Pobra de Mafumet, Riu de Cerdanya, Roquetes, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Joan Despí, Sant Joan les Fonts, la Torre de Claramunt, Valls, Vilada, Vilassar de Mar i Vinyols i els Arcs.

Lectures bíbliques

Solemnitat del Cos i la Sang de Crist

Lectura primera

Èx 24,3-8

Aquesta sang és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya y plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'oïrem en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom, compliré les meves promences, ho faré davant del poble. **R.**

Lectura segona

He 9,11-15

La sang de Crist ens purifica interiorment

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

Al·leluia

Jn 6,51

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor; qui menja aquest pa viurà per sempre.

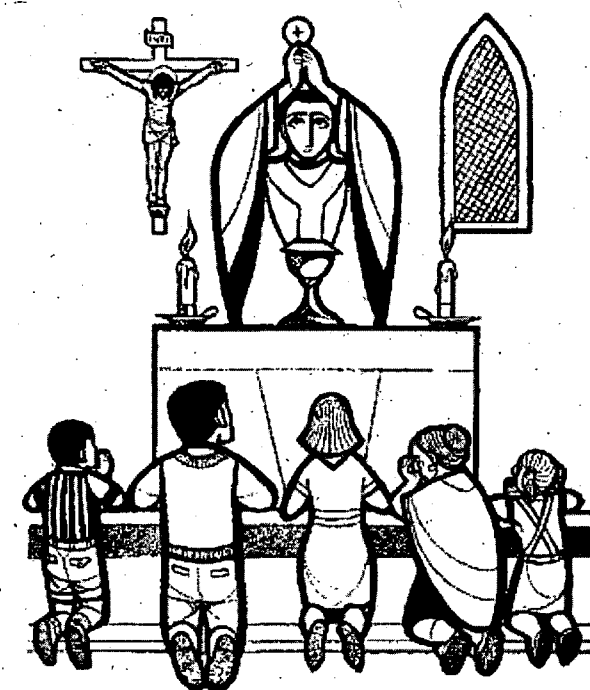
Evangeli

Mc 14,12-16,22-26

Això és el meu cos. Això és la meva sang.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

El primer dia dels àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

Salm responsorial

115

Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació.

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes. **R.**

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

El bisbat se solidaritza amb els afectats pel tancament de l'empresa Braun

■ Mons. Agustí Cortès critica la prevalença del capital sobre el factor humà

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— En una nova mostra de proximitat vers els sofriments de la gent, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, ha mostrat la seva solidaritat amb els afectats pel tancament de l'empresa Braun d'Esplugues de Llobregat. En insòlita roda de premsa celebrada el 31 de maig passat a la seu del bisbat, el bisbe Cortès va manifestar el seu rebuig a l'economicisme creixent que actualment impera en el món industrial i que fa que el capital i els beneficis estiguin sovint per sobre de l'ésser humà.

L'anunciat tancament durant l'any 2008 del centre de producció de l'empresa Braun a Esplugues de Llobregat no és un fet aïllat. Pocs mesos abans, dins de la mateixa diòcesi, l'empresa Seat de Martorell anunciava un expedient de regulació que afectarà més de 1.300 treballadors. Són només alguns dels exemples de la dinàmica que en els últims anys sembla haver-se apoderat del sector industrial, molt especialment a la zona que abraça la diòcesi de Sant Feliu. Com a resposta a aquesta tendència cada vegada més pronunciada, el bisbat ha volgut solidaritzar-se amb els afectats alhora que ha alçat la veu per denunciar amb força «l'economicisme que avui regeix la vida social i privada». «Tot i que respectem i reconeixem les competències dels responsables econòmics, socials i polítics —afirmava Mons. Cortès el 31 de maig passat— des d'aquest bisbat no podem quedar indiferents davant d'aquesta problemàtica humana i social. D'acord amb l'esperit i la lletra de la Doctrina Social de l'Església, ens preocupa sobretot el factor humà.»

La crisi social derivada del tancament del centre de l'empresa multinacional Braun afecta directament 700 famílies i, indirectament, unes 2.000 més, la majoria pertanyents a la diòcesi de Sant Feliu. En

contacte amb algunes d'elles, el bisbat s'ha sentit impulsat a donar-los el màxim suport. «Som molt conscients que som una veu petita —va afirmar el bisbe Agustí—, una veu que probablement no tindrà grans efectes en nivells de decisió importants, però aquesta és la nostra obligació i compromís, perquè volem estar molt a prop dels sofriments personals i socials, que alhora són origen de molts altres sofriments individuals familiars.»

A més de donar suport activament a les persones afectades, el prelat va encoratjar «les forces i institucions implicades a cercar, amb imaginació i generositat les sortides més justes i respectuoses amb la dignitat del treball i de les persones».

Crítica al sistema econòmic

El bisbe es va mostrar també molt crític quan va fer referència al sistema econòmic dominant avui dia. «En la prevalença del capital i la seva rendibilitat sobre el factor humà del treball hi ha una de les causes principals de la crisi», va dir. L'altra és «la concentració d'aquest capital en mans d'empreses multinacionals, que, a manera d'"ens anònims" i poderosos ho subordinen tot a l'assoliment dels màxims beneficis econòmics». Mons. Agustí Cortès va

El bisbe Cortès, durant la roda de premsa.

recordar que «des de la doctrina social de l'Església hem de refermar el valor i la dignitat de la persona i del treball per sobre de qualsevol altre factor». I va afegir: «Voldríem que els criteris fonamentals de les decisions econòmiques tinguessin sempre com a prioritat la defensa de la dignitat de la persona i de la família.»

Les manifestacions del bisbe de Sant Feliu amb motiu de l'anunciat tancament de l'empresa Braun s'emmarquen dins d'una tradició molt arrelada a Catalunya, i especialment a la zona del Baix Llobregat, de compromís de l'Església amb el món obrer. Com va explicar Mn. Josep M. Domingo, vicari episcopal d'Apostolat Seglar i Evangelització de la diòcesi de Sant Feliu, «la tradició d'atenció pastoral al món obrer ve de molt lluny, amb actuacions molt destacades, a través sobretot

d'entitats com ara la Joventut Obrera Cristiana (JOC), l'Acció Catòlica Obrera (ACO) o la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC)». «El compromís de l'Església en aquest camp —va afirmar Mn. Domingo— forma part de l'aplicació de criteri evangèlic sobre la realitat social.» «L'Església no és aliena al patiment i angoixa de la gent. Volem ser a prop de la gent que pateix i oferir-los els mitjans que tenim», va acabar dient Mons. Agustí Cortès. Com a idea encara en gestació, si la dinàmica de tancament d'empreses continua creixent a Catalunya, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat va obrir la porta a la possibilitat de prendre altres mesures en àmbit de la Tarraconense o fins i tot de la Conferència Episcopal Espanyola, tal com ja s'ha fet en altres ocasions.

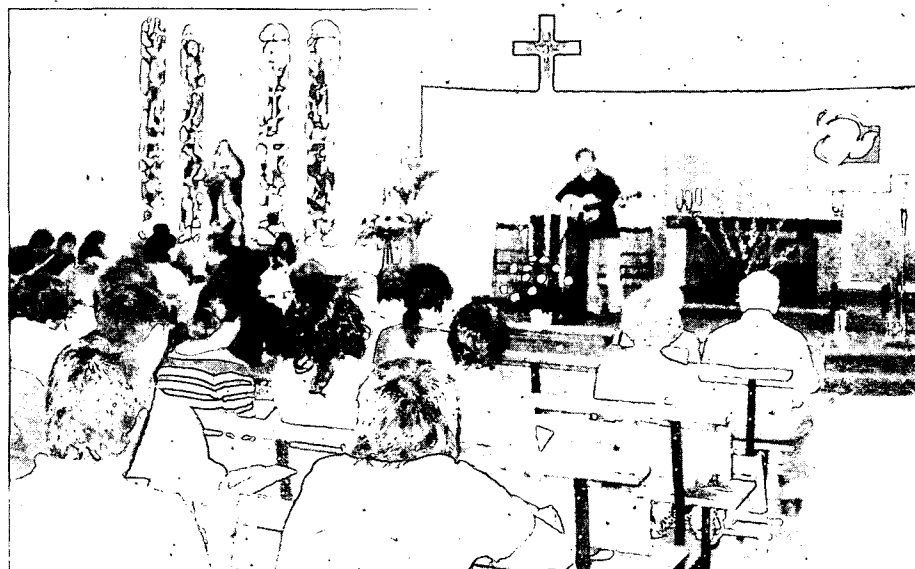
Samuel Gutiérrez

La Festa de l'Esperit proposa als joves l'experiència de la gratuïtat

SITGES.— El dissabte 3 de juny va tenir lloc a l'església de Sant Joan de Sitges la setena festa de l'Esperit. Amb la presència del bisbe Agustí Cortès es va celebrar l'eucaristia i es va fer públic el nomenament del nou delegat de Joventut del bisbat de Sant Feliu, Mn. Agustí Panyella, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú.

La Festa de l'Esperit va comptar amb la participació d'uns vuitanta joves del bisbat. L'església de Sant Joan de Sitges va acollir l'esdeveniment. L'acollida per part de la comunitat va ser esplèndida, des de la rebuda fins al fi de festa. El so de les gralles va donar la benvinguda als joves, després es va viure la celebració de l'eucaristia i finalment es va compartir el sopar i unes danses populars de diferents països europeus.

La celebració va ser viscuda amb intensitat, amb els cants, les ofrenes, les lectures i els textos adients per a l'ocasió. El treball previ que s'havia proposat als grups va ser materialitzat en unes pancartes molt

La trobada va aplegar una vuitantena de joves a Sitges.

senzilles però molt ben trobades. Les peces de roba contenien petits lemes que volien ser la materialització d'aquell compromís que el grup volia prendre i compar-

generós i gratuït. La donació i entrega gratuïta és el camí de Jesús. Aquest és també l'accent amb què els cristians volen viure i compartir la vida. (Dani Palau)

tir durant la trobada. Lemes com «fes 1 gir», «dóna un somriure per un món nou», «mirades de confiança», «fem camí, som-hi! Tots junts!» i «som Església que camina» van servir per motivar i prendre més consciència de l'estil jove, gratuït i missioner d'aquell que confia la seva vida en mans de l'Esperit del Senyor.

Parlant de lemes no es pot oblidar el lema de la setena festa de Pentecosta: «L'Esperit del Senyor no té preu!» És una proposta per redescobrir el valor de la gratuïtat. En un món on tot sembla tenir preu, i tot sembla que es pugui quantificar amb una xifra numèrica, les coses més preuades són impagables, són incalculables, i la força i l'amor de Déu no poden ser objecte de les nostres mesures. Ningú no té l'encert de fixar un preu just a un gest, una paraula o un servei

Urgell

Mn. Ramon Rossell rep la medalla de Cavaller de les Palmes Acadèmiques

■ L'Estat francès reconeix així la tasca del capellà de Canillo en la formació dels infants

CANILLO.— Un dels sacerdots més populars entre infants i joves d'Andorra, Mn. Ramon Rosell, ha rebut els darrers dies una distinció important de l'Estat francès, la creu de Cavaller de les Palmes Acadèmiques, en reconeixement de la seva tasca al costat de la formació d'infants

i joves en els darrers trenta anys. Així ho va explicar l'ambaixador de França a Andorra, Henri Leclercq a la concurrència que omplia els salons de l'ambaixada francesa al Principat. Va afegir que la seva tasca ha estat «generosa i oberta», i que ha sabut mostrar el camí del

lliurament personal amb el seu propi testimoni, sense posar límits geogràfics als seus ensenyaments. La tasca de formació que ha fet Mn. Ramon de Canillo a la Casa de Colònies d'Aina, situada en el mateix poble on és rector, ha estat intensa des de la seva creació.

A l'acte de reconeixement de Mn. Ramon va assistir-hi el cap del govern andorrà, Albert Pintat, el ministre de Cultura i Exteriors, Juli Minoves, i la ministra de Joventut i Ensenyament superior, Meritxell Mateu —an-tiga colonista d'Aina—, els representants dels coprín-cips, el vicari per a afers econòmics, Mn. Josep M. Mauri, i l'arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sarries, a més de diversos sacerdots del Principat i una nodrida representació de l'entorn social i cultural del país. Va ser un acte festiu i emotiu, en el qual Mn. Ramon va agrair «a totes i tots els qui m'han fet el do de la vida, els meus pares, la meua família, els meus professors, els meus col·legues...».

També va apuntar que la distinció és per a tots els canillencs —Canillo és la parròquia d'on ha estat rector els darrers 40 anys— i per a tots els companys que, juntament amb ell, han estat professors del CES en aquells cursos que va ser *aumônier*. Rossell va afegir als distingits amb les Palmes Acadèmiques els qui l'han acompanyat en aquest llarg periple humà a Andorra des que hi va arribar: «Sóc conscient que ha estat

Mn. Ramon Rossell (a la dreta) va rebre el guardó de mans de l'ambaixador de França a Andorra.

tant el que he rebut, tant el que se m'ha donat, que he obtingut la capacitat, la força i la tenacitat per treballar amb més

transmissió—va afegir— són al centre de la meua vida a Aina, perquè són al cor de la meua vida.»

de cinc-cents joves monitors als llarg de 30 anys de colònies.»

Mn. Ramon va crear la casa de colònies d'Aina, a Canillo, i va estar al costat dels monitors, que són, segons diu ell mateix, «els qui han fet el gruix de la gran tasca d'Aina», per la qual ha estat premiat per l'Estat francès.

En el parlament del rector de Canillo, es va manifestar la força que aquest sacerdot ha tingut al llarg de la seva vida, quan va assenyalar que «transmetre no és imposar o anar contra la voluntat d'aquell que rep, és intercanviar».

«L'intercanvi i la transmissió—va afegir— són al centre de la meua vida a Aina, perquè són al cor de la meua vida.»

Reconeixement merescut

L'ambaixador de França a Andorra, Henri Leclercq, va parlar per la seva banda de la generositat de Mn. Ramon Rosell a l'hora de donar-se als infants i joves per a transmetre'ls valors i ensenyaments sobre la vida, sense posar límits geogràfics i fent una gran obertura als infants d'arreu. En aquest sentit, va destacar la gran quantitat d'infants francesos que, provinents de les zones frontereres d'Andorra, s'han desplaçat cada any per fer colònies a Aina, on han estat molt ben acollits.

L'ambaixador va posar èmfasi en el fet que aquesta és una distinció molt merescuda des de fa temps, perquè la seva tasca vers l'ensenyament dels joves i infants ha estat «apassionada» i molt rica.

El lliurament i la imposició de la distinció va ser un moment ple d'emoció continguda: en acabar l'auditori va esclatar en un llarg aplaudiment que va posar en relleu l'estimació que la població andorrana té per Mn. Ramón Rosell.

M. C. Orduña

Pelegrinatge diocesà a Lourdes

LA SEU D'URGELL/LOURDES.— Un any més el bisbat d'Urgell ha realitzat el pelegrinatge a Lourdes. Més de 600 persones —entre pelegrins, malalts, voluntaris, i membres de l'Hospitalitat de Lourdes d'Urgell— van viure quatre dies intensos de pregària, convivència, germanor i reflexió. Van ser dies, del 29 de maig a l'1 de juny, de celebracions intenses, especialment la Santa Missa a la Gruta, la processó de les torxes, i la Missa internacional a la basílica subterrània Sant Pius X. A més, tant malalts com pelegrins, van fer el Via Crucis, van rebre la benedicció i van participar en els banys a les piscines, reservat només per als malalts. (M.C.O.)

50è aniversari de la coronació de la Mare de Déu de Talló

BELLVER DE Cerdanya.— El santuari de Talló celebrarà el proper 24 de juny el cinquantè aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Talló, que el Papa va atorgar l'any 1956, durant el mandat del bisbe Ramón Iglesias Navarri. Els actes més importants d'aquesta celebració es faran el dissabte diada de Sant Joan, i és previst que a les 11.00 del matí surti la marededéu en processó des de Sant Jaume fins a Talló, acompanyada pels fidels i presidida per l'arquebisbe emèrit Joan Martí. Allà, al santuari i a les dotze del migdia, es farà la missa solemne.

La parròquia de Bellver de Cerdanya, a la qual pertany Talló, ha elaborat al llarg del darrer mes, algunes activitats que han preparat la celebració: una missa solemne presidida pel bisbe Joan-Enric Vives i la posterior processó de la Mare de Déu fins a Sant Jaume el 13 de juny, i aquest cap de setmana s'organitzen també diversos actes, entre altres, una conferència sobre la història del santuari i una missa a la residència de Sant Roc. (M.C.O.)

Benedicció de nou centre de congressos a Ordino

ANDORRA.— Mons. Joan-Enric Vives va beneir i inaugurar el dijous 18 de maig l'Andorra Congress Centre Ordino, a la parròquia d'Ordino. A l'acte, al qual va ser convidat l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, també van fer-se presents el cap de govern andorrà, Albert Pintat; el cònsol major d'Ordino, Enric Dolsà; i l'excap de govern, Marc Forné.

Mons. Vives va descobrir la placa inaugural en presència de l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, qui més tard va oferir una conferència titulada *Andorra: una història d'èxit*, on va destacar que l'espectacular desenvolupament del Principat en els darrers cinquanta anys l'han portat a tenir una renda per càpita superior a la mitjana europea. Pujol va analitzar la situació actual del Principat, i va considerar que Andorra ha pogut mantenir la seva independència gràcies als Pareatges i a les figures dels Coprínceps, que han impulsat l'esforç modernitzador del país. Tot i això, l'expresident també va fer

Jordi Pujol va assistir a la benedicció del centre a Ordino.

diverses recomanacions per tal de mantenir les potencialitats mitjançant una política d'acostament a la Unió Europea i diversificar la seva economia per aconseguir atreure els capitals estrangers.

L'endemà, Jordi Pujol va entrevistar-se oficialment amb el bisbe Joan-Enric Vives en una llarga reunió al Palau Episcopal abans de deixar terres pirinenques. (M.C.O.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

El jove Marc Aceituno rep el ministeri del diaconat de mans del bisbe Josep Àngel Saiz

Nova ordenació diaconal a Terrassa

TERRASSA.— La festa de la Pentecosta, ja de per si particularment joiosa, va ser viscuda enguany a la catedral del Sant Esperit de Terrassa amb un plus d'alegria i intensitat. El jove Marc Aceituno Donoso, de 25 anys, va rebre l'ordenació diaconal de mans del bisbe Josep Àngel Saiz. La basílica del Sant Esperit, que celebrava la seva festa titular, es va omplir de gom a gom, amb la presència de nombrosos preveres, diaques, seminaristes, religiosos i laics vinculats a les parròquies on Marc Aceituno ha col·laborat en els últims anys.

A tret des d'infant per l'estil de vida de Jesús, Marc Aceituno va entrar amb 18 anys al Seminari Conciliar de Barcelona. La seva vocació es va gestar durant els deu anys que va viure a la comunitat de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona. Allà va començar a experimentar, a través de la catequesi i la convivència quotidiana, un desig de seguir-lo de més a prop en el sacerdoci. Va entrar, doncs, al Seminari i després de set anys de formació, de créixer en la proposta de Jesús i en l'experiència d'amistat amb Ell, Marc va rebre el 4 de juny passat a Terrassa l'ordenació diaconal. «Esperava la cerimònia amb molta intensitat —assegura el jove diaca— i des d'aquell dia visc en una certesa difícil d'explicar. El diaconat és més gran i diferent del que m'havia imaginat. És una realitat que vaig descobrint a mesura que exercixo el nou ministeri.»

En la festivitat de Pentecosta, que commemora el naixement de l'Església a través de l'efusió de l'Esperit Sant sobre el col·legi apostòlic, Marc Aceituno rebia, enfortit precisament amb el do de l'Esperit Sant, l'orde sagrat del diaconat. «Has estat escollit per participar del ministeri sagrat de Jesucrist —va apuntar el bisbe durant la celebració—. L'encontre amb Ell que et crida a aquesta missió ha transformat la teva vida, li ha donat un sentit de novetat i plenitud. Avui especialment ressonen en el teu cor les paraules del Senyor, que t'ha cridat i t'envia a portar la Bona Nova des de la vivència del diaconat.»

Misteri de l'amor de Déu

Com és ja habitual, el bisbe Saiz va

Un dels moments més emotius va ser la pregària de les lletanies.

Amb la imposició de mans, el bisbe va consagrar el jove seminarista.

Mn. Marc Aceituno ha esdevingut col·laborador proper del bisbe.

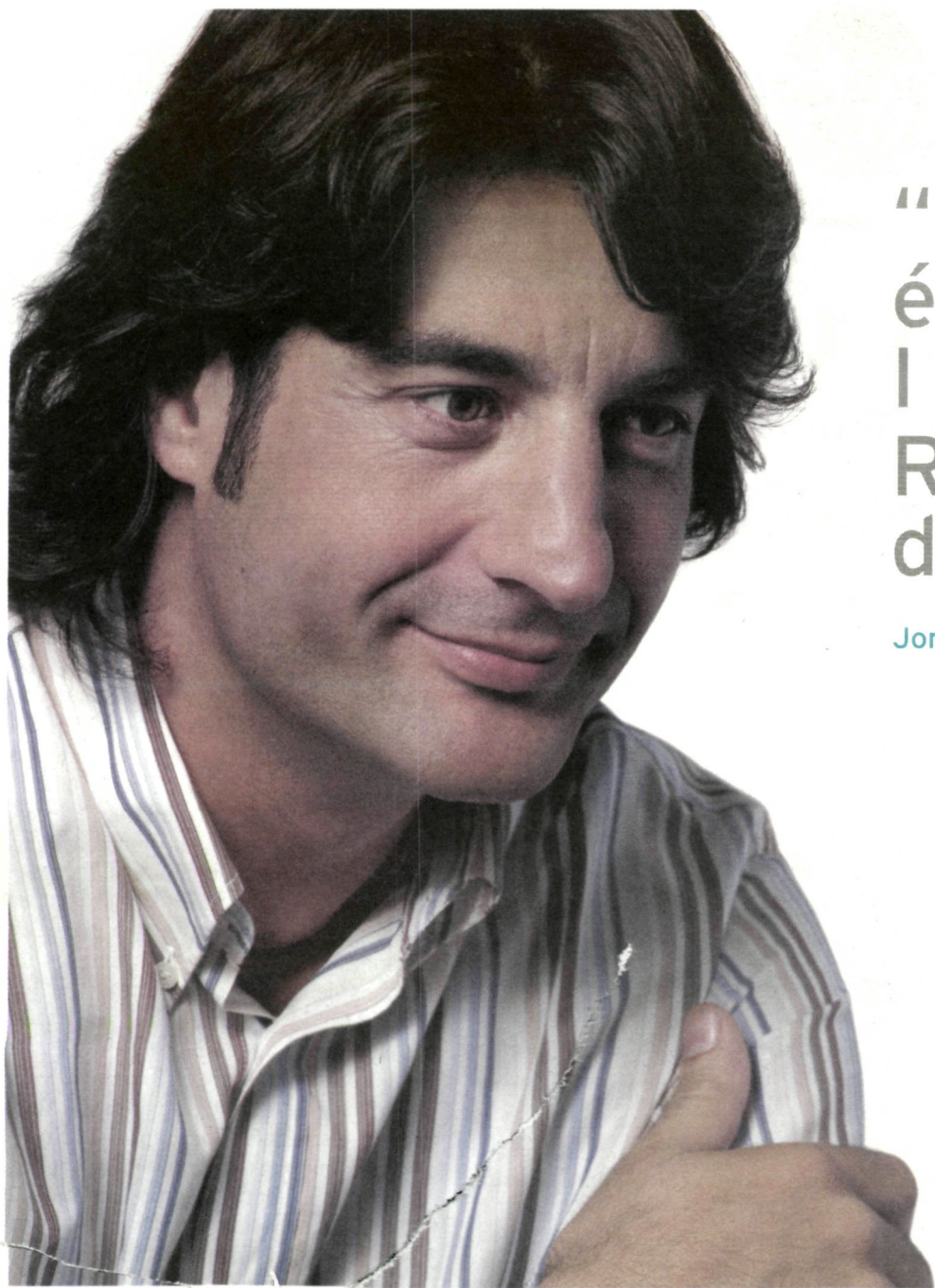
aprofitar l'homilia per fer una mica de pedagogia del ministeri diaconal. «El diaconat —va assegurar— és una manifestació de la caritat que ha de distingir tots els membres de l'Església. El diaca serveix el Poble de Déu en unió amb el bisbe i el presbiteri en el ministeri de la litúrgia, de la paraula i de la caritat.» I va afegir: «És un misteri de l'amor de Déu que hagi volgut cridar-nos a aquesta estreta col·laboració en la construcció del seu Regne, en l'aplicació de la salvació al llarg de la història.»

Mons. Josep Àngel Saiz va fer també una crida a l'esperança, especialment entre els joves: «Certament vosaltres experimenteu les dificultats d'aquest moment de la nostra història. Ens trobem en una època plena d'incerteses i d'esperances, plena també de reptes i de cants de sirena que no han d'apagar les inquietuds més pregones del cor, ni han de distreure i allunyar del camí de seguiment de Jesús.» El bisbe va acabar la seva homilia comparant la jove Església de Terrassa amb el primer grup d'apòstols que durant la Pentecosta va rebre l'Esperit Sant. «Crist Resuscitat també es fa present enmig nostre —va afirmar convençut—, ens dona el seu Esperit, ens omple d'alegria i de vida i ens envia. Maria, present enmig dels apòstols, serà també per a nosaltres mare i mestra que ens conduirà.»

La celebració va tenir com a moment central el ritu d'ordenació: promeses diaconals, cant de les lletanies, imposició de les mans i pregària d'ordenació, imposició dels ornaments i entrega dels Evangelis, i bes de la pau. Un cop ordenat diaca, després d'haver fet pública l'entrega total al Senyor mitjançant aquest ministeri, Mn. Marc Aceituno va passar per primera vegada al presbiteri per ajudar Mons. Josep Àngel Saiz durant la consagració. Com explica el jove diaca, «són moments que no pots oblidar fàcilment, cabdals, expressius, enriquidors».

Mn. Marc Aceituno havia col·laborat com a seminarista a les parròquies de Cardedeu i Cànoves. Des de fa algun temps, però, col·labora amb la parròquia de Sant Esteve de la Garriga, on continuarà exercint ara, juntament amb la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès, el ministeri diaconal. Ho farà amb la il·lusió i l'entusiasme dels orígens, conscient que emprèn «un nou camí d'aprenentatge del que significa predicar Jesucrist i servir-lo en el Poble de Déu, especialment en els pobres i els malalts». (S.G.)

Fotos: Sergi González

"Construir un país
és una feina d'equip.
I tu ets important.
Recorda-te'n: el 18
de juny, referèndum."

Jordi Villacampa

"Deixem-nos de fer
comèdia. És hora que
cadascú s'aixequi de la
cadira i actuï com li
dicti la consciència."

Amparo Moreno

Referèndum per L'ESTATUT

Documents acreditatius que cal presentar: DNI, passaport o carnet de conduir (no es poden presentar fotocòpies).
Horari de la votació: de 9 a 20 hores. www.gencat.cat/nouestatut

Lleida

«Viu la pau en el teu cor»

■ Més de 400 infants participen en la V Gimcana per la Pau

LLEIDA.— El 17 de maig passat va tenir lloc al barri de Ciutat Jardí de Lleida, prop de les instal·lacions esportives del C. F. Lleida, la cinquena gimcana missionera per la pau. La gimcana, convocada sota el lema «Viu la Pau en el teu cor», va mobilitzar unes 460 persones entre infants, monitors i mestres.

L'objectiu de la Gimcana per la Pau no és altre que motivar els nens i nenes en la descoberta dels valors evangèlics de la justícia, la solidaritat, i l'esperança. «Això és el que vol reflectir el lema d'enguany, que ens va acompanyar tota la jornada», va explicar des de la delegació de Missions David Enríquez.

Els infants van treballar amb els seus mestres el sentit de celebrar una gimcana, amb l'actitud de restar oberts al que ens envolta, restar atents als companys, als amics, a la família... mostrar interès, curiositat, inquietud, vers les persones que envolten els nens i nenes. «És una actitud d'eixamplar la vista més enllà dels problemes quotidians i personals per adonar-nos de les riqueses i pobres del

Foto: Delegació Missions

La gimcana va ser tot un èxit de participació.

món més proper, però també del més llunyà.»

La tasca realitzada a les aules es va compartir en la gimcana entre els nens i nenes que s'hi van fer presents, proce-

dents de les diferents escoles de Lleida que hi van participar: Dominiques, Santa Anna, Sagrada Família, Maristes Montserrat, El Carme, Lestonnac, Claver, Mare de Déu de Montserrat de les

Borges Blanques, Episcopal i Mater Salvatoris i la valuosa col·laboració dels alumnes del CFGS d'Animació sociocultural, de l'IES Ronda.

El matí va començar amb l'arribada dels infants de les escoles del centre de la ciutat, que es van passar a recollir els uns als altres, i van arribar plegats al camp de futbol de Ciutat Jardí, cap a les deu del matí. Una vegada esmorzats, el franciscà P. Joan Pujol, va dirigir una senzilla i bonica pregària franciscana. Cap a les 11 començava la gimcana pròpiament dita. Un total de 19 jocs preparats pels mateixos nens i nenes esperaven els infants per passar una bona estona. Proves dirigides pels mateixos infants, de tota mena, on els alumnes de 5è havien de demostrar les seves habilitats, coordinació, capacitat de treballar en equip, etc.

Després de més de dues hores de jocs, va arribar el temps de dinar, temps d'esbarjo on els infants podien aprofitar l'ocasió per conèixer els companys d'altres centres. A la tarda, el grup d'animació Encara Farem Salat va tancar la festa amb cançons i danses on la pau va ser també el motiu fonamental de cantar i ballar plegats.

Jordi Curcó

Manolo Fregola lliura la imatge del patró de Lleida al bisbe Ciuraneta.

Obsequi d'una imatge de sant Anastasi al bisbe Ciuraneta

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, ha rebut recentment de mans de Manolo Fregola, i en nom de la Llibreria Religiosa el Pilar, coneguda popularment per Casa Fregola, una reproducció de la imatge de sant Anastasi. És tracta d'una reproducció fidedigna de la imatge del patró de Lleida.

Manolo Fregola ha manifestat que ja feia temps que volia realitzar aquesta reproducció del patró de Lleida: «No en teníem i vam pensar que calia tenir una imatge del patró de Lleida, com també tenim de la Verge Blanca de l'Acadèmia, la patrona de Lleida, perquè els lleidatans la puguin tenir al seu abast.»

La petita imatge reproduceix el patró i fill de Lleida vestit de guàrdia pretoriana romà, tal com ens el presenta la tradició. En les seves mans conserva la palma, símbol del martiri que segons la tradició va tenir lloc a la platja de Badalona l'11 de maig de l'any 303. (J.C.)

TORTOSA

Romeries del temps de Pasqua

TORTOSA.— Amb motiu de la Pasqua, molts pobles de la diòcesi de Tortosa es reuneixen al voltant de l'altar per celebrar l'Eucaristia en algun santuari o ermita dedicada a la Mare de Déu o a algun sant. És el temps de les romeries, també anomenades rogatives a la província de Castelló. És un temps de convivència i de trobada, en el qual es respira l'alegria per la Pasqua de Resurrecció i per l'ocasió que suposa el fet d'ajuntar-se els germans.

La Font Calda de Gandesa; La Divina Providència de Mig Camí i la Mare de Déu del Coll de l'Alba a Tortosa; el Remei de Flix; la Mare de Déu de la Salut de Traiguera; la dels Àngels a Sant Mateu; la Mare de Déu de l'Abella a Catí; Vallivana a Morella; la Consolació a Forcall; Sant Cristòfol a Cinto Torres o Sant Pere de Castellfort són algunes de les moltes advocacions de la Mare de Déu i d'ermites dedicades als sants que durant aquest temps reben la visita entrañable dels habitants dels seus pobles per felicitar Maria per la Resurrecció del seu Fill, per demanar la seva protecció per qualsevol necessitat i per demanar la intercessió dels sants davant de Déu per tal de poder gaudir d'una vida de pau i d'harmonia.

Una de les accions litúrgiques que es repeteixen a tot arreu és la benedicció dels termes. No és altra cosa que demanar l'ajuda de Déu per la intercessió de Maria o dels sants perquè les collites i la vida de les terres dels pobles siguin bones i ajudin a la supervivència pacífica i confortable dels habitants d'aquells pobles o comarca.

De tantes que es fan el mes de maig cal destacar la de Catí a sant Pere de Castellfort, a la província de Castelló.

És una peregrinació penitencial que dura dos dies. Un per anar i l'altre, per tornar, sempre a peu. Els pelegrins són homes escollits que, en nom de tota la parròquia de Catí, pugen a Sant Pere per fer penitència i per implorar la pregària del sant davant de Déu, per demanar-li misericòrdia i ajuda en totes les seves necessitats. Per la seva llarga tradició i per la bona conservació dels ritus i pregàries, juntament amb els Pelegrins de les Useres, és una de les romeries més interessants a nivell religiós i antropològic.

Una altra que també destaca a la mateixa zona, però ja en la part més nord-occidental de la província de Castelló, és la Rogativa a Sant Cristòfol de Saranyana. Allà acudeixen en diferents dies quatre pobles de la comarca: La Todolella, La Mata, Cinto Torres i Forcall. És un moment

La diòcesi de Tortosa celebra nombrosos aplecs durant el temps de Pasqua.

esperat pels del poble i pels de fora ja que pel fet de celebrar-se sempre en un dia festiu és una bona ocasió per trobar-se i per renovar les arrels i la identitat cristianes de cada municipi.

L'Eucaristia, la invocació de la Mare de Déu o dels sants i la benedicció del Rotllo o del pa, són els actes centrals d'aquests aplecs que cada vegada van prenent més força i vigor en totes les nostres terres. (V.M.C.)

Girona

Càritas interparroquial de Girona fa balanç

■ L'any 2005 va atendre 10.524 persones amb 151 voluntaris i 45 professionals

GIRONA.— Amb motiu de la jornada de portes obertes d'un nou rober, Càritas interparroquial de Girona va presentar la seva memòria d'actuació corresponent a l'any 2005. Aquest organisme coordina els serveis de totes les parròquies de la ciutat —les de la

rodràlia tenen serveis propis— i com a resum global tenim les següents xifres: persones ateses, 10.524; es disposa de 151 voluntaris i 45 professionals, i es van distribuir 1.400 quilos d'aliments i 17.100 peces de roba. Fer funcionar tot el ventall d'activitats va tenir un cost de 767.973 euros.

banda, les persones immigrades que no es van poder acollir al recent procés de regularització i que, difícilment, poden trobar feina, precisament per la seva situació de «sense papers», ja que les empreses són molt curoses amb aquesta realitat. I de

L'acció de Càritas a la ciutat de Girona té dues grans vessants: la protecció social i la protecció a la família. En el primer grup destaca el Servei d'Acollida, que dona resposta a les persones que es troben en situació d'urgència i necessiten una ajuda econòmica, que va atendre 1.160 persones de 324 famílies, bàsicament immigrades. Igualment el Servei de Rober de segona mà, que ofereix roba usada, elements de parament de la llar, canastres i altres equipaments infantils en bon estat, ha ajudat 1.640 persones de 706 famílies.

En l'àmbit de protecció a la família cal destacar el Servei d'Intervenció Educativa, que acompanya infants i joves de 6 a 16 anys que presenten dificultats en el seu procés d'aprenentatge. Un total de 173 infants i joves han rebut aquest suport. Com a accions singulars destaquem «Fem dissabte, avi», que ofereix un servei de neteja domiciliària a algunes llars, generalment amb persones grans o malaltes que degut a la seva situació econòmica precària o d'aïllament social no poden atendre aquesta vessant. El servei s'ofereix amb personal de formació professional d'un altre servei de Càritas, l'Ecosol, que ajuda a formar persones amb dificultats d'inserció laboral, generalment dones immigrades. L'any passat es va donar

servei a 20 persones grans.

Finalment hi ha el servei «Dona, endavant», que promou les dones immigrants i amb especials dificultats d'integració social. Es treballa, bàsicament, en costura i alfabetització. Es disposa de quatre tallers de formació a la ciutat en els quals han participat 65 dones.

Altres serveis importants de Càritas interparroquial de Girona són els d'atenció directa als immigrants, amb 6.325 persones ateses el darrer any, per 15 voluntaris i 6 professionals. És el servei amb un pressupost més important, a causa, precisament, del gran nombre d'usuaris. Igualment s'ofereix una borsa laboral, que ha atès 190 persones, a les quals s'ha posat en contacte amb empreses que demanen personal que encaixin amb els perfils de les persones que han connectat amb Càritas. I també hi ha el centre Ecosol, que forma les persones amb especials dificultats d'inserció.

Una acció especial es concentra en el sector est de la ciutat, també gestionada

El nou rober de Càritas interparroquial de Girona, en uns locals polivalents al barri de Sant Narcís.

per la mateixa Càritas en col·laboració amb la diocesana. S'ofereixen serveis als infants i joves amb necessitats educatives i als aturats amb especials dificultats d'inserció. En l'esmentat sector de la ciutat s'han atès 269 persones.

Una de les preocupacions que es plantegen als serveis de Càritas són les noves formes de pobresa, que els seus responsables van concretar en dues vessants. D'una

l'altra, la pobresa entre les persones grans del país, soles o amb companyia, però amb una evident limitació de recursos. Es tracta de persones que no assenyalen la seva situació i per tant els serveis socials, ja siguin de l'àmbit de l'administració pública o de les parròquies, tenen dificultats per fer-ne la detecció.

Tota l'acció social de Càritas es fa en forma de serveis, en cap cas amb donació directa de recursos. Es faciliten aliments o vals per a la seva adquisició, roba —amb un pagament simbòlic si cal, 30 i 50 cèntims per peça i es controla el nombre de vegades que es poden recollir—, cursos de formació o gestions administratives...

Davant d'aquestes noves realitats són necessàries noves respostes per part de Càritas, sempre amb fidelitat als principis inspiradors d'ajut, orientació, promoció i coordinació social. Càritas es posa al servei del desenvolupament integral de les persones i tot plegat des d'una opció clara per l'amor al proïsme, que és la forma de donar testimoni de l'amor a Déu.

Víctor Gay

BARCELONA

Missa en honor del beat Pere Tarrés

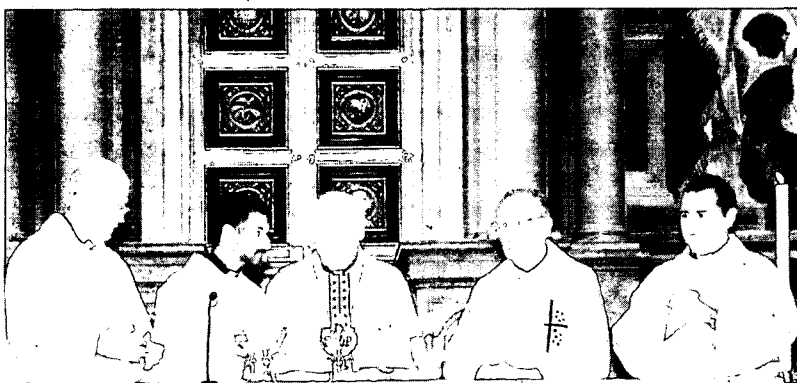

Foto: Ramon Ripoll

El cardenal Ricard M. Carles va presidir la missa en honor del beat Pere Tarrés.

BARCELONA.— El 30 de maig passat es va celebrar amb tota solemnitat a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, plena a vessar de gent, l'eucaristia en honor del Dr. Pere Tarrés. Va ser presidida pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona. En la seva homília, va exaltar les virtuts del beat. Tot llegint unes paraules del papa Benet XVI, va destacar la virtut de l'esperança com a puntal de l'Església, que és sempre la mateixa des de la vinguda de l'Esperit Sant fins als nostres dies.

Durant l'acte, la Schola Cantorum va entonar diversos cants. Mn. Francesc Ra-

ventós, vicepostulador de la causa de canonització del Dr. Tarrés, va agrair l'assistència dels representants de diverses entitats i dels fidels. A l'espera d'un miracle del Dr. Tarrés, Mn. Raventós va parlar d'una possible esperança en la curació d'una nena suïssa de cinc anys.

El vicepostulador també va donar una breu explicació sobre la iniciativa d'erigir un monument dedicat al beat al barri de Sarrià. L'Associació d'Amics del Dr. Tarrés treballa sobre el tema i ha anunciat que el projecte ja ha arribat al Consell d'Arquitectes de l'Ajuntament de Barcelona.

La missa es va tancar amb el cant dels Goigs del beat Pere Tarrés. A la sortida del temple, els fidels van ser obsequiats amb una breu biografia del Dr. Tarrés enviada com a record des de l'Acció Catòlica Italiana i amb un suplement especial de la revista *Estris*, editat per la Fundació Pere

Tarrés sobre el llegat social del beat, titulat *Una realitat viva*. Cal recordar que s'han editat recordatoris del Dr. Pere Tarrés en diversos idiomes: català, castellà, francès, anglès, alemany, italià i portuguès. Els interessats poden adreçar-se a Mn. Francesc Raventós, c/ Joan Güell, 200 - 08028 Barcelona, tel. 933 216 246.

Cecília Aranés Mallol

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Lleida

Celebració a Lleida del Dia de la Província Claretiana

■ La nova parròquia de Sant Antoni M. Claret va acollir la trobada

LLEIDA.— Prop de 70 religiosos claretians procedents de les comunitats de Catalunya juntament amb una desena de formadors de diversos països d'Hispanoamèrica i Àfrica, com ara el Camerún, Nigèria, Mèxic, Xile o Costa Rica, es van aplegar el dissabte 20 de maig a Lleida per celebrar el Dia de la Província Claretiana.

Tot i que la jornada dedicada a la Província Claretiana de Catalunya se celebra habitualment a Vic, enguany s'ha traslladat a Lleida amb motiu de la recent inauguració de la parròquia de Sant Antoni M. Claret, regentada pels pares claretians a Balàfia, un barri que es troba en plena expansió urbanística. L'acollida va anar a càrrec dels tres religiosos claretians que conformen la comunitat de Lleida: el P. Jaume Sidera, el P. Josep M. Viñas i el P. Nemesi Solà, rector de la parròquia

Foto: Jordi Curcó

La nova església del P. Claret va acollir la jornada claretiana.

amb molts anys de presència i servei a la diòcesi. Els religiosos van poder conèixer la nova església dedicada al pare Claret, el procés de construcció i els detalls més significatius i simbòlics del temple. Va agradar molt per la seva senzillesa i adaptació a les necessitats de les comunitats

cristianes actuals.

La trobada va ser també motiu per celebrar les noces d'or sacerdotals de dos religiosos claretians, el P. Miquel Bonjoch, de la comunitat de Sallent, i el P. Josep M. Codina, de la comunitat de Sabadell i fill d'Albesa, així com el 75è aniversari de sacerdoci del P. Julià Pastor, el claretia més gran, que es troba molt a prop de fer els cent anys de vida.

Presència a Lleida del P. Claret

L'acte central de la trobada va ser la celebració de l'Eucaristia a la nova parròquia, presidida pel provincial dels Claretians, el P. Màxim Muñoz. Abans, però, hi

va haver diverses intervencions, especialment la del P. Joan Sidera, que va parlar als seus germans claretians de la presència del seu fundador, el P. Antoni M. Claret, a Lleida. Va recordar que, entre diferents dates de pas i estades, va ser-hi sis vegades. La més famosa va ser la Santa Missió del 1846, que es va allargar des de l'1 de maig fins a finals de juny, amb la participació a la processó del Corpus d'aquell any.

El P. Sidera es va referir també a la singular relíquia de les sabates del P. Claret, avui exposades al Museu Claretia de Vic, procedents de Lleida. Segons les cròniques, el pare Claret va arribar a peu amb un mocador a la mà on duia el breviari. Com que no duia cap més roba, els lleidatans van voler donar-li un vestit nou, però ell no el va voler. Tot i així, van aconseguir canviar-li les sabates velles per unes de noves sense que ell se'n adonés. Les sabates velles són ara una de les relíquies claretianes més singulars.

Va intervenir també el P. Jaume Sidera, de la comunitat de Lleida i germà de l'anterior, que va explicar la fundació claretiana a la ciutat el 1885 i la seva dilatada presència i acció missionera i pastoral fins a l'actualitat.

La jornada claretiana es va tancar amb un dinar de germanor. Ja a la tarda, els religiosos van tornar a les seves comunitats d'origen, amb el goig d'haver compartit i viscut el carisma dels missioners del Cor de Maria, tan arrelats a la ciutat de Lleida. També va ser una bona ocasió per conèixer una mica més la figura de Sant Antoni M. Claret, que va deixar petjada a la capital de la Terra Ferma, on hi té un nou temple dedicat i que va ser elogiat pels seus fills claretians.

Jordi Curcó

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Joan Bosco Faner Sol amb mi mateix

Fes revisió de vida, t'hi acompanyo

Ho va descobrir Eliès, a dalt de la muntanya de l'Horeb: Déu no es manifesta en el vent impetuós, ni en el terratrèmol, ni en el foc, sinó en la brisa suau i tranquil·la. Com el profeta, nosaltres també podem sentir la presència de Déu en els petits fets de cada dia. I per apreciar l'alè de Déu, per entendre el seu missatge, precisem de la solitud: estar sols amb nosaltres mateixos.

Col. Gresol, 10. 304 pàg.

Rosa Ribas Culte i iconografia de Sant Martí a Catalunya

Una proposta didàctica

El culte de sant Martí va ser molt important a la Catalunya medieval. Per aquest motiu la iconografia del sant és molt rica, amb força representacions artístiques de tota mena. Aquest llibre ens endinsa en l'extraordinària riquesa de la simbologia religiosa medieval, i fa una proposta didàctica per treballar-hi en el batxillerat.

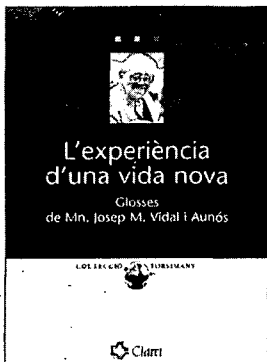
128 pàg.

L'experiència d'una vida nova

Glosses de Mn. Josep M. Vidal i Aunós
Edició a cura de Josep Bigordà

La paraula de Mn. Vidal és paraula que informa sobre coses, esdeveniments, records, iniciatives, etc., que dibuixen la realitat o, si més no, alguna realitat que es viu i que es veu. És paraula que revela allò que la realitat informada desvetlla en el seu pensament i en el seu cor, transfigurant-la en experiència autèntica i creïble. És paraula que comunica, que interpel·la, que crea comunitat.

Col. Torsimany, 9. 310 pàg.

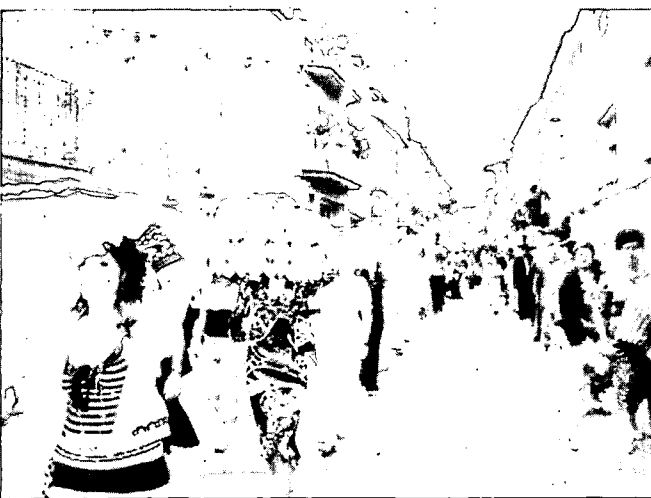
Processons del mes de maig

ALCOLETGE/CORBINS.

Dues processons, marcades per la seva antiga tradició, es van celebrar durant mes de maig al bisbat de Lleida. La primera va tenir lloc el matí del dissabte 13 de maig al poble d'Alcoletge, amb motiu de la festa de l'aparició de Sant Miquel Arcàngel. A les 12 de migdia va sortir de l'església parroquial la processó en honor del patró, presidida pel rector Mn. Vicenç Alfonso, que ara fa dos anys va recuperar aquest acte tradicional. Hi van assistir un bon nombre de veïns del poble i les pubilles i hereus de la Festa Major. De retorn al temple va tenir lloc la Missa Major.

El 22 de maig, a Corbins es va celebrar la solemne i tradicional «processó de les coques», en honor de la seva patrona santa Quitèria. A les 12 del migdia, una filera de noies del poble, que amb originalitat porten unes coques llargues col·locades damunt el seu cap, es van dirigir fins a l'església parroquial de Sant Jaume. Allà esperava l'arribada de la comitiva el rec-

Foto: Jordi Curcó

La processó de Santa Quitèria és coneguda com a «processó de les coques».

tor, Mn. Amadeu Carrera, que va procedir tot seguit a beneir les «coques». Tot seguit es va iniciar una multitudinària processó que en honor de la santa va recórrer els carrers més importants d'aquest poble molt proper a la ciutat de Lleida. De tornada a l'església, els infants del poble, vestits de catalanets, van protagonitzar l'ofrena de flors a santa Quitèria, seguida a continuació amb una missa solemne cantada pel cor parroquial. En acabar l'eucaristia, es va repartir la «coca beneïda de la santa» entre tots els assistents. (J.C.)

GMÀ. ÀNGEL PONS I CREUS, MONJO DE MONTSERRAT

«Ser monjo a Montserrat és una bona oportunitat per viure l'Evangeli de Jesús»

Amb motiu de la celebració l'11 de juny passat de la Jornada Pro Orantibus, dedicada als religiosos i religioses de vida contemplativa, hem parlat amb el jove monjo Àngel Pons. Nasqué a Sabadell el 29 de novembre del 1969 en el si d'una família fortament arrelada en el cristianisme, va entrar al monestir de Montserrat el setembre del 2000. Un any més tard, el setembre del 2001 iniciava el noviciat amb la cerimònia de la vestició de l'hàbit. El Gmà. Àngel Pons va fer la professió simple l'agost del 2003.

—Per què es va fer monjo?

—He tingut la sort de néixer en una família cristiana, on la fe sempre s'ha viscut d'una forma natural. A casa vivia la fe d'una manera oberta i joiosa: creure en Déu és quelcom que dona molt de sentit a la vida. També he tingut clar, per l'exemple dels meus pares i d'altres persones que m'he trobat al davant, que aquesta fe s'ha de traduir en una entrega als altres, sobretot als més necessitats. A casa era habitual, els dies de festa, resar junts laudes o vespres. Això ha fet de la pregària comunitària un referent important en la meua vida cristiana i crec que m'ha marcat a l'hora d'optar per l'estil de vida que visc ara. En aquest sentit, no sabia viure una vida que

no tingués la reunió de pregària com un dels seus elements essencials.

—És el cas de la vida monàstica a Montserrat.

—M'havia plantejat altres formes de vida religiosa, potser més a prop dels pobres, però la vida monàstica té alguns elements que crec que són importants i que valen la pena de ser viscuts. Un d'ells és una vida comunitària intensa. Al monestir vivim junts tot el dia i tots els dies: no hi ha escapatories! El que pot semblar horrible esdevé molt alliberador si hom sap aprofitar-ho per conèixer-se més un mateix i arribar a acceptar-se tal com és.

—A més de vida comunitària, ser mon-

jo a Montserrat és també desert, interiorització, pregària personal....

—Sí, és una vida que ofereix també la possibilitat d'entrar al fons d'un mateix i trobar-hi l'amor de Déu. Les estones de pregària, tant si són en comunitat com si són en la solitud de la cel·la, esdevenen moments privilegiats de contacte amb el Déu revelat per Jesús i d'experimentar amb gratuï-

tat l'amor de Déu.

—Com s'encarna avui dia en un jove com vostè l'ora et labora de sant Benet?

—La trena diària de moments de pregària i moments de treball, de moments comunitària i moments de solitud, fa de la jornada del monjo un teixit que enforteix interiorment i que fa que el monjo vagi esdevenint un amic de Déu. Sant Benet diu que el que es vol fer monjo cerqui Déu de veritat. Aquesta recerca de Déu no és, però, un esforç mental que es fa un mateix,

sinó que consisteix a deixar-se imbuir per l'ambient de silenci i de pregària del monestir, de fraternitat i de donació als altres sense reserves. Estimar els altres és un bon camí per experimentar el Déu que és amor.

—Què li han aportat els anys viscuts a Montserrat?

—El temps et fa relativitzar algunes de les il·lusions del principi, quan et sembla que tot és molt bonic i senzill. Amb el temps t'adones que l'important no és tant el que el monestir em pot oferir a mi —vida de pregària, fraternitat, estudis teològics...— sinó allò que jo puc donar als altres a partir de la meua pobresa. Diu Jesús que fa més feliç donar que rebre. Crec que després d'aquests pocs anys de vida monàstica això és totalment cert: quan et tanques en les teves necessitats i et fas el centre de tot t'estàs tancant a l'amor de Déu, que se't fa present sobretot quan poses els dons que Déu t'ha donat al servei dels altres germans de la comunitat i al servei de l'Església. La vida com a monjo a Montserrat és una vida plena de sentit en un món marcat per l'eficàcia, l'individualisme i les ganes d'ascendir. Ser monjo és una bona oportunitat per viure l'Evangeli de Jesús. (S.G.)

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviem el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

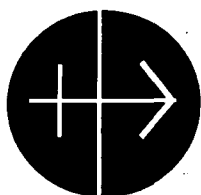
El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI
Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, Nom i Cognoms

i unir-me a la **CAMPANYA**.....

☐ Hi col·laboro amb € Carrer núm

C. Postal i Població

Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐ Província.....

Missions

TARRAGONA

A reveure, Teruca!

El matí del dia 6 d'abril, i a la capella de la Mare de Déu del Claustre, ens vam trobar un bon grup per celebrar l'Eucaristia presidits pel Sr. arquebisbe i donar l'arreveure a la Gna. Teresa Ros, familiarment, Teruca. La Teruca

s'havia ofert al seu institut i a l'Església per servir els germans de Veneçuela. La celebració va ser emotiva i participada. Hi van assistir els membres de Càritas diocesana, companys seus de treball i els de la Delegació diocesana de Missions.

El Sr. arquebisbe va exhortar a la gratuitat de la vida missionera com a resposta personal i comunitària a l'Amor rebut. I, recordant Francesc Xavier, hem reconegut que no és l'home que fa alguna cosa, sinó la fidelitat a la seva missió. La Teruca marxa amb la seva comunitat i amb el suport de tots els qui l'estimem. Pau va estimar i, en moments especials, el Senyor li va dir: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder.» Ella és lluitadora i a més, sap que mai no es trobarà sola...

La Teresa Ros Climent és germana de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. Fa onze anys que treballa a casa nostra, darrerament la podem trobar a la casa de l'arquebisbat, als serveis de Càritas diocesana. De cop i volta, comença a córrer el rumor que la Teruca ens marxa i se'n va a Veneçuela.

—Teruca, per què?

—Sempre he desitjat poder col·laborar en la tasca pastoral que les meves companyes Teresianes porten a terme a Llatino-

amèrica, en un context social i cultural molt diferent del nostre. I tenia ganes de fer-ho de manera més prolongada de com m'havia permès el voluntariat missioner que he realitzat alguns estius. Precisament, el fet de no tenir la subjecció d'uns fills ni d'una família de la qual fer-me càrrec em permet aquesta llibertat de moviment, aquesta disponibilitat... En aquest moment de la meua vida m'ha semblat que havia arribat el temps de deixar «fer camí» a aquest somni.

—Què pensa oferir?

—M'agrada que faci servir el verb oferir, i no «fer», «donar» o «ensenyar». Crec que em situa en una actitud fonamental d'aprenentatge, de reciprocitat. Porto el que sóc, el meu bagatge personal, la meua capacitat de donació. Però sé que continuaré aprenent de la gent i de les situacions que em calgui acompanyar. I tinc experiència que, creient que dones, reps.

—Quins interrogants porta?

—La pròpia consciència que «portem

un tresor en gerres de terrissa» em desvetlla dubtes. Marxo amb molta il·lusió, però desconec com serà el meu futur allà. Sé que hi haurà moments en què trobaré a faltar el suport incondicional de la meua família i dels meus amics, els llocs i les persones de la cultura que m'arrela. Al mateix temps, confio...

—Què és per a vostè l'Església?

—Som el poble de Déu, la comunitat de creients en Jesús Resuscitat, cridats a anunciar, a ser Bona Notícia arreu del món. I d'una manera específica, el meu servei a l'Església, la meua consagració, es concreta a través del «cos apostòlic» de la meua congregació. Hi ha una expressió

Mons. Jaume Pujol va exhortar la Teresa a la gratuitat de la vida missionera.

en la fórmula dels vots de la nostra professió religiosa que m'agrada molt i que trobo que sintetitza això: «Em lliuro de tot cor a aquesta família religiosa per servir-te en l'Església.»

Record agraït a sant Francesc Xavier

Francesc Xavier va néixer al castell de Xavier, el 1506; a París es va unir a sant Ignasi de Loiola; va ser ordenat sacerdot a Roma el 1537 i es va dedicar a obres de caritat. A partir de l'any 1541, va evangelitzar heroicament l'Índia i el Japó. A causa del seu amor a Déu, a l'Evangeli, als homes, Benet XV diu d'ell: «És digne de ser comparat als mateixos apòstols.» Joan Pau II, el novembre del 1982 i des del mateix castell de Xavier deia, «Francesc Xavier és el prototipus de la missió universal de l'Església.»

Quan pren la decisió d'anar al Japó, escriu: «Espanteu-vos, amics meus, de fer un viatge tan llarg i perillós... Les tempestes dels mars de la Xina i el Japó, són les més grans que s'han vist mai... Els lladres del mar són tants que fa feredat... Aquests pirates són molt cruels en els turments i martiris amb els qui agafen...

De res tinc por, solament de Déu, que em castigui per ser negligent en el seu servei, inhàbil i inútil, en fer conèixer el nom de Jesucrist entre la gent que no el coneix... Totes les altres pors, perills i treballs, les tinc per no res.»

En una altra carta llegim: «En aquests països n'hi ha molts que no són cristians per la senzilla raó que no hi ha qui els converteixi. Em ve molt sovint a la pensa d'anar a les universitats d'Europa, i principalment a la de París, córrer per tot arreu i cridar d'una manera boja per despertar aquells que tenen més saviesa que caritat; jo els increparia amb aquestes paraules: "El vostre vici exclou del cel un gran nombre d'ànimes i les tira a l'infern."» Va morir a les envistes de la Xina, a l'illa de Sanxao, l'any 1552. Pius XI, en decret de la Sagrada Congregació de Ritus, el 1927 el declarava patró de les Missions.

Curs d'animació missionera

Una bona experiència ha esdevingut el primer curs d'animació missionera, dut a terme aquest any i que s'ha desenvolupat en aquest ordre: 1 d'octubre i 5 de novembre de 2005, *La Missió «ad gentes» en la vida de l'Església*, a càrrec de Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona; el 3 de desembre de 2005 i 4 de febrer del 2006, *Reptes per a la missió d'avui*, amb Mn. Miquel Barbarà, vicari general, i Mn. Santi Soro Roca, vicari episcopal i rector de Falset; el 4 de març i 1 d'abril, *Fonts de la missió de l'Església. La Trinitat, font i meta de la missió*, a càrrec de Mn. Norbert Miracle i Figuerola, rector del Seminari Interdiocesà; 6 de maig i 3 de juny, *Les Obres Missionals Pontificies*, amb Mn. Josep Pascual i Palau, delegat diocesà de Missions.

El proper curs, seguint les dates i horari d'aquest any, és a dir, els vuit primers dissabtes de mes, de 10.00 a 12.00, amb els temes *Història de la missió de l'Església*, *La missió viscuda per les Esglésies dels diversos continents*, *Els camins de la missió* i *Animació i cooperació missioneres*.

MN. JOSEP CABAYOL I MAGRINYÀ, prevere diocesà, de la Riera i missioner a Kampanga, Rwanda: «...la gent viu una religiositat profunda, de comunió amb Déu i de fraternitat entre ells. La pregària els surt de l'ànima, no es cansen de pregar, de cantar i dansar al Bon Déu. Tothom està adscrit a algun dels diferents moviments, que en diem d'Acció Catòlica. La seva fe viscuda fa que cada comunitat de base aporti cada any nous membres o persones al catecumenat per un dia fer-se batejar. I l'aspecte social o humà també ens porta a una reflexió profunda que Déu continua demostrant-nos que ens estima a través de les "obres" bones que cadascú fa, ja que, com diu sant Pau, som com instruments en mans de Déu...»

GERMÀ JOSEP M. ODENA, de Montblanc i missioner a la República Dominicana: Agraeix el que va rebent des d'aquí, manifesta el seu goig i ens demana una pregària pel fruit que va donant la feina feta: «...Tinc bones notícies perquè el dia 30 de març es van ordenar dos seminaristes de diaques, que estan acabant el quart curs de teologia, i que, segurament aquest estiu s'ordenaran de preveres. Per ara, gràcies a Déu, tenim algunes vocacions, sis teòlegs en diferents cursos. Així que, de moment, hi ha bones esperances per al futur.»

Delegació de Missions de Tarragona

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

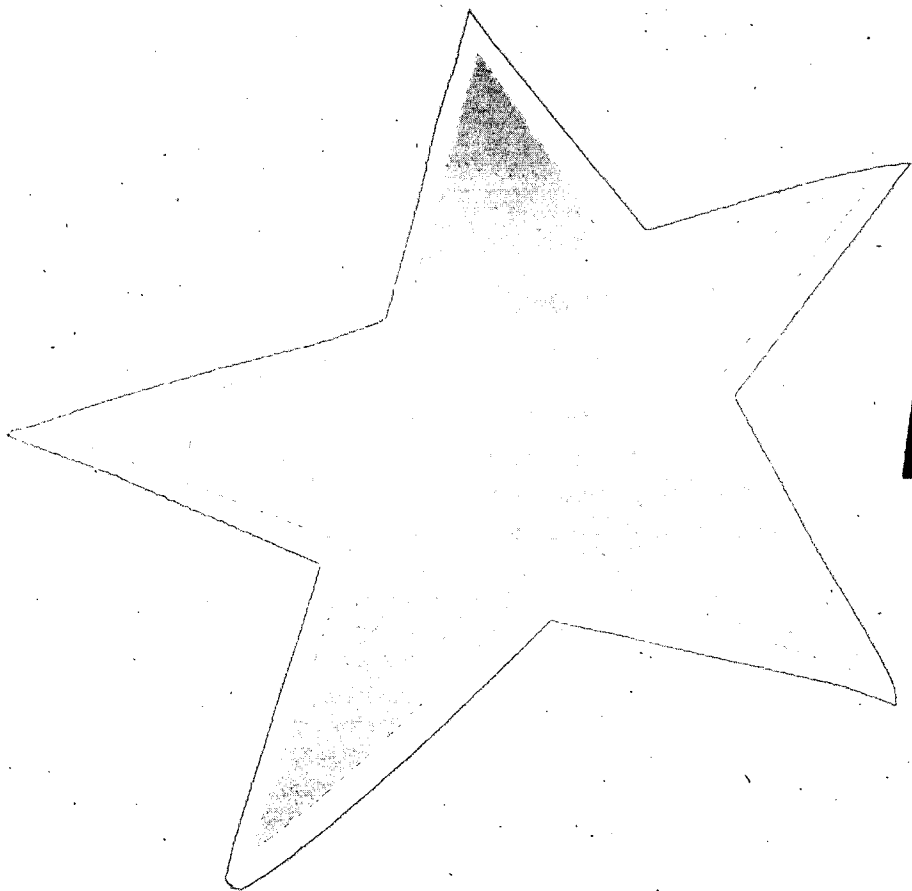
Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafes.org
web RENAFER: www.renafes.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- **principat
ràdio**
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Fora de joc!

■ Les marques esportives paguen milions a les estrelles del Mundial però vulneren els drets dels treballadors, segons denuncia Intermón Oxfam

Mentre les marques esportives mostren les millors gales en el Mundial de futbol que s'està celebrant a Alemanya, molts dels treballadors que produeixen la roba a Àsia no poden cobrir les necessitats bàsiques i pateixen discriminació, acomiadaments o vio-

lència quan miren de crear sindicats o reivindicar els seus drets de manera col·lectiva. Així ho afirma i detalla un informe presentat el 24 de maig passat per Oxfam Internacional, Intermón Oxfam a l'Estat espanyol.

La marca esportiva Nike paga 16 milions de dòlars (13 milions d'euros) l'any a la selecció nacional de futbol del Brasil i Adidas paga 1,8 milions de dòlars (1,5 milions d'euros) l'any al jugador francès Zinedine Zidane. Mentrestant, els treballadors i treballadores asiàtics que fabriquen les botes de futbol i altres elements de l'equipament esportiu que porten els jugadors només cobren 47 cèntims d'euro l'hora, cosa que suposa 3,76 euros per un dia de feina. Les dones que fabriquen roba esportiva de marca a Indonèsia han de treballar 3,75 hores per guanyar prou per comprar al mercat local més barat un quilo i mig de pollastre, que per a algunes és tota la carn que es poden permetre al mes.

Així es reflecteix en un dels darrers informes presentats per l'ONG Oxfam Internacional, de la qual forma part Intermón Oxfam. El document *Fora de joc! Drets laborals i producció de roba esportiva a Àsia*, ressaltava que, al mateix temps que els futbolistes d'elit i altres esportistes professionals estan representats per les associacions de jugadors, la major part dels treballadors asiàtics que fabriquen la roba que fan servir aquests jugadors no poden reclamar augmentos salarials ni millores laborals de forma col·lectiva. El 80% d'aquests treballadors són dones provinents de comunitats pobres, que en la seva majoria sustenten els fills i família. Segons l'informe, cap de les grans marques esportives fa prou per solucionar aquest problema.

«El 2004 l'Aliança Juga Net (que inclou Oxfam Internacional, Campanya Roba Neta i sindicats) van desafiar aquestes empreses a millorar les condicions laborals, però malauradament poc ha canviat. El dret dels treballadors a crear sindicats és fonamental per aconseguir les grans millores que es necessiten a les fàbriques, però moltes marques continuen sense voler moure pilota en aquest tema», afirma Isabel Tamarit, coordinadora de l'àrea de Responsabilitat Social

Dones treballant en una fàbrica de roba esportiva a la Xina.

Corporativa d'Intermón Oxfam.

L'informe, fruit d'una recerca d'un any a 12 marques esportives, revela que la FILA, una de les empreses nord-americanes patrocinadores més grans del tennis mundial, ocupa el darrer lloc en la lliga del respecte als drets sindicals, i ha estat incapaç de corregir els seriosos abusos laborals en la cadena de producció. Un dels casos recollits a l'estudi, revela que un proveïdor de calçat esportiu d'aquesta marca a Indonèsia, amb una reputació terrible d'abusos laborals, va tancar la fàbrica sobtadament i sense avís previ. Un any després cap dels 3.500 treballadors havien rebut els pagaments endarrerits ni indemnització per acomiadament. FILA es nega a comentar el seu paper en aquest tancament ni a responsabilitzar-se pels treballadors acomiadats. «Si els treballadors no són capaços de negociar de manera col·lectiva les millores de salaris i condicions laborals, companyies com FILA continuaran repetint aquests comportaments intolerables», adverteix Tamarit.

Avenços escassos

Segons l'informe d'Oxfam Internacional, Reebok és la que més ha fet per respectar els drets dels treballadors de roba esportiva a Àsia, mentre que altres grans firmes com Nike, Adidas, Puma i ASICS, han fet només alguns avenços. Tot i que la majoria de les marques esportives requereixen als seus proveïdors que respectin la legislació local, només Reebok va més enllà i té la seva pròpia política que limita les circumstàncies en les quals els treballadors poden ser contractats de forma flexible per períodes curts de temps. L'actuació de la indústria esportiva en el seu conjunt, però, continua sent molt pobre.

Per exemple, un proveïdor d'Adidas a Indonèsia va acomiadar recentment 33 treballadors sindicalistes que van participar en una vaga legal per reclamar un augment de sou que els permetés afrontar les dramàtiques pujades del cost de la vida en aquell país. La fàbrica Panarub, a

prop de Djakarta, produeix les sabatilles esportives «Predator pulse» promocionades pels jugadors del Reial Madrid David Beckham, Zinedine Zidane i Raúl, i les botes «+F50.6 Tunit», anunciades per l'holandès Arjen Robben, l'alemany Kevin Kuranyi i el brasiler Ze Roberto. Malgrat les pressions exercides per diferents grups, Adidas s'ha negat a ajudar aquests treballadors a recuperar els seus llocs de treball.

Amb freqüència els governs dels països en desenvolupament són cautelosos amb la regulació que afecta el comportament de les empreses transnacionals (ETN) per por que traslladin la producció i inversions a altres països. Si les ETN entren a formar part de forma voluntària de sistemes més efectius per al respecte dels drets laborals, serà més fàcil per als governs protegir aquests drets sense temer que les ETN desplacin la producció a altres països de legislació laboral laxa. Les empreses són actors molt importants i les seves actuacions tenen una influència significativa en el fet que els drets sindicals siguin respectats o no.

«L'acomiadament d'aquests treballadors envia un senyal molt equivocat a les marques esportives. Els diu que és acceptable discriminar els treballadors que pertanyin a un sindicat. En el passat, Adidas va mostrar un lideratge dins de la indústria i la companyia hauria de continuar per aquest camí, i assegurar que la fàbrica readmet aquests treballadors», afegeix Tamarit.

«La indústria de la roba esportiva representa una font de treball valuosa a Àsia. Els consumidors i treballadors, però, tenen el dret a confiar que les marques no explotin les persones que fabriquen els productes que consumeixen», conclou Tamarit.

Consuelo Chaves

Intermón
Oxfam

50 años de
solidaridad

INTERMÓN OXFAM
C/ ROGER DE LLÚRIA, 15
08010. BARCELONA
TEL. 934 820 700
FAX 934 820 707
www.inermonoxfam.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Conveni de col·laboració entre Montserrat i la Fundació Reale

■ Gràcies a aquest acord es promourà la restauració i l'estudi del fons de papirs i de teixits coptes de Montserrat

MONTSERRAT.— El 15 de maig passat va tenir lloc la signatura d'un conveni de col·laboració entre la companyia d'assegurances Reale, que té la seu a Torí (Itàlia), i la Fundació Abadia de Montserrat 2025. D'aquesta manera, totes dues institucions, que tenen profundes i seculars arrels europees, s'uneixen per promoure la restauració i l'estudi del fons papirologic i de la col·lecció de teixits coptes que actualment conserva el monestir de Montserrat.

Durant l'acte, que va ser presidit per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, hi va participar una delegació de la companyia d'assegurances, encapçalada pel vicepresident del patronat delegat de la Fundació Reale, Angelo Piloni, que va signar el conveni de col·laboració juntament amb el director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

Els papirs i una part dels teixits coptes provenen de la donació del canonge de Barcelona i estudios del món clàssic Dr.

Ramon Roca-Puig, del qual precisament enguany se'n celebra el centenari del naixement. Una altra part de les teles coptes provenen de l'industrial i col·leccionista vallesà Vilabella. Peralta que es pugui conèixer aquest patrimoni, el monestir de Montserrat té previst publicar els textos desxifrats i els resultats assolits en l'estudi dels teixits

Angelo Piloni, Josep Sinca i el P. Josep M. Soler, després d'haver signat l'acord.

interpretació dels papirs s'està portant a terme gràcies al treball d'estudiosos especialitzats en el món clàssic i en papirologia semítica, que pertanyen al Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC). La responsabilitat editorial recau sobre el papiroleg Klaas Worp, d'Amsterdam i de Leiden. La restauració dels teixits ha estat iniciada per l'Opificio delle Pietre Dure i l'Alta Escola de Restauració de Florència, amb el control tècnic del restaurador i conservador del Museu Egipci de Torí. Tot aquest treball es fa sota la supervisió dels monjos de Montserrat, assessorats per una comissió científica constituïda per estudiosos de reputació internacional. (C.C.)

Sor Lucia de Fàtima havia previst l'Holocaust

ROMA.— Sor Lucia de Jesus dos Santos, la vident de Fàtima que va morir el 13 de febrer del 2005, va deixar un escrit inèdit en què fa saber que en una de les aparicions de la Mare de Déu havia previst la Shoah o extermini dels jueus. Així li ho hauria dit la Mare de Déu: «La guerra (la Primera Guerra Mundial) s'està acabant, però si no deixen d'ofendre Déu en el pontificat de Pius XI en començarà una altra de pitjor.» Més concretament, la Mare de Déu li hauria advertit de la Shoah.

Segons va escriure sor Lucia, «la història ha vist esclatar una guerra atea, contra

la fe, contra Déu i contra el poble de Déu. Una guerra que voldrà exterminar el judaisme, d'on provenien Jesús, la Mare de Déu i els apòstols, que ens han transmès la Paraula de Déu i el do de la fe, de l'esperança i de la caritat, poble escollit per Déu des del principi» i, per tant, «poble de la salvació». El llibret, de 64 pàgines, es publicarà aquest mes de juny i es titula en italià *Il messaggio di Fatima* («El missatge de Fàtima»). L'ha editat el Carmel de Coimbra i el distribueix l'editorial San Clemente (info@istitutosanclemente.it). (M.D.B.)

L'arribada del dia

Hola, amics! «Si sabéssiu com havia, des dels segles, desitjat l'arribada d'aquest dia, mon ramat!» Aquesta és la frase amb què comença el poema *Dijous Sant*, escrit en primera persona pel Dr. Pere Tarrés com si fos Jesús que parla a l'Últim Sopar. El nostre beat sent també en el seu cor el desig que arribi aquell dia... però quin dia? El dia de la Nit de Nadal, quan ofereix la seva castedat a Maria; el dia que acaba rendit guarint ferits al front; el dia que visita un pobre malalt i el veu com si fos Jesucrist; el dia que prega a la Mare de Déu com si fos la seva marona; el dia que decideix ser sacerdot; el dia que canta la seva primera missa; el dia en què cau malalt, ofereix la seva vida a Déu i ens parla a tots, al seu ramat, al qual va dirigir pel camí del bé. Tampoc no oblidem el dia en què va arribar a temps per salvar la Moreneta del foc i ens ho diu amb aquell amor apassionat pel Mestre i, en conseqüència, pel proïsme.

Cecília Aranés Mallol

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

Montserrat

MONTSERRAT - ESTIU 2006

Direcció musical

I Trobada: del 24 al 29 de juliol EDUARD VILA

II Trobada: del 31 de juliol al 5 d'agost RAÛL MARTÍNEZ

III Trobada: del 7 al 12 d'agost MONTSERRAT VIRGILI

IV Trobada: del 21 al 26 d'agost ALFRED CAÑAMERO

A totes les trobades, instructors adjunts:
GREGORI ESTRADA I ANDREU M. MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Concili Vaticà II: vivència litúrgica a Montserrat
per BERNABÉ DALMAU

TROBADA GENERAL

a Eivissa
4 i 5 de novembre del 2006

MATRÍCULA:

270 euros
termini d'inscripció: 30 de juny del 2006

Informació:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) El Bages
Tel. 938 777 766 (de 17.00 a 18.00 h) - Fax: 938 777 762
trobadescant@abadiamontserrat.net

Coses de la vida

Coses de la vida

Jornada sobre mitjans de comunicació organitzada per Justícia i Pau

■ S'hi va parlar dels límits de la llibertat d'expressió i d'informació

GIRONA.— Sota el títol «Els mitjans de comunicació i la democràcia», Justícia i Pau va celebrar a Girona el dissabte 27 de maig una jornada on van participar diferents periodistes i persones relacionades amb els mitjans de comunicació. Les conferències es van desenvolupar a la Casa de Cultura.

La primera de les ponències va comptar amb la presència dels periodistes Xavier Giró, professor de la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Autònoma de Barcelona, i Albert Sáez, fins ara director adjunt del diari *Avui* i professor de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull. Tots dos van parlar de com influeixen i informen els mitjans de comunicació i el paper d'aquests en la democràcia.

Xavier Giró va explicar que una notícia abans de sortir publicada passa per tot un seguit de filtres. A propòsit dels mitjans privats i públics, va manifestar que les empreses privades el que busquen és guanyar diners, mentre que les públiques tenen com a objectiu principal influir. Així mateix, va definir d'avorrits els mitjans de comunicació que depenen dels ajuntaments: «Són, en general, autèntiques màquines de propaganda.»

El ponent va convidar els mitjans de comunicació que, per demostrar la seva credibilitat, siguin crítics amb el poder. Va puntualitzar que «això no vol dir estar a la contra, sinó discutir raonadament l'acció de govern». En declaracions posteriors a *Catalunya Cristiana*, Giró va

Albert Sáez, a l'esquerra, i Xavier Giró, a la dreta, durant la seva intervenció.

convidar els lectors a comprar dos o més diaris d'ideologies o grups diferents per contrarestar les notícies que publiquen. Segons ell, el fet que els grups editorials busquin guanyar diners i audiència pot provocar tenir prejudicis i veure la realitat deformada sobretot quan es parla dels exclosos socials.

Albert Sáez, en el seu torn, va deferir de Giró pel que fa a ser crítics amb el poder. Segons ell, la funció dels mitjans de comunicació és la de «permetre que les diverses maneres d'entendre la societat i les diferents propostes d'organització i solució de problemes tinguin capacitat de circular i arribar a tothom que pot participar en els processos polítics». I va afegir: «Això s'ha de fer sense tenir en compte si afavoreix o perjudica el poder. El que no pot permetre un mitjà de comunicació és que el poder coaccioni la seva interpreta-

ció de la realitat.»

Va parlar també de l'objectivitat del periodista. Va dir que «informar és explicar i explicar és interpretar». En declaracions a *Catalunya Cristiana*, Sáez va afegir que «hem estat ingenus durant molt de temps pensant que podíem ser objectius. En una part de la nostra feina ho podem ser, perquè hi ha coses que són verificables i indiscutibles. Però també és veritat que la nostra pròpia personalitat i formació, al marge de les pressions que tinguem, fa que intervinguem en la informació ho vulguem o no». Va fer referència també al sorgiment de la premsa gratuïta, que ha provocat un lleuger descens de vendes i de publicitat en els diaris de pagament. Sáez és respectuós amb aquest tipus de premsa perquè «com més gent llegeixi diaris, millor per als periodistes»; amb tot, «no ens podem enganyar i

pensar que un cotxe que ens regalen i un cotxe que val sis mil euros són iguals».

Veritat i manipulació

Després d'aquest col·loqui, es va donar pas a una segona conferència en la qual van intervenir Josep Maria Carbonell, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; Àlex Masllorens, diputat al parlament de Catalunya i exvicepresident de Justícia i Pau de Barcelona, i Sílvia Tarragona, locutora de Ràdio 4. Van parlar sobre la veritat i la manipulació en els mitjans de comunicació i dels límits de la llibertat d'expressió i d'informació.

Carbonell va dir que la Constitució espanyola empara el dret que tots els ciutadans accedeixin a una informació veraç i degudament contrastada. Va criticar la manera en què ha estat tractada la notícia de les darreres detencions de persones relacionades amb el consum d'imatges pornogràfiques de menors a través d'Internet. La major part dels mitjans de comunicació van donar a conèixer la professió d'un dels acusats —la de capellà— i van ometre la dels altres. «S'ha d'anar amb molt de compte quan es fa aquest tipus d'informació per tal de garantir la privacitat de les persones i la seva condició, sigui quina sigui», va dir.

La jornada va acabar a la tarda amb una ponència sobre «Els temes oblidats dels mitjans de comunicació», a càrrec d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona, i Joan Surroca, membre de Justícia i Pau de Girona.

Àngel Rodríguez Vilagran

Declaració del II Parlament Català de les Religions

BARCELONA.— El II Parlament Català de les Religions es va celebrar a Manresa el diumenge 28 de maig sota el lema «Religions i humanització». Organitzat pel Grup de Diàleg Interreligiós de Manresa i convocat per Xarxa Catalana d'Entitats de Diàleg Interreligiós, l'objectiu va ser prendre consciència del potencial humanitzador de cada religió i tradició espiritual. La jornada va acabar amb una declaració de principis, que produïm tot seguit.

• Davant del xoc de civilitzacions que alguns pronostiquen, altres persones

d'arreu del món, de diferents religions i tradicions espirituals, apostem per un món on el xoc es transforma en solidaritat i coneixença mútua; en enriquiment i avanç humà, fruit de voler compartir la vida des del respecte i la valoració de la diferència. Només el fet de poder celebrar aquest II Parlament és ja reflex que existeix aquesta voluntat i compromís de mantenir-lo.

• Totes les tradicions religioses i espirituals, així com les formes de creença i convicció seculars, són camins de realització humana dels quals no podem

prescindir, perquè s'interrelacionen i s'interfecunden mútuament. La humanitat és més rica amb la diversitat de tradicions espirituals i religioses que sense elles. Així, doncs, no s'ha de menysprear cap tradició religiosa i espiritual o convicció si no es vol escapar el desenvolupament humà.

• Tanmateix, hi ha un criteri de discerniment al qual totes s'han d'exposar: la cura i la promoció d'allò que és més humà. Manifestem el nostre rebuig per la utilització fonamentalista de les identitats religioses, perquè empobreix les ments i crispa els cors, i demanem perdó per les vegades en què l'exclusivisme de les nostres tradicions ha estat causa de deshumanització. Saber reconèixer els errors i demanar perdó és el primer testimoni d'humanització que podem donar.

• Testimoniem que les religions i tradicions espirituals són camins vers la plenitud, la qual cosa comporta dues dimensions: la cura i recerca de la interioritat, oferint eines per a la pacifica-

ció, la serenor i la saviesa, alhora que desenvolupen el seu vessant exterior, la solidaritat i la compassió, la qual cosa no es limita als éssers humans, sinó que arriba a tots els éssers vius i al planeta Terra que ens conté a tots.

• Creiem fermament en la capacitat i potencialitat de les religions per ser coinspiradores d'un nou ordre mundial, en el qual no només es respecti els drets humans de tothom, sinó que es fomenti la solidaritat amb els sectors més desfavorits.

• Expressem també el nostre compromís davant del fenomen de la immigració, per tal que l'encontre intercultural i interreligiós que en resulta sigui fet cada cop més en condicions d'igualtat.

• El que ens humanitza no és que pensem tots igual, sinó que sapiguem mirar tots plegats en la mateixa direcció, de forma que les nostres diferències, en lloc de ser obstacles, siguin fecundació, i alhora interpellació per una autocrítica honesta que ens impulsi a una major col·laboració. (C.C.)

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestio Gandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

LLOGUERS • ALQUILERES

cultura

L'Acadèmia Mariana de Lleida convoca el certamen literari 2006

■ Enguany està dedicat a Santa Maria de Ripoll

LLEIDA.— La Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida va convocar recentment el Certamen Literari Marià 2006, que enguany és dedicat a Santa Maria de Ripoll com a «mare i bressol de Catalunya». Aquest Jocs Florals, que arriben a la seva 138a edició, són en l'actualitat els únics al món en honor de Santa Maria Mare de Déu que tenen convocatòria anual i que es dediquen a una advocació mariana diferent, tant de Catalunya com d'altres indrets de l'Estat. Han estat dedicats també a advocacions marianes d'Hispanoamèrica.

L'Acadèmia ha fet públiques les bases per les quals es regiran aquests Jocs Florals i la dotació dels premis. Destaca, com és costum, un únic premi de prosa —atorgat per la pròpia Acadèmia i dotat amb sis-cents euros— al millor article periodístic publicat sobre el tema «Santa Maria de Ripoll, mare i bressol de Catalunya».

En l'apartat de poesia, el certamen convoca un total de vuit premis, que seran concedits per les principals institucions lleidatanes, encapçalades pel bisbat de Lleida. El seu titular, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, lliurarà, com és tradició, la Flor Natural del certamen —dotada

amb nou-cents euros— a la millor poesia en català que canti Santa Maria de Ripoll.

També el bisbat de Vic, diòcesi a la qual pertany el monestir de Ripoll, atorgarà el segon premi de poesia, dotat amb sis-cents euros. El seu titular, Mons. Romà Casanova, que és alhora president del patronat de Santa Maria de Ripoll, el lliurarà al poeta que presenti la millor poesia que lloï Santa Maria de Ripoll i Montserrat.

A aquest premi el seguiran sis més —

El mosaic de Santa Maria va ser una ofrena del papa Lleó XIII al monestir de Ripoll.

dotats també tots ells amb sis-cents euros— a les millors poesies escrites en llengua catalana. La Paeria de Lleida atorgarà un guardó a la millor poesia que canti la devoció de Lleida a la seva patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia. L'Ajuntament de Ripoll, a la millor poesia que lloï la devoció de la comtal vila de Ripoll a Santa Maria. El Servei Territorial de Cultura de la Generalitat a Lleida, a la millor poesia que exalti Maria a Catalunya. L'Institut d'Estudis Ilerdencs, a la millor poesia que canti la devoció de les comarques de

Catalunya a Santa Maria de Ripoll. Les dues parròquies de Ripoll conce-

diran un premi conjunt a la millor poesia que glorifiqui Santa Maria de Ripoll i Catalunya. Finalment, la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, «la Caixa», atorgarà el seu premi a la millor poesia que enalteixi Santa Maria de Ripoll i la cultura catalana.

El treball que concorrin al certamen han de ser enviats per duplicat a la seu d'aquesta institució acadèmica i mariana, carrer de l'Acadèmia, núm. 17 de Lleida. El termini de presentació d'originals es clourà el 15 d'agost i el lliurament de premis tindrà lloc el diumenge 1 d'octubre, en el decurs del solemne Certamen Literari Marià, que se celebrarà a l'auditori municipal Enric Granados, precedit del discurs del mantenidor d'aquests Jocs Florals.

És dona la circumstància que el certamen d'enguany coincidirà amb els actes d'inauguració de les obres de restauració de la seu de l'Acadèmia Mariana i nova Casa de l'Església de Lleida i Casa d'Espiritualitat.

Jordi Curcó

VII Trobada de les Blanques

La convocatòria del Certamen Marià 2006 va ser precedida de la VII Trobada de les Blanques, agrupació que aplega a Lleida un gran nombre de dones que porten el nom de Blanca, en homenatge a la patrona de la ciutat: la Verge Blanca de l'Acadèmia.

La trobada va tenir lloc a la capella del Cor de Maria, seu provisional de la patrona, amb la celebració d'una eucaristia presidida pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené. Tot seguit i com és costum, es va celebrar un acte cultural amb diverses intervencions: Blanca Roca, que va parlar sobre la família cristiana; Blanca Currià, amb una intervenció dedicada a Santa Maria de Ripoll; Blanca Lacort, sobre les obres de restauració de l'Acadèmia Mariana i la seva propera inauguració; i Blanca Salinas, presidenta catalana del MUEC, que va dedicar les seves paraules a la Mare de Déu i a les joves d'avui.

La trobada va acabar amb un sopar de germanor i amb un extraordinari concert musical a càrrec de les joves germanes Maria, Blanca i Marta Canal Cornudella.

Pelegrinatge a Roma del Cercle Sabadellès

Benet XVI, acompanyat de Mons. Saiz, saluda els membres del Cercle Sabadellès.

CIUTAT DEL VATICÀ.

Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va presidir els dies 9, 10 i 11 de maig el pelegrinatge a Roma del Cercle Sabadellès, entitat esportiva sabadellenca que celebra enguany el 150è aniversari de la seva fundació. Per aquest motiu, el prelat va assistir a l'audiència general a la plaça de Sant Pere del Vaticà el dimecres dia 10. Mons. Saiz va conversar breument amb el papa Benet XVI i després li va presentar els responsables del Cercle Sabadellès, els quals li van fer lliurament de la medalla d'or de l'entitat. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El carpaccio

El director d'una important revista gastronòmica de gran difusió en la qual jo col·laboro des de fa ja més de deu anys, i gran amic meu, disfrutava del seu carpaccio de gambes en un restaurant prestigiós de Barcelona. Jo no sóc gaire amant del peix cru, però el plat feia molta patxoca.

Jo havia demanat rap a la planxa, però vaig haver de canviar d'elecció, a causa d'un petit problema, per un lluç. El cambrer va anotar la meva comanda al seu ordinador portàtil i va anar directe a la cuina.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

L'amfiteatre romà reviu «La Passió de Sant Fructuós»

■ Tindrà lloc els dies 15, 16 i 17 de juny, a càrrec de l'Associació Cultural Sant Fructuós

TARRAGONA.— El 21 de gener de l'any 259 va ser martiritzat a l'amfiteatre de Tarraco el bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi. Enguany s'escau una nova representació de *La Passió de Sant Fructuós*, a càrrec de l'Associació Cultural Sant Fructuós, sobre aquella història real ocorreguda fa 1.747 anys, en el mateix escenari dels fets.

La iniciativa, per part de l'Associació Cultural Sant Fructuós, de divulgar el coneixement de les *Actes martirials del bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi* es remunta a més de quinze anys, amb l'objectiu de fer més properes les arrels cristianes de la història del nostre país. En aquest àmbit de difusió, *La Passió de Sant Fructuós* escenificada a l'arena de l'amfiteatre tarragoní hi té un paper primordial.

Aquesta representació és una obra teatral d'Andreu Muñoz Melgar basada en la *Passio Fructuosi*, testimoni literari excepcional del segle III dC que relata com van ser jutjats i cremats els esmentats tres

Andreu Muñoz, president de l'Associació Cultural Sant Fructuós, i Imma Teixell, comissària de l'exposició.

martirs tarragonins, sota la persecució de l'emperador Valerià contra els cristians.

Des que es va posar en marxa la iniciativa, l'Associació Cultural Sant Fructuós escenifica cada dos anys aquestes actes

martirials de forma rigorosa i des de la perspectiva de la reconstrucció històrica, representació que es veu realçada i dignificada per la Schola cantorum i orquestra dels Amics de la Catedral de Tarragona.

Els propers dies 15, 16 i 17 de juny, a partir de les deu de la nit, hom tindrà ocasió d'endinsar-se en la gènesi cristiana, així com en la vida que omplia la Tarraco del segle III dC per recuperar la memòria històrica de la bimil·lenària Església tarragonina i comprendre més bé el conjunt monumental actual de la ciutat. El preu de les entrades és de 10 euros per al públic en general i de 5 euros per als menors de 18 anys.

«Fructuós i el seu temps»

Aquest és el títol de l'exposició que es va poder visitar des del 29 de maig fins al

8 de juny al pati del palau de la Diputació de Tarragona, organitzada per l'Associació Cultural Sant Fructuós i l'Associació Legio Prima Germanica, amb la pretensió d'apropar els ciutadans al coneixement de la realitat cultural i arqueològica de la Tarraco del segle III dC.

En l'exposició, que va ser inaugurada per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i per Joan Aregio, president de la Diputació, es va poder veure, a través de vuit maniquís, la nova indumentària que vestiran els protagonistes de *La Passió de Sant Fructuós* d'enguany. Pel que fa al disseny del vestuari civil, militar i eclesiàstic de l'època s'han seguit rigorosament els criteris històrics.

L'exposició, que va ser força visitada, va comptar amb el suport complementari audiovisual i gràfic que permetia visionar l'escenificació de *La Passió*, i alhora apropar més encara l'espectador al període evocat, amb l'interès afegit d'oferir una visió «sobre la persecució als cristians, dins del context de la dominació romana, i els moments ben diferenciats que van marcar l'imperi», va explicar la comissària de la mostra, l'arqueòloga Imma Teixell.

Traducció de les actes martirials

Les *Actes martirials del bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi* —el document cristià autèntic més antic de la península Ibèrica, originalment escrit en llatí— compta ja amb diverses traduccions a idiomes moderns, dintre de la iniciativa promoguda per l'Associació Cultural Sant Fructuós i encoratjada per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, de donar a conèixer aquest importantíssim text a tothom.

A més del llatí i de les primerenques traduccions a l'espanyol i al català, es compta ja amb versions al francès, anglès, italià, romanès, turc, àrab i amazic. En aquests moments s'està preparant la traducció a l'alemany, l'hongarès, el polonès i el xinès, i es té en projecte continuar pel rus i el grec modern.

Joan Boronat

Vilabella demana ajut econòmic per restaurar els quadres de Mn. Comamala

VILABELLA.— L'Ajuntament de Vilabella, població de la comarca de l'Alt Camp, ha demanat al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya una subvenció per restaurar els quadres de la Fundació Mossèn Romà Comamala, que estaran exposats a la futura pinacoteca. Aquesta ajuda s'inclou dins del pla d'ajuts per a la restauració de Béns Culturals de l'esmentat departament. En concret, es demana una ajuda de 13.234,20 euros, que és el 70% del cost total de la restauració dels quadres, llegat de Mn. Romà Comamala a Vilabella, poble del qual va ser-ne rector. (J.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Pius V

El Vaticà va emetre aquest segell el 2004 per commemorar el 500 aniversari del naixement del papa Pius V. S'hi reproduïx un detall de la pintura del retaule de Grazio Cossoli situat a la capella del Rosari de l'antic convent de la Santa Creu di Bosco Marengo, a Alexandria. Pius V —nom que va adoptar Antonio Ghisleri en esdevenir Papa— va néixer a Bosco Marengo el 17 de gener del 1504. Dominicà, va ser ordenat el 1528 i consagrat bisbe, el 1556. Va ser creat cardenal el 1557. A la mort de Pius IV, va ser elegit Sant Pare el 1566. Defensor de la cristiandat, va publicar el *Catecisme romà*, el *Breviari* i el *Missal*. Va morir el 1 de maig del 1572 a Roma. Beatificat per Climent X el 1672, va ser canonitzat per Climent XI el 1712.

Carpaccio de gambes amb maionesa perfumada

INGREDIENTS:

250 grams de gambes
maionesa
mantega
all

PREPARACIÓ:

Separeu els caps de les gambes, que han de ser ben fresques, i reserveu-los. Després, peleu les gambes i netegeu-ne els budells. Aixafeu-les entremig de film transparent i poseu-les al congelador fins que quedin com un bloc. A continuació, poseu les gambes en un plat i espereu que es descongelin i acompanyeu-les de la maionesa perfumada. Per preparar la maionesa perfumada: salteu el suc dels caps de les gambes amb una mica de mantega i all. Passeu-ho tot pel colador xinès i afegiu el suc a la maionesa.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villarro us atindrà al tel. 938 793 402.

L'Entorn Virtèlia: passat, present i futur

■ Un llibre recull la història d'aquesta institució creada fa més de seixanta anys per oferir una formació cristiana als infants i joves

Durant la dècada dels anys quaranta del segle passat, la societat catalana va haver d'actuar amb enginy per sobreviure. Un exemple, entre molts altres, va ser la fundació, el 1939, de les Escoles Virtèlia per disposar d'un centre on continuar ensenyant amb normalitat. Poc després, el 1944, es va constituir la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia, prolongació en l'aspecte religiós, social i de lleure per als alumnes i per al jovent d'altres procedències, i al cap d'uns anys, concretament el 1952, es va crear l'Agrupament Escolta Dr. Pere Tarrés.

Mn. Llumà amb un grup d'escoltes durant un campament.

D'aquesta manera, quedava configurat el que anomeno l'Entorn Virtèlia, on ens vam aplegar qui desig-no com la Gent de Virtèlia. Un «entorn» pioner amb una «gent» diversa que va servir d'exemple per a la constitució d'altres entitats similars tant en l'aspecte pedagògic com de formació personal.

Tot plegat no va sorgir ni va actuar per atzar. Existien uns ideals —cristianisme, família, catalanitat, cultura...— i era manifesta la voluntat d'uns mestres i d'uns responsables de no quedar-se quietos enmig de les circumstàncies de l'època. La conseqüència va ser que molts nois i noies vam aprendre i vam assumir lliurement allò que defineixo com l'Esperit Virtèlia, suma d'una sèrie de valors, de creences i moltes coses més, que, amb el pas del temps, hem intentat aplicar en diversos àmbits socials, religiosos, pedagògics, culturals, artístics, empresarials, professionals o polítics.

Per la singularitat i per l'exemplaritat que aporta, destaco l'aspecte polític. La casualitat —feliç casualitat!— ha fet realitat que els dos darrers presidents de la Generalitat de Catalunya hagin estat membres de l'Entorn Virtèlia. Però, insistint en el sentit de llibertat abans esmentat, pot significar-se, tot i la coincidència, que les tendències del president Jordi Pujol, que en va ser confrare però no alumne com erròniament se sol dir, i les del president Pasqual Maragall, que en va ser alumne, confrare i escolta, no són idèntiques.

I encara més. Per l'Entorn Virtèlia van passar alguns homes i dones que van ser o són dirigents de diverses formacions polítiques: des de l'extrema

esquerra a la dreta amb tocs espanyolistes. Aquest és un exemple vàlid i perfectament extrapolable en tots els aspectes del veritable Esperit Virtèlia: haver sabut formar persones amb capacitat per escollir lliurement com integrar-se en els més diversos cercles del país.

Llegat per a les noves generacions

L'Entorn Virtèlia es va acabar fa uns anys. Però va deixar una important herència que l'especifico com el Llegat Virtèlia, propietat a parts iguals de tota la Gent de Virtèlia, i que tenim l'obligació de fer lluir com es mereix dins de la

Portada de llibre.

història contemporània de l'Església i de la societat catalana. Per això, opino que aquest llegat ha de ser treballat sense nostàlgia i difós amb rigor. Virtèlia té un passat destacat que ja és història i té un present valuós en forma de llegat. Però, també té un futur que concret en la necessitat d'explicar-lo, com ho han fet altres entitats similars.

En aquesta línia d'actuació, Mn. Lluís Bonet, darrer consiliari de l'Entorn Virtèlia, ha donat forma al llibre titulat *Miscel·lània de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia*, publicat per l'editorial Claret. Al meu entendre, a més de la feina important que presenta, el llibre té dos encerts. L'un, omplir el buit existent en la bibliografia dels moviments d'Església de la postguerra; l'altre, que és una bona eina per a futurs treballs, alguns dels quals ja han començat a prendre forma de tesi universitària i d'estudis diversos. Benvingut sigui tot plegat per donar a conèixer, per fi, la realitat de Virtèlia.

Jordi Llorach i Cendra

Per una formació integral de la persona.

BARCELONA.— El 25 de maig passat va tenir lloc a la Sala Claret de Barcelona la presentació oficial de *Miscel·lània de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia*, un volum de 527 pàgines publicat per l'editorial Claret. Durant l'acte hi van intervenir, entre altres, Mn. Lluís Bonet, rector de la Sagrada Família i responsable de l'edició del llibre; P. Pere Codina, director de l'editorial Claret, i l'antic confrare Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

El llibre està estructurat en diversos apartats: documents fundacionals de les diferents seccions de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia (1944-1977) com ara els Equips de Matrimonis, l'Agrupament Escolta Pere Tarrés o la FOAC, escrits de la revista *Forja*, obres socials, activitats culturals, romeries, exercicis espirituals i un llistat de confreres i socis. A més, hi ha nombroses fotografies de l'època. La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia va ser una institució creada per Mn. Pere Llumà, el qual va creure convenient crear un espai on les promocions de les Escoles Virtèlia i altres joves poguessin rebre una formació integral centrada en l'humanisme cristià.

I Premi de periodisme Joan Gomis

BARCELONA.— Cristianisme i Justícia, Justícia i Pau, Fundació per la Pau, Fundació Cultura de Pau i les revistes *Foc Nou* i *El Ciervo* han convocat el Memorial Joan Gomis per tal de mantenir viva la memòria de la figura de Joan Gomis Sanahuja (1927-2001) amb un premi de periodisme. Es reconeixen les obres periodístiques en català i castellà que tractin sobre persones, institucions o col·lectius que destaquin pel seu compromís a favor de la pau i els drets humans, així com per l'eliminació de la pobresa, l'exclusió social i les desigualtats Nord-Sud.

Joan Gomis va ser president de Justícia i Pau de Barcelona des del 1976 fins a la seva mort. També va presidir la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament i la Federació Catalana d'ONG per la Pau. Va participar en diverses missions de drets humans a Amèrica, Àsia i Àfrica. El 1951 va ser un dels fundadors de la revista *El Ciervo* i va publicar llibres com *Un jueu a Natxaret* o *La lluita pels drets humans*.

Les distincions s'atorgaran en dues modalitats. La primera és la d'obres inèdites. S'hi podran presentar textos periodístics de qualsevol gènere (article, entrevista...) que no hagin estat publicats i amb una extensió no superior a les 2.000 paraules. S'atorgarà un premi de 1.200 euros i l'obra premiada es publicarà a les revistes *El Ciervo* i *Foc Nou*. La segona modalitat premiarà una obra periodística publicada o emesa per qualsevol mitjà, escrit o audiovisual, a partir del 30 de juny del 2005. Es reconeixerà als autors de l'obra i també a les persones o institucions de què tracti l'obra. La data límit d'admissió de treballs finalitza el proper 24 de juliol. El lliurament de premis es convocarà cap al 30 de setembre, en record de l'aniversari de la mort de Joan Gomis. Més informació, tel. 932 005 145. (C.C.)

Jornades sobre patrimoni medieval

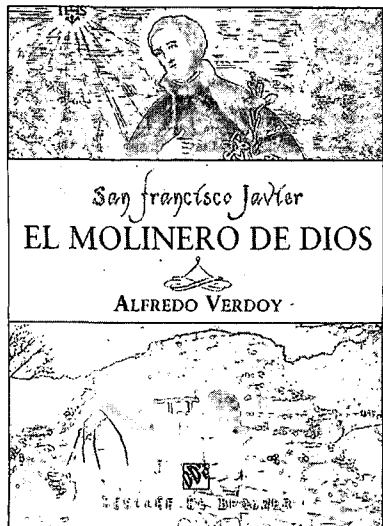
VIC.— El Museu Episcopal de Vic i el Musée des Monuments Français de París organitzen els propers 15, 16 i 17 de juny unes Jornades francocatalanes sobre polítiques de conservació del patrimoni medieval a França i a Catalunya. Aquestes jornades proposen per primera vegada contrastar les diferents concepcions que tots dos països han tingut a l'hora de protegir, presentar i reproduir les obres medievals. Més informació: Museu Episcopal de Vic, plaça Bisbe Oliba, 3 - 08500 Vic, tel. 938 869 360, web: www.museuepiscopalvic.com (C.C.)

Missa per l'ànima de Joan Ramírez

BARCELONA.— El proper dimarts 20 de juny, a les 20.00, s'oficiarà una missa a l'església parroquial de Sant Joan de Gràcia (c/ Santa Creu, 2 - Barcelona), per l'ànima de Joan Ramírez Vallhonrat, que va morir el 2 de juny passat. Joan Ramírez, vinculat —juntament amb la seva dona Margarida— a equips de matrimoni, consells parroquials, comunitats de base i grups de catequesi, era l'artífex de la web www.salmsievangeli.net, que ofereix informació força completa sobre temes de litúrgia. (C.C.)

Libres

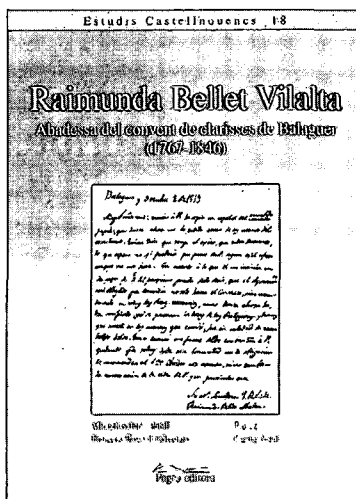
Vocació missionera

Aquesta biografia de sant Francesc Xavier està estructurada en tres parts. A la primera, es presenten les seves cartes, impregnades de la saviesa ignasiana. La seva lectura ens transporta al text i a la pràctica dels Exercicis Espirituals. El segon bloc parla de l'experiència apostòlica de Francesc Xavier en terres de missió: Malaca, el Japó, la Xina... Finalment, la tercera part presenta en epígrafs alguns dels trets de la seva personalitat. El llibre està escrit pel jesuïta i historiador Alfredo Verdoj, doctor en Història Contemporània i llicenciat en Teologia Dogmàtica. (C.C.)

Alfredo Verdoj, *San Francisco Javier. El molinero de Dios*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Testigos, Bilbao 2006, 203 pàg.

Gran figura històrica

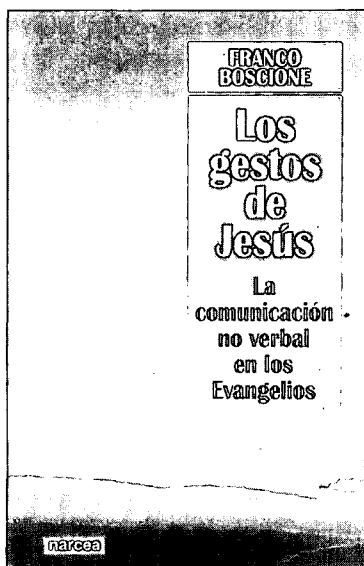
Miquel Galitó i Francesc Pascual presenten la vida i l'obra de Raimunda Bellet Vilalta, nascuda a Castellnou de Seana. Va ser monja i, posteriorment, abadessa del convent de clarisses de Santa Maria d'Almatà de Balaguer. A la primera part del llibre s'ofereix una presentació exhaustiva del marc social, polític i econòmic que va condicionar la seva vida, transcorreguda entre finals del segle XVIII i principis del XIX. A la segona, s'exposa la biografia de la mare Bellet. «Va ser una dona important, seriosa i ferma en la defensa del seu convent, de la seva comunitat i, sobretot, dels seus drets», expliquen els autors. (C.C.)

Miquel Galitó i Francesc Pascual, *Raimunda Bellet Vilalta. Abadesa del convent de clarisses de Balaguer (1767-1846)*. Pagès Editors, Col·lecció Estudis Castellnouencs, Lleida 2005, 135 pàg.

Més enllà de les paraules

Jesús, com qualsevol altra persona, no es va comunicar només amb les paraules, sinó també amb els gestos; per això, el seu cos té per als cristians una importància excepcional. Els gestos són de vegades més eloqüents que les paraules; per això, els que seguim la vida de Jesús no només hem de deixar-nos interrogar per la seva predicació, sinó també per la riquesa dels seus fets. Aquest llibre original ens presenta una guia per veure i interpretar els gestos del Messies. L'autor és Franco Boscione, diplomomat en Ciències Religioses i llicenciat en Filosofia. (C.C.)

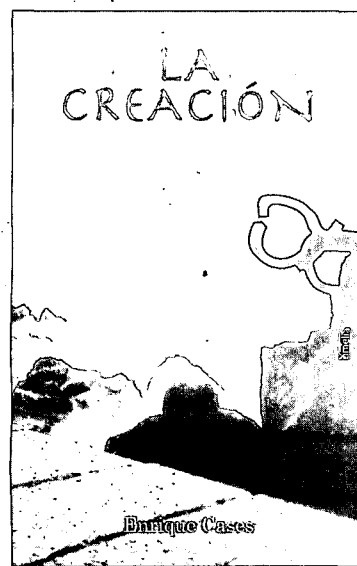
Franco Boscione, *Los gestos de Jesús. La comunicación no verbal en los Evangelios*. Editorial Narcea, Col·lecció Espiritualidad, Madrid 2005, 145 pàg.

Cercant la veritat

La raó i la fe són les dues ales que l'home necessita per volar en la recerca de la veritat; també sobre la causa del seu origen. La fe és ajuda divina per conèixer aquest origen de l'ésser humà, però no excusa de fer servir la ment per conèixer cada vegada més el misteri que se'n revela en el visible i material. De la seva banda, la raó pren de la filosofia i de la ciència moltes de les seves grans aportacions. Aquest tractat d'Enrique Cases pretén ser un apropament senzill al coneixement de la Creació, accessible a tots i d'acord amb els estudis científics d'avui. (C.C.)

Enrique Cases, *La Creación*. Ediciones Internacionales Universitarias, Madrid 2006, 202 pàg.

Reflexions de Benet XVI

Aquest volum recull tres textos de Benet XVI fets immediatament abans de la seva elecció i publicats per primer cop en forma de llibre i sota la seva supervisió després d'haver estat escollit Papa. Ens trobem, doncs, davant del que es pot considerar la primera obra del nou Pontífex. L'autor reflexiona sobre diferents temes, com el sentit d'Europa, el contrast cultural i la seva harmonia o l'exigència del compromís cristià en el moment present. Segons ell, el judici sobre la realitat no s'ha de fer calculant-ne el valor amb independència de si Déu existeix, sinó aprenent-la com a do diví. (C.C.)

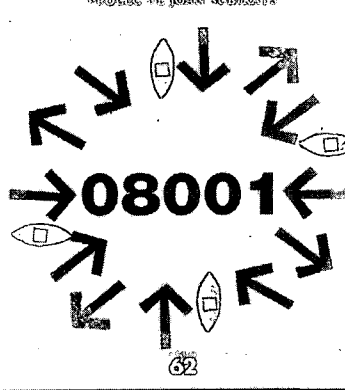
Joseph Ratzinger, *El cristiano en la crisis de Europa*. Ediciones Cristiandad, Madrid 2005, 102 pàg.

El cor del Raval

Parlen els joves

EDICIÓ A CURA DEL CASAL DELS INFANTS DEL RAVAL

L'hora dels joves

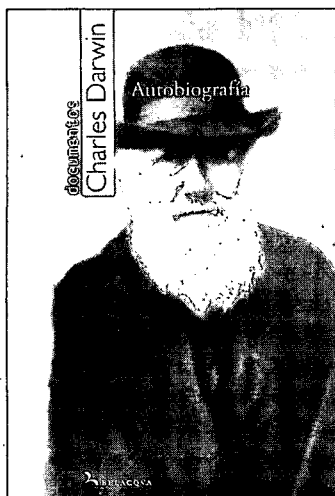
Un cor que batega és sinònim de vida. Els batecs dels cors joves són enèrgics, espontanis i plens de vitalitat. I més si aquests cors són de diferents colors, tenen diferents textures i han crescut escoltant llengües i músiques diferents. Així és el cor del barri del Raval de Barcelona, un cor jove que batega al ritme que marquen els sons del Marroc, l'Equador, Pakistan o les Filipines. Els protagonistes d'aquest llibre coral són adolescents i joves que viuen aquí i que exposen, amb lucidesa i generositat, com senten, pensen i actuen. (C.C.)

AA.DD., *El cor del Raval. Parlen els joves*. Edicions 62, Barcelona 2006, 190 pàg.

Autoretrat de Darwin

Tothom ha sentit parlar del darwinisme, de l'evolució de les espècies, del viatge del *Beagle*... però molt pocs coneixen dades personals sobre Darwin. Les memòries autobiogràfiques de Charles Darwin van ser escrites per als seus fills, sense pensar en cap moment que poguessin ser publicades. En aquest llibre s'ofereix una visió molt reveladora sobre les creences i els principis d'un home ètic les teories del qual sobre l'evolució van sacsejar les bases de la religió tradicional, des del 1831 fins avui mateix, però que han significat per a la humanitat fer un pas de gegant en el coneixement dels seus orígens. (C.C.)

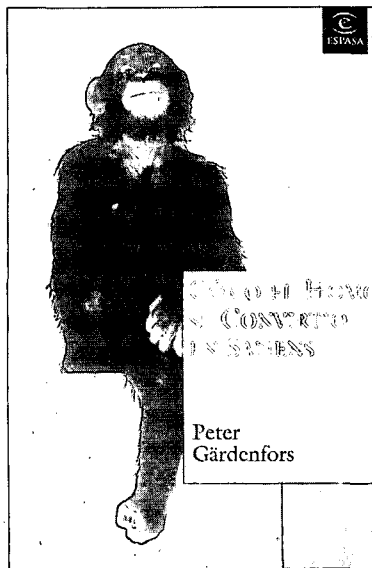
Charles Darwin, *Autobiografía*. Editorial Belacqva, Col·lecció Documentos, Barcelona 2006, 156 pàg.

La facultat de pensar

Una de les característiques més complexes i desconcertants de l'*Homo sapiens* és, sens dubte, la facultat de pensar, perquè entranya la interacció de diferents processos mentals: atenció, emoció, memòria, planificació, consciència d'un mateix, lliure albir i llenguatge. D'on sorgeixen aquests processos? Peter Gärdenfors, catedràtic de Ciència Cognitiva a la Universitat de Lund (Suècia), aborda l'evolució des d'una perspectiva detectivística per mirar de resoldre un dels grans misteris de la humanitat: com es va crear el pensament de l'home modern. (C.C.)

Peter Gärdenfors, *Cómo el homo se convirtió en sapiens*. Editorial Espasa Calpe, Pozuelo de Alarcón 2006, 299 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Paul Auster, Príncep d'Astúries de les Lletres

El recent Premi Príncep d'Astúries de les Lletres concedit al nord-americà Paul Auster suposa col·locar en primera fila un escriptor de valors indubtables. Potser el més qualificat de les lletres dels EUA d'un temps ençà.

Va sorprendre els lectors amb la seva primera obra, *El palau de la lluna*, i la literatura d'Auster resumeix les millors tradicions narratives d'Europa i els Estats Units, segons estima el jurat, que també va considerar que la rebel·lia vital de l'autor d'*El palau de la lluna* és un element que aporta lucidesa a la seva obra. L'acta del jurat destaca «la renovació literària que Auster ha portat a terme pel fet d'unir el millor de les tradicions nord-americanes i europees, innovar el relat cinematogràfic i incorporar a la literatura alguna de les seves aportacions». Però, a més, el veredict insisteix en una cosa que, avui dia, és molt important en la cultura que comprèn molts aspectes i

disciplines artístiques, «l'exploració de nous àmbits de la realitat ha aconseguit que Auster atregui joves lectors».

En la cosmovisió latent sota els seus escrits, hi té un paper important l'atzar i l'esforç constant dels protagonistes per aconseguir desvetllar els secrets de la seva pròpia personalitat i el seu destí. Avança per la vida desbrossant camins, i en refà una vegada i una altra els itineraris, fins que aconsegueix sentir-se en possessió, encara que sigui deficient, del seu propi destí, i no es descoratja en la tasca de superar les seves pors, o trencar amb els pressupostos de la rutina.

Auster ha publicat moltes novel·les, algunes de les quals hem analitzat en aquesta mateixa pàgina de comentaris. Recordem *Leviatan*, *El palau de la lluna*, *El cuaderno rojo*, *La música de l'atzar*, *Timbuktú*, *El llibre de les il·lusions* o *Brooklyn follies*. La seva producció poètica és més reduïda, *Espacios blancos*, *Fragmentos del frío*, *Cimientos*. Té una incursió breu en el món de l'assaig amb un títol significatiu: *El arte del hambre*; i recentment hem pogut veure el film *Smoke*, del qual va escriure el guió.

Per què és important Paul Auster? En primer lloc, des del punt de vista de la llengua, perquè és l'escriptor ianqui que domina més bé el llenguatge. Però, a més, la seva visió de la vida és realista, en ocasions dura, però sempre deixa una escletxa a la superació, per a l'esperança.

En qualsevol dels seus escenaris, preval el que simbolitza el gos vell de Timbuktú: en qualsevol situació sap indicar el camí autèntic del l'alliberament de l'home, sense llocs comuns, i sense deixar-se endur per una inèrcia rutinària que pren tot el valor d'allò que emprèn. Auster sap que l'home ha de lluitar, i no amaga cap carta de la baralla. Com el protagonista de *Smoke* es troba en la cruïlla de molts camins, i contempla sense cap escepticisme, tot i que no es deixa endur per una improvisació que fa impossible el que és possible.

Edicions 62 (en català) i Anagrama (en castellà) n'han recollit tots els títols, en traduccions correctes, i mai no és inútil una relectura de les pàgines d'aquest autor.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Joan Jordi Beumala guanya la 17a edició de «La Sardana de l'Any»

La nova onada de músics de cobla va protagonitzar la cloenda del certamen de popularitat conegut amb el nom de *La Sardana de l'Any*, que es va celebrar el 27 de maig a Cervera.

Els vots del públic assistent al Gran Teatre de la Passió de la capital de la Segarra van acreditar Joan Jordi Beumala com un dels valors actius del panorama sardanista actual, tot proclamant la sardana *Destapem els 60* guanyadora del certamen que promou la Federació Sardanista de Catalunya.

La Sardana de l'Any 2005 és una peça amb força ritme, amb uns aires de swing, que es va estrenar a Sant Sadurní d'Anoia el mes d'abril del 2005, amb motiu del 60è aniversari del Foment Sardanista d'aquesta població.

El palmarès d'aquesta nova edició s'ha establert per la votació del nombrós públic d'arreu de Catalunya reunit al Teatre de la Passió de Cervera que, a més de proclamar *Destapem els 60* com a guanyadora amb 300 vots, també va decidir l'atorgament de sengles accessits d'aquest títol de popularitat sardanista a les composicions *Petons de matinada*, d'Enric Ortí, amb 169 vots i *El pont de 15 arcades*, de Carles Santiago, amb 166 vots.

Aquesta mateixa nit també es va atorgar el Trofeu de la Federació Sardanista de Catalunya a la sardana *Festa d'argent a Palamós*, de Jordi Molina, a partir de les valoracions de les 10 sardanes finalistes feta pels responsables dels espais sarda-

nistes dels 30 mitjans de comunicació que han participat en el desenvolupament de les eliminatòries de *La Sardana de l'Any*.

Amb motiu de la celebració de la final de la 17a edició de *La Sardana de l'Any* a les terres de Ponent, la Federació Sardanista de les Comarques de Lleida ha volgut aprofitar l'ocasió per fer un acte de reconeixement als mestres Josep Prenafeta, Enric Roca i Enric Sauret: tres compositors lleidatans ja consolidats, els quals han destacat per la seva dilatada trajectòria en la composició de sardanes i música per a cobla i que, sens dubte, han contribuït a la difusió de la nostra música i la nostra dansa.

La part musical de la festa va anar a càrrec de dues formacions de gran prestigi: les cobles Sant Jordi i Mediterrània, que a més d'interpretar les 10 sardanes finalistes, han ofert un programa ple d'atractius i de gran qualitat musical, amb moments estel·lars a càrrec de quatre grans instrumentistes de flabiol: Jordi León, Bernat Castillejo, Isabel Gregori i Xavier Torrent. El públic va rebre totes les interpretacions musicals amb aplaudiments entusiàstics.

Cal remarcar, finalment, que 6 de les 10 sardanes finalistes ja estan enregistrades en diferents CD i que la Federació Sardanista de Catalunya publicarà ben aviat un DVD enregistrat durant la gala de cloenda del certamen, com a complement de l'objectiu promocional de les noves obres que enriqueixen el repertori sardanista. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números).

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 47,95€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

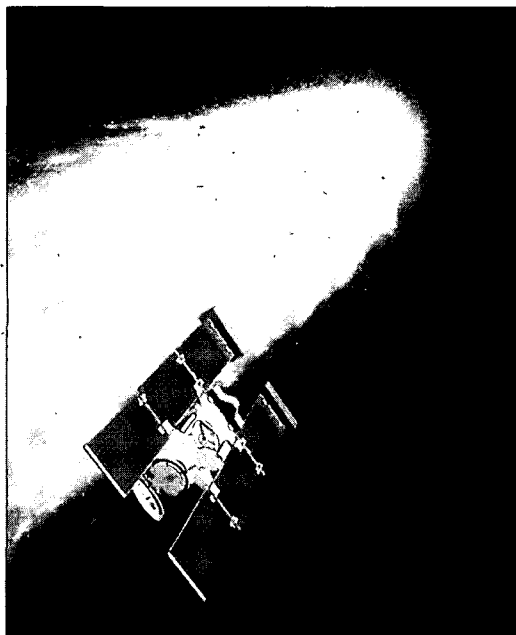
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Primers resultats de la missió «Stardust»

Dèiem en aquesta plana de «Ciència» el dia 9 de febrer passat que la nau *Stardust*, després de set anys de viatjar pels àmbits còsmics del nostre sistema solar havia tornat amb èxit després de recollir mostres de pols estel·lar i partícules del cometa Wild 2, amb un total d'un mil·lígram de matèria extraterrestre. I hi dèiem també que esperàvem que els científics responsables de la missió ens en poguessin dir aviat alguna cosa. Avui us haig de dir que sí, que ja ens n'han dit alguna cosa.

Donald Brownlee, astrònom de la universitat de Washington i investigador principal de la missió, després d'analitzar algunes de les partícules de les portades per la nau, ha presentat en una roda de premsa els primers resultats de la investigació: aquelles partícules cometàries eren d'olivina, i de compostos de calci, alumini i titani, és a dir, de materials que es forjaren a una temperatura mínima de 1.100 graus. «Heus aquí un misteri estimulant», digué Brownlee. Per què deia això? Perquè els cometes són cossos gelats nascuts a la perifèria del sistema solar ara fa 4.600 milions d'anys i semblava que no podien haver estat mai a alta temperatura. Podrien haver-se format, doncs, en la infància del sistema solar

les per analitzar i ens poden donar més sorpreses. «Tenim feina per tot el que ens queda de vida», diu Brownlee.

i expulsats després a la perifèria? Si fos així els cometes ja no tindrien, com hom suposava, la mateixa composició que la nebulosa que originà el nostre sistema solar, sinó minerals modificats. Potser caldrà pensar que els cometes no són astres tan senzills com hom creia. El que s'hauria de veure, cosa difícil, és si es formaren per l'acció del nostre Sol o bé pel d'una altra estrella. I si no tots els cometes tinguessin la mateixa composició? És una altra pregunta que es planteja.

Però hi cap encara una altra interpretació: que la nebulosa primitiva que originà el sistema solar contingués ja tots aquests materials per haver estat formada amb moltes partícules provinents d'una supernova, o sigui, d'un estel que hauria fet explosió enviant al cosmos multitud de materials compostos a altes temperatures. Precisament aquesta ja era una hipòtesi donada per molts astrofísics abans de conèixer els resultats de la missió Stardust. Potser serà aquesta l'explicació més probable.

De totes maneres, encara resten moltes partícules per analitzar i ens poden donar més sorpreses. «Tenim feina per tot el que ens queda de vida», diu Brownlee.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

51 L'origen del sistema solar segons l'astrofísica actual

La hipòtesi planetesimal de Chamberlin-Moulton, ampliada i popularitzada per Jeans i Jeffreys, va ser, com vam dir, la més acceptada pels astrofísics de la primera meitat del segle xx. És cert que era només una hipòtesi, però es veia molt ben raonada. El biòleg Oparin en *L'origen de la vida* (1924) la dona per segura, com una adquisició de la ciència. Això va fer també que es considerés poc probable que una estrella pogués tenir planetes perquè un quasi xoc de dues estrelles, com el que haurien tingut el Sol i una altra, és molt poc probable. Però una afirmació basada en suposicions no comprovades no es pot considerar mai definitiva. La història de la ciència ens diu que moltes vegades s'han hagut de corregir teories o hipòtesis que semblaven força segures. Les dades d'observació, o fets comprovats que no es poden posar en dubte, són els contribuents més importants per modificar una teoria o per declarar-la totalment invàlida. I això és el que passà amb les dues teories, la planetesimal i la Capture theory, que explicàvem al capítol anterior.

I també passà el mateix amb una tercera hipòtesi suggerida el 1930 per l'americà Henry N. Russell (el que féu el diagrama de temperatura-lluminositat de les estrelles, com Hertzsprung) i que l'anglès R. A. Lyttleton el 1940 exposà amb detall i rebé l'acceptació de Fred Hoyle el 1944: la «teoria d'un sistema binari descompost». Un sistema binari vol dir dues estrelles unides gravitacionalment. Aquesta teoria diu que el Sol podria haver tingut una companya que, per girar massa ràpid al seu entorn o pel que fos, s'hauria tornat inestable fins a fraccionar-se i les seves

restes haurien estat els cossos del nostre sistema solar. Hoyle hi afegeix que la companya podia haver-se convertit en una supernova. En aquesta teoria el material generador de planetes hauria estat matèria estel·lar i de la mateixa edat que el Sol perquè un sistema binari consta de dues estrelles nascudes alhora. Les dificultats que sorgiren contra aquesta hipòtesi van fer que Hoyle acabés abandonant-la el 1956 i Lyttleton ho fes el 1961.

La nova «teoria nebular» Weizsäcker

Aquesta altra hipòtesi sobre l'origen del sistema solar va néixer el 1944. Carl Friedrich Weizsäcker (1912-) era un astrònom alemany que el 1938 havia donat una explicació sobre l'origen de l'energia solar i de les estrelles en general, ampliant una idea de l'anglès Arthur Stanley Eddington (1882-1944) que afirmava que l'interior de les estrelles havia de trobar-se a una temperatura de milions de graus. Segons Weizsäcker era energia nuclear, síntesi d'hidrogen en heli. Un altre alemany, Hans Albrecht Bethe (1906-2005), independentment, havia arribat a la mateixa conclusió, exposant amb més detall tot el procés, ara conegut per cicle de Bethe.

La teoria que Weizsäcker proposà el 1944 era com tornar, fins a cert punt, a la de Kant-Laplace. Hi havia, però, variants: el sistema solar s'hauria originat d'un núvol còsmic, com deien Kant i Laplace, però no girant com un sistema únic sinó fent un conjunt de vèrtexs arremolinadors. Aquests vèrtexs, originats per la gravetat, s'haurien anat unint en sistemes més grans fins a donar petits

planetes que ajuntant-se haurien originat els planetes que coneixem, uns cent milions d'anys després de formar-se el Sol central. Això evitava l'inconvenient de la no-conservació del moment angular que presentava la hipòtesi planetesimal. En els remolins s'hi tenia en compte també la força electromagnètica, la que Alfven havia mostrat que necessàriament havia d'intervenir. Punts que en les anteriors hipòtesis romanien foscos s'aclarien, com les diferències entre els planetes gegants i els tel·lúrics, el sentit de rotació dels planetes sobre el seu eix i el petit valor del període de rotació del Sol.

Molts astrònoms hi posaren objeccions. D'altres hi afegiren modificacions o detalls. Però acabà obrint-se pas. Mostrava també que, en contra de la idea de Jeans, les estrelles amb planetes ja no eren una raresa, perquè la formació de remolins en un núvol còsmic es veu molt natural mentre que el pas d'una estrella ran d'una altra és molt poc probable. I ara sabem que són moltes les estrelles que tenen planetes al seu entorn.

Confirmacions posteriors de la teoria nebular modificada

Actualment la hipòtesi que els astrofísics en general consideren més probable és la de Weizsäcker amb algunes modificacions, poques. Es basen en les dades d'observació obtingudes posteriorment. Dues, principalment:

1a S'ha mesurat espectroscòpicament el percentatge de deuteri (o hidrogen pesat) que hi ha en l'atmosfera de Júpiter i el que hi ha en la matèria interestel·lar i s'ha vist que coincidien. Això vol dir que l'hi-

drogen que formà els planetes era interestel·lar i no podia venir de l'interior d'una estrella perquè el deuteri és fràgilíssim i a la temperatura altíssima d'una estrella es desintegra. Al Sol només hi ha de deuteri una centèsima del que es troba en el fred interestel·lar. Això ens diu que els planetes no s'han format de matèria estel·lar, i s'exclouen, doncs, les hipòtesis planetesimal i de sistema binari descompost.

2a L'edat dels planetes s'ha pogut mesurar per mitjans radioactius amb els percentatges de rubidi-87, tori-232 i urani-238 que contenen els seus productes de desintegració en roques de la Terra, de la Lluna i de meteorits, amb el resultat dels 4.600 milions d'anys que sabem, i s'ha vist que l'edat del Sol no pot ser superior a 5.000 milions per la quantitat d'hidrogen que encara conté. Es pot posar pels volts de 4.700-4.600. Això ens diu que la Capture theory, que fa els planetes més joves que el Sol, també s'hagi d'excloure.

Així, doncs, de totes les teories exposades només la nebular de Weizsäcker és compaginable amb les dades d'observació. I encara s'hi ha afegit un altre motiu per acceptar-la: si s'hagués trigat més de 100 milions d'anys a passar de matèria interestel·lar al naixement dels planetes, el plutoni-244 i el iode-129 s'haurien desintegrat del tot sense deixar rastre a les roques, però no ha estat així perquè se n'han trobat rastres: isòtops del radó inclosos en roques. I això està d'acord amb el que deia Weizsäcker que haurien transcorregut menys de 100 milions d'anys des de la matèria interestel·lar fins a la formació dels planetes.

No cal que parlem de les noves precisions de detall que s'han posat a la teoria per part dels astrofísics de la segona meitat del segle xx. Substancialment continua mantenint-se la hipòtesi nebular que fins ara no s'ha pogut contradir amb cap dada d'observació ni amb cap consideració teòrica.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 El tren de les set (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 Radiofórmula
22.00-23.00 Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 Endavant Espanyol
19.00-20.00 Sense embuts
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 Resson (música en català)
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00 Pícolabis
19.00-20.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

17.30-18.00 In family
18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Grans reptes

23.00-00.00 Persona i vida
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència
Resson
01.00-02.00 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.00-02.30 Música instrumental-Radiofórmula
02.30-07.00

Dijous

18.00-19.00 Pícolabis
19.00-20.00 Temps d'oci
23.00-00.00 Mirades de cinema
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 El tren de les set
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00 Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Pregària de Completes
La gran diferència
Resson
01.00-02.00 Dietaris
02.00-02.30 Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 El tren de les set
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 Radiofórmula
09.00-10.00 Tot sardana
11.00-12.30 Missa de Montserrat
12.30-14.30 Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30 La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.00 Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 Pregària de Completes
00.30-01.00 Cova de Country
Jazz
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principal (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 18

08.45 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30 Con todos los acentos
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.
10.00 Últimas preguntas
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 Testimonio
«Educar el tiempo libre»
Director: Isidro Catela.
10.30 Santa Missa
Amb la participació de la coral El Bell Resson, de la parròquia de Crist Rei, de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Marcel Martínez Bonifacio.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20 Els camins de la calma
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 19

17.00 Pueblo de Dios
«Luces y sombras en los barrios altos»
Les Filles de la Caritat fa 86 anys que es dediquen a

l'atenció dels habitants dels barris marginals de Lorca (Múrcia).
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 18

10.15 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

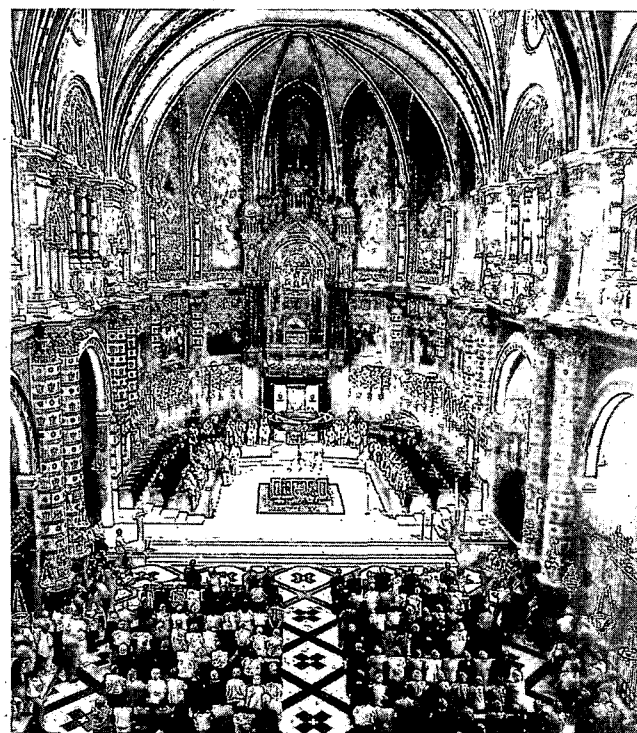
Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6
□ Tarragona 100.6
□ Catalunya Central 93.7
□ Girona 103.4
□ Lleida 91.5
□ Tortosa 90.1
□ Garraf 96.8
□ Vic 91.3
□ Cerdanya 104.4
□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

- **FOCOLARS.**— El Moviment dels Focolars presenta la darrera novetat en el camp dels mitjans de comunicació. Es tracta de la nova pàgina web de la revista *Ciutat Nova*, www.ciutatnova.org

Altres bisbats

- **FUNDACIÓ PAU VI.**— El 22 de juny, a les 20.00, debat públic *Preguntes a la encíclica «Deus caritas est» sobre la Iglesia y la sociedad en el momento actual*. Hi intervindran: Cristina López Schlichting (periodista i comentarista de la COPE), José M. Martín Patino (president de la Fundació Encuentro), Enrique Rojas (catedràtic de Psiquiatria i escriptor), José Román Flecha (catedràtic de Teologia de la Universitat Pontifícia de Salamanca), Santiago Guijarro (Universitat Pontifícia de Salamanca) i José Luis Segovia Bernabé (professor de l'Institut Superior de Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca). Lloc: Auditori Ángel Herrera de la Fundació Pau VI, passeig Juan XXIII, 3 - Madrid.
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 2 al 7 de juliol, dirigits per José M. Hebia, a la casa diocesana d'exercicis d'Ourense. Més informació: tel. 988 221 154; en les mateixes dates, dirigits per Mons. Gabino Díaz Merchán (ar-

quebisbe emèrit d'Oviedo), al Seminari Menor de Tui (Vigo). Més informació: tel. 608 984 419; del 2 al 8, dirigits per Bruno Fuentes, a la casa d'espiritualitat San Frutos de Segòvia. Més informació: tel. 921 461 086; en les mateixes dates, dirigits per Juan Pedro Cubero, a la casa diocesana d'exercicis de Sigüenza. Més informació: tel. 949 390 300.

- **FÀTIMA.**— Del 4 a l'11 de juliol la parròquia de Sant Joan Bosco de Barcelona organitza una peregrinació a Fàtima amb l'itinerari següent: Barcelona, Salamanca, Fàtima, visita a Aljustrel, Batalha, Alcobaça i Nazaré. Més informació: pl. Ferran Reyes, 2 - Barcelona, tel. 934 082 910.
- **CURS SOBRE COMUNICACIÓ SOCIAL.**— Del 10 al 14 de juliol tindrà lloc, a Salamanca, el curs de comunicació social per a religiosos i religioses: *Relaciones con los medios y formación de portavoces, Taller de información radiofónica (II) i Comunicación y educación*. Més informació i inscripcions: a/e: mcs@confer.es
- **SEMINARISTES.**— Del 17 al 22 de juliol, a Los Molinos (Madrid), XI Curset Pastoral de la Salut per a seminaristes. Més informació: a/e: salud.cee@planalfa.es
- **PERIODISME.**— Del 17 al 22 de juliol, a Granada, XIX Curs Bàsic de Periodisme, organitzat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, amb el tema *Anunciar el Evangelio en la cultura de la comunicación*. Més informació: tel. 913 439 739, fax 913 439 727, a/e: mediosprensa.cee@planalfa.es
- **ESPIRITUALITAT I LITÚRGIA.**— Del 31 de juliol al 4 d'agost, IX Setmana d'Espiritualitat i Litúrgia amb el tema *La iniciación cristiana*. Se celebrarà a Tarassona i comptarà amb l'assistència del bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. Més informació: tel. 976 641 912, fax 975 199 010, a/e: itoca@mixmail.com
- **MISSIONERS IDENTES.**— Del 31 de juliol al 5 d'agost, per a joves, trobada espiritual a Bussetto (Itàlia). Més infor-

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **CONFERÈNCIA.**— Amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya, el 25 de juny, a les 17.00, conferència d'Enzo Bianchi, prior del monestir de Bose (Itàlia), sobre *Montserrat, un santuario con corazón monástico*. Serà a la sala Puig i Cadafalch de Montserrat. Després de la xerrada se celebrarà el res de vespres, seguit d'un refrigeri a la planta baixa de l'edifici Abat Garriga.

✓ **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Del 30 de juny al 2 de juliol, celebració per a joves *Amor, Font de Vida*, al monestir de Sant Benet de Montserrat. Més informació: M. Tere Viles, tel. 687 282 486, a/e: Tviles@xtec.cat

mació: tel. 932 469 874, a/e: midentes-bcn@hotmail.com

Barcelona

- **MOZART.**— La Fundació Joan Maragall i la Biblioteca de Catalunya organitzen el 15 de juny, a les 19.30, la sessió *Maragall i la música de Mozart*, a càrrec de Jaume Radrigales (professor de la URL i crític musical). Serà a l'Arxiu Joan Maragall, c/ Alfons XII, 79, baixos - Barcelona.
- **PARRÒQUIA DE SANT AGUSTÍ.**— El 18 de juny, a les 12.00, eucaristia de guariment celebrada pel P. Manuel Rodríguez, c.m.f. Pl. Sant Agustí, 12 - Barcelonà.

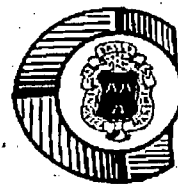
- **AMICS DELS CLASSICS.**— El 18 de juny, a les 11.15, l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics interpretarà obres de Geminiani, Sammartini i Bach entre altres, a l'Ateneu Barcelonès (c/ Canuda, 6 - Barcelona); el 20, a les 20.00, acte inaugural del 70è aniversari de la presentació de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics a la parròquia de la Mercè de Barcelona: missa concelebrada pel rector Carles Mas de Xaxars i concert.
- **EDITORIAL CLARET.**— El 19 de juny, a les 19.00, presentació del llibre *Aita Patxi. Prisionero con los gudarís*, d'Hilari Ragner. Faran la presentació Joan Rigol, president de la Junta d'Obres de la Sagrada Família, i l'autor del llibre. Llibreria Claret, c/Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

- **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 19 de juny, a les 19.30, visita a la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu del carrer Aragó, 181 - Barcelona. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cjb@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centro_interreligios

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 19 de juny, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Joan Majó (director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió). C/ València, 244, 1r - Barcelona.

- **CENTRE PASSATGE.**— El 19 de juny, a les 19.30, conferència de Josep M. Esquirol (professor de Filosofia de la UB i director de la Fundació Epsion) amb el tema *Sobre el temps i l'esperança: reflexions filosòfiques i religioses*. Organitza: Grup Sant Jordi de defensa i promoció dels drets humans. Serà al Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona.

- **CERCLE LA SALLE.**— El 20 de juny, a les 19.00, cloenda del 10è aniversari; celebració de la missa; gran espectacle musical i coral. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

- **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza una pregària ecumènica el 20 de juny, a les 20.30, amb motiu del Dia Internacional en Suport a les Víctimes de la Tortura. Parròquia de Sant Andreu, pl. Orfila - Barcelona.

- **TIBIDABO.**— El 23 de juny, misses a les 8.00, 12.00 i a les 17.00; a les 18.00, Rosari, mes del Sagrat Cor i benedicció amb el Santíssim; a les 19.00, solemne missa concelebrada i benedicció a la ciutat per Mons. Joan Martí Alanís, arquebisbe emèrit d'Urgell; a les 23.00, vetlla extraordinària de l'Adoració Nocturna; el 25, a les 12.00, celebració eucarística presidida per Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona; a les 13.30, temps de convivència familiar.

- **CONFRARIA DEL NEN JESÚS.**— El 25 de juny, a les 17.00, missa i consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

- **CATEQUESI.**— Del 26 al 28 de juny, V Jornades Interdiocesanes de Catequesi a Barcelona. El tema serà *Reno-*

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

夫輕諾必寡信多
易必多難是以聖人
猶難之故終無難矣

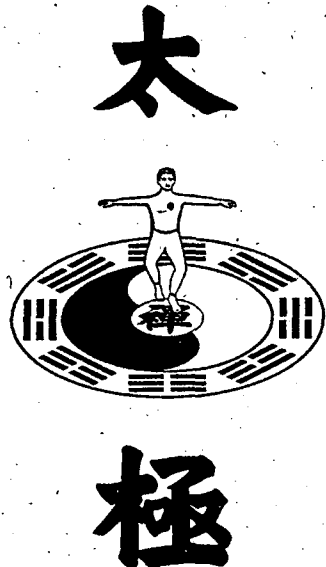
Qui fàcilment promet
difícilment compleix.
Qui creu que tot és fàcil
troba moltes dificultats.

Per tant:

L'home savi ho considera tot
difícil
i no troba mai dificultats.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 30 de juny al 9 de juliol al
santuari de Montescalaros
(Santander).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

«No és un mal moment als 43 anys per començar una tasca d'aquesta envergadura», afirma el Dr. Josep M. Simón i Castellví referint-se al seu recent nomenament com a president mundial de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC). Casat i pare de tres fills, és doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Barcelona i especialista en Oftalmologia. Entre els anys 1992 i 2005, el Dr. Simón va ser el president de Metges Cristians de Catalunya. L'any passat va tenir l'honor de ser el comissionat del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona per a l'Any Dr. Pere Tarrés. Admira profundament el beat Dr. Tarrés, perquè «va exercir la medicina amb un gran sentit de la responsabilitat i de l'entrega».

Dr. Josep M. Simón i Castellví, nou president mundial de la FIAMC

«Cal apostar fermament per la vida»

—Quin balanç faria del XXII Congrés de la FIAMC, celebrat de l'11 al 14 de maig a Barcelona?

—Molt positiu. Hi van assistir més de mil metges, juntament amb tres-centes persones més, entre psicòlegs, religiosos i religioses, preveres... Van ser-hi presents bisbes de 35 països del Tercer Món. El congrés es va estructurar en cinc interessants sessions de treball; s'hi va organitzar la primera exposició mundial de medicina missionera; s'hi van dur a terme sis simposis paral·lels, etc. N'estem molt satisfets. Cal dir que l'Església diocesana es va portar molt bé. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, s'hi va implicar moltíssim.

—En aquest congrés va ser nomenat nou president mundial de la FIAMC. Què significa per a vostè aquest nomenament?

—Estic molt agraït, d'una banda, a la Santa Seu, perquè els candidats a aquest càrrec han de passar prèviament un *nihil obstat* i aquesta «autorització» va anar força de pressa i, de l'altra, als delegats de la FIAMC que van dipositar la seva confiança en mi. Aquest nomenament me'l prenc com un crèdit que he d'anar tornant en els propers quatre anys. M'arriba en un bon moment. Tinc experiència en temes mè-

dics i de cooperació internacional; a més, conec l'Església catalana, l'Església universal... També s'hi van nomenar tres càrrecs més: el vicepresident de la FIAMC, Dr. John Lee, de Singapur; el secretari general, Dr. Salvinio Leone, d'Itàlia, i el tresorer, Dr. Francisco Díaz, de Xile.

—A partir d'ara, quina serà la seva feina?

—De la mateixa manera que als metges se'ns ensenya una màxima dels temps dels grecs, *primum non nocere* («primer, no fer mal»), la primera cosa que he de fer és no espatllar el que funciona. Tot seguit, he d'estudiar tot allò que va malament o que no funciona com cal, oferir propostes per millorar-ho i abocar-hi esforços personals, de recursos...; coordinar les tasques que duen a terme les diferents associacions (més de seixanta dels cinc continents) que formen part de la FIAMC; gestionar el desenvolupament dels projectes de col·laboració amb diverses institucions i, sobretot, estar molt atents al que demana el Sant Pare i la Santa Seu en temes de salut. Desenvoluparé la meua feina tant a Barcelona com a Roma. I he de dir que intentaré compaginar aquesta tasca amb l'exercici professional de la medicina.

—Una de les seves prioritats serà

promoure la sanitat als països pobres?

—Sí. De fet, el lema del XXII Congrés de la FIAMC era «Els metges catòlics i el repte de la pobresa en l'era de la globalització». Hi ha gent que treballa al Tercer Món en nombrosos àmbits, però constatem una manca d'atenció vers les mares, sobretot des del punt de vista de l'antropologia cristiana. Els rendiments de l'esmentat congrés, juntament amb la col·laboració d'alguna entitat financera, aniran destinats íntegrament a un projecte de Mater Care Internacional, l'agència d'atenció maternoinfantil de la FIAMC. Es tracta d'obrir un dispensari a Merty, població del vicariat apostòlic d'Isiolo (Kenya) per oferir atenció ginecològica a les mares. Recordem que actualment encara unes 600.000 dones moren a l'any en el moment del part i que milers pateixen, arran de la manca d'assistència mèdica a l'hora de donar a llum, problemes com infertilitat, fístules... També invertirem esforços per tractar la malnutrició, la sida i la malària. Davant de la «cultura de la mort» que predomina avui dia, cal apostar fermament per la vida, des de la concepció fins a la mort natural.

Miquel Àngel Codina

Alternatives d'alt nivell

Vull insistir, de nou, en el notori descrèdit de la política, tant en l'àmbit estatal com especialment a Catalunya. Tots els partits sense excepció arrossegueu una manca de credibilitat greu i tota la classe política pateix un desgast als ulls dels ciutadans. Es nota un cansament general de la gent, aclaparada per les campanyes, discursos i picabaralles amb què dia sí i dia també ens bombardegen els mitjans de comunicació. Aquest espectacle polític carregós apel·la a tot menys a la intel·ligència de l'electorat, i aquest, per poca sensibilitat que tingui, ja fa temps que se n'ha adonat, i s'estima més prescindir de la política i invertir el temps en coses més profitoses. Les alternatives més serioses a la política són la ciència, la cultura i la religió, perquè aquestes sí que apel·len a la intel·ligència, la sensibilitat i el cor de les persones. Han acompanyat la humanitat al llarg de tota la història i els avenços ens han vingut molt més sovint d'elles que no pas dels polítics. Ara bé, si a Catalunya ens volem entossudir a fer política, aquesta hauria de ser d'un nivell molt més alt del que estem habituats. Ens hauríem de fixar en la talla que han demostrat tenir tots aquells nous països europeus, des de Lituània fins a Croàcia, que han aconseguit la independència en els darrers quinze anys, sempre amb el vistiplau i el suport explícit del Vaticà.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El referèndum

Ho vaig escriure aquí mateix —i disculpeu l'autocita— a finals de gener: la introducció del Títol I del projecte d'Estatut complicarà la decisió del vot a molts partidaris —i àdhuc entusiastes— de la seva aprovació, si s'arriba al referèndum. I això serà aprofitat com a coartada per molts que en són contraris per altres raons.

El referèndum ja ha arribat. El text d'aquell Títol I ha experimentat alguna millora, però manté la seva línia. Cal reconèixer els esforços dels qui han treballat per corregir-lo i cal tornar a dir als integrants del liquidat tripartit que resulta contradictori —només situant-nos ara en el seu punt de vista— empetirir innecessàriament el camp del consens cívic. Ara pertocarà a cadascú de «fer un discerniment just i equitatiu per decidir responsablement la seva posició» (Nota dels bisbes de Catalunya, 27/4/06).

Generalment, en les eleccions i els referèndums està en joc i es decideix un *model de societat*. Cada opció política defensa el seu i el vot del ciutadà és directament responsable d'aquesta decisió. Això no vol dir que estigui a l'abast de tothom triar segons el seu gust: moltes vegades —ho sabem prou els cristians de tots els estats europeus— no es pot anar més enllà d'una aproximació a l'ideal o, fins i tot, del mal menor. Ara bé, algunes vegades no es vota un *model de societat*, sinó un *model territorial*, és a dir, la distribució de competències entre l'Estat i les diverses comunitats que el componen i la manera de coordinar-se aquestes entre elles. Aquest segon és el cas del referèndum sobre l'Estatut. L'anomalia ve quan s'introdueixen elements propis del model de societat en un Estatut que, de fet, només decideix un model territorial.

És, en el fons, responent a aquest esquema, que el document episcopal ja esmentat valora positivament l'Estatut com a *model territorial*. Alguns han relativitzat la importància d'aquest aspecte. És que no tenen prou en compte que, en el cas de Catalunya, no es tracta només de decidir una qüestió tècnica, d'organització, sinó, sobretot, de contribuir a la definitiva superació d'una problemàtica secular que ens remet a velles històries de violència i de conculcació de drets. És a dir, es tracta de consolidar els fonaments de la pau.

La persistència del redactat bàsic del Títol I mereix, en canvi, el rebuig de la nota episcopal: contradiu l'esperit de l'humanisme cristià. Palesa una mentalitat que, quan esdevé normativa —com passa ja en el cas d'algunes lleis del Parlament català i de les Corts espanyoles— no podem compartir. Ara bé, la nota també assenyalava que aquesta possibilitat està limitada, d'acord amb l'article 37-4, per la Constitució.

D'immediat, doncs, el referèndum defineix un *model territorial* que se sotmet a la voluntat dels ciutadans. Tant de bo que —en el cas que sigui aprovat— puguem, en properes eleccions, enriquir-lo amb un projecte de *model de societat* més proper a les arrels cristianes del nostre poble.

Ara mateix

Rauxa